

Dạ Quang

Contents

Dạ Quang	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20
9. Chương 9	23
10. Chương 10	26
11. Chương 11	29
12. Chương 12	32
13. Chương 13	34
14. Chương 14	37
15. Chương 15	40
16. Chương 16	42
17. Chương 17	45
18. Chương 18	47
19. Chương 19	50
20. Chương 20	53
21. Chương 21	55
22. Chương 22	58
23. Chương 23	61
24. Chương 24	64
25. Chương 25	67
26. Chương 26	69
27. Chương 27	73
28. Chương 28	75
29. Chương 29	79
30. Chương 30	82
31. Chương 31	85
32. Chương 32	88
33. Chương 33	91
34. Chương 34	94
35. Chương 35	97
36. Chương 36	99
37. Chương 37	102
38. Chương 38	104
39. Chương 39	107
40. Chương 40	109
41. Chương 41	111

42. Chương 42	113
43. Chương 43	115
44. Chương 44	118
45. Chương 45	120
46. Chương 46	121
47. Chương 47	123
48. Chương 48	125
49. Chương 49	127

Dạ Quang

Giới thiệu

Edit: Lightraito Thể loại: xuyên không, phụ tử, cường công mỹ thụ, he. Hắc thật sự ngạc nhiên, không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-quang>

1. Chương 1

Truyện thuộc thể loại incest (loạn luân), cần cân nhắc trước khi xem

CHƯƠNG 1 :

Bản thân ta từ trước tới giờ biết bao đơn thuần và ngây thơ, luôn cho rằng sự phản bội của người thân là chuyện hiếm thấy, hiếm đến mức có thể xem như không hề tồn tại. Nhưng cái điều rất hiếm rất hiếm gặp này lại xảy ra trước mắt ta, thì ra thế giới này thật sự tồn tại việc bị người thân vứt bỏ a, hơn nữa lại cách ta thật gần.

Mỗi đêm khi trời vừa tối, ngắm nhìn bầu trời sao ngoài cửa sổ, vầng trăng sáng, những vì tinh tú, tất cả đều cách ta thật xa. Bầu trời bao la trước mắt ta sao mà nhỏ bé, chỉ nhỏ như khung cửa sổ này. Tựa như con ếch tại đáy giếng, chỉ thấy được bầu trời nhỏ bé trước mắt

Thật muốn được ra ngoài, được chạy nhảy vui vẻ, chỉ cần ngăn ngủ một vài phút là được rồi, tại sao cứ phải nhốt ta ở chỗ này. Ta rốt cuộc đã làm gì sai, tại sao phải đối xử với ta như vậy? lẽ nào thế giới này không có một ai đáng tin tưởng, lẽ nào giữa người và người với nhau chỉ tồn tại tiền bạc và lợi lộc sao?

Trong giấc mơ lại nhìn thấy tất cả những gì phát sinh vào ngày hôm đó. Hôm đó, là ngày sinh nhật 20 tuổi của ta, ha ha, thật sự là một ngày đẹp trời, gia đình vốn muốn đến nhà hàng để tổ chức tiệc, nhưng ta lại muốn ăn thức ăn do mẹ chính tay nấu, vậy nên lễ sinh nhật của ta đã tổ chức tại nhà. Bạn đang ?

Không thể ngờ được em trai của ta bởi vì quyền thừa kế công ty mà ngay trong ngày hôm đó đã dùng các thế lực mà nó ngầm bồi dưỡng để buộc cha ta phải đem công ty giao lại cho nó. Nếu không làm theo thì đừng trách nó không nể tình cha con. Cha vì sự an toàn của ta, với yêu cầu nó phải bỏ qua cho ta, đành phải đem quyền thừa kế công ty giao lại, còn ta thì bị nhốt trong căn phòng nhỏ này.

Em trai sau khi giành được quyền kế thừa liền tiến hành một cuộc thay đổi lớn trong nội bộ công ty, đem toàn bộ tâm phúc của cha và ta thay bằng thể lực của nó. Cha bởi vì không thể chịu được đả kích này mà phát bệnh tim qua đời, mẹ ta cũng vì biến cố xảy ra trong gia đình mà theo cha ta rời khỏi thế giới này.

Những bạn bè thân thiết khi xưa bây giờ mỗi lần đến đều chạy theo em trai a dua nịnh nọt, còn ta sống chết ra sao lại không ai để ý, nguyên lai ta là một kẻ dư thừa, hay căn bản là ta không nên xuất hiện ở thế giới này.

Đập bể ly đem theo mảnh vỡ đến phong tắm, tự cắt mạch của mình, cảm thấy máu đang từ từ chảy xuống, cảm giác thân thể càng ngày càng lạnh, ta trôi dần vào trong hắc ám.

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Đầu đau quá, cảm giác thật lạnh, ta đã chết rồi sao?

Hừm , nơi này là nơi nào, lẽ nào ta vẫn chưa chết, chẳng lẽ ta đang ở bệnh viện, làm sao có thể, em trai luôn mong ta chết, sao có thể cứu ta, Mạc Vũ trầm nghĩ.

“Dạ nhi, cảm thấy tốt hơn chưa, ra sao rồi, con còn nơi nào đau nữa không? “ Một nữ tử mặc trang phục cổ trang đứng trước mặt ta thân thiết hỏi.

Ta cảm thấy khó hiểu lặng nhìn nàng, nơi này là nơi nào, không phải bệnh viện sao, cũng đúng, bọn họ làm sao có thể quan tâm đến sống chết của ta chứ, có lẽ ta chết rồi họ còn cảm thấy thật vui mừng, không biết chừng còn tổ chức tiệc mừng nữa, vậy đây rốt cuộc là đâu.

“Dạ nhi, làm sao rồi, đừng sợ, nương ở đây, yên tâm đi, bọn họ không biết chúng ta ở chỗ này, hiện tại rất an toàn, chúng ta về sau có thể sống tại Lục Diệp trấn này, không cần như trước chạy trốn khắp nơi nữa.

Nàng nói cái gì? Họ là ai, là bọn em trai sao? Lẽ nào ta được cứu rồi, không đúng a, ‘nương ở đây’? Mẹ ta không phải đã đi cùng cha rồi sao, đã chết rồi mà, ta hình như chưa từng gặp qua nàng, còn có Dạ nhi là ai? Lục Diệp trấn là nơi nào?

Mạc Vũ càng nghĩ càng cảm thấy kì lạ liền hỏi:

“ Người là ai? Tại sao ta lại ở chỗ này, không phải ta đã chết rồi sao ?”

“ Dạ nhi, làm sao rồi, ta là nương a “

“ Nương ?” Ta nghĩ hoặc nhìn nàng, chúng ta quen biết sao ?

Ta cố sức muốn ngồi dậy, đau quá, không đúng a, ta không phải là cắt mạch tự sát sao, tại sao toàn thân đều cảm thấy đau đớn. Ta mở mắt lên muốn nhìn xem vết thương trên người là ở chỗ nào. Hừm, sao tay ta lại nhỏ thế này, kì quái nhìn tay của mình. Chỗ này rốt cuộc là nơi nào, ta là ai? Sao ta lại biến thành nhỏ như vậy,ta lại cũng không phải là Conan, cũng không có uống loại thuốc kỳ quái nào, lẽ nào ta lại đầu thai vào một đứa trẻ vừa mới chết ? nhưng ta sao vẫn nhớ rõ mọi chuyện trước kia, lẽ nào đã quên cho ta uống Mạnh Bà thang sao ? Nhưng ta nhớ là chưa từng đi qua địa ngục, còn thiên đường ? lại càng không có khả năng!

“ Dạ nhi, không nhận ra nương sao ?”

Nhìn thấy trong mắt nữ nhân tràn đầy thần sắc lo lắng và quan tâm, ta đã bao lâu không thấy được loại ánh mắt này rồi. Không biết nếu nàng biết rằng con của mình đã chết rồi, linh hồn trong cơ thể này không phải là con của nàng thì có còn quan tâm ta như vậy không? Có điều, nếu ta đã tiếp nhận cơ thể này, vậy ta sẽ thay hẳn tiếp tục sống thật tốt, có lẽ đây là cơ hội mà trời cao đã cho ta.

“ Nương, người là nương sao? Con không nhớ ra được gì cả, đầu con rất đau. “

“ Dạ nhi, thật sự cái gì cũng đều quên rồi sao? Cả nương cũng quên ? trong mắt nữ nhân xuất hiện thần sắc thương tâm, nàng ngưng một lát lại nói :” không sao cả, quên rồi thì về sau từ từ mà nhớ, chỉ cần con không bị gì là được rồi.” nàng nhẹ nhàng ôm ta : “ Nghỉ ngơi thêm đi, nói không chừng khi con tỉnh lại sẽ nhớ ra được điều gì thì sao.”

Nghe thấy những lời quan tâm của nàng, Mạc Vũ tự biết mình mãi mãi cũng không thể nhớ lại được gì, nhẹ nhàng nằm xuống, nhìn nàng giúp mình đắp chăn rồi li khai, trong mắt nàng vẫn cong vầng chút lệ, ta nghĩ đó không chỉ là nước mắt vui mừng mà còn có chút bi thương, nhìn thấy nhi tử tỉnh lại đương nhiên sẽ vui mừng, nhưng lại thấy nó bị mất kí ức, ngay cả phụ mẫu đều quên, khẳng định sẽ có chút thương tâm.

Mạc Vũ nhìn bóng lưng nữ nhân có chút không nỡ, liền nói :

“ Nương, đừng thương tâm, Dạ nhi sẽ cố gắng suy nghĩ, nhất định sẽ nhớ lại mà.”

“ Ân, nương không thương tâm, Dạ nhi không có việc gì là được rồi, thấy Dạ nhi tỉnh lại, nương rất vui. “

Ra khỏi phòng cũng không quên đóng cửa, trong lòng nàng thầm nghĩ, có lẽ Dạ nhi quên hết chuyện trước kia cũng là chuyện tốt.

Mạc Vũ nằm trên giường, nhàm chán nghĩ lại những chuyện li kỳ này, không biết thân phận của thân thể này là gì, hy vọng là nhi tử của một gia đình bình thường, như vậy sẽ không gặp những chuyện phiền toái. Cũng không biết đây là triều đại nào, hay nhất là trở lại thời Trung Quốc cổ đại, ai, đợi lát nàng trở lại sẽ hỏi rõ hơn.

Dạ nhi, chắc là tên của cơ thể này, không biết đã xảy ra chuyện gì mà làm cho cơ thể này bị thương, còn nghiêm trọng như vậy, nhớ lại vừa rồi nàng nói bọn họ không biết chúng ta ở nơi này. Lẽ nào ta bị thương có liên quan đến họ. Xem ra nghi vấn có thật nhiều, thôi, không nghĩ nữa, trước tiên phải dưỡng tốt cơ thể đã, những vấn đề này về sau từ từ giải quyết.

.....

“ Dạ nhi, tỉnh rồi sao?”

Mở mắt ra nhìn thấy nương quan tâm hỏi han, thật hạnh phúc a, thật hy vọng mãi mãi cũng được hạnh phúc như vậy. “ Ân, tỉnh rồi, nương “

“ Tỉnh rồi, vậy ăn chút cháo đi, con đã ngủ mê mệt nhiều ngày rồi, đều gầy hẵn đi.”

Từng chút từng chút ăn hết cháo, nhìn thấy thần sắc thân thiết trong mắt nương, Mạc Vũ cảm thấy thỏa mãn, đây chính là hạnh phúc a, ăn hết cháo nương lại cho ta uống thuốc, mùi vị này thật sự là.....

Thật khó ngủ a, đột nhiên lại cảm thấy ở hiện đại tốt hơn nhiều, không phải uống loại thuốc trung y này, mà làm thành con nhộng hay viên tròn.

Đáng quá đi, rốt cuộc cũng uống hết, Mạc Vũ trong lòng phát thệ về sau sẽ tuyệt đối sẽ không uống nữa, so với thập đại khổ hình còn khổ sở hơn. Uống thêm một bát nước lớn mới thấy trong miệng không còn đắng nữa.

“ Nương, tại sao có người truy đuổi chúng ta ? chúng ta làm việc gì xấu sao?” Mạc Vũ nghi hoặc nhìn nàng.

“ Dạ nhi, yên tâm, nương không để những người đó lại tổn thương đến con , nếu như đã quên hết rồi, vậy không cần nghĩ nữa, chúng ta hiện tại rất an toàn , Dạ nhi chỉ cần dưỡng tốt cơ thể là được.”

“ Ân, nương tên con là gì a, hiện tại đã mấy tuổi rồi, tối qua con nghĩ thật lâu, một chút cũng không nghĩ ra” Mạc Vũ đáng thương hề hề nhìn nương nói.

Bạn đang ?

Nhìn thấy nhi tử của mình biến thành như vậy, cái gì cũng quên hết, trong lòng Triệu Hân không thể không buồn không thương tâm được, nhẹ nhàng ôm lấy nhi tử nói: “ Dạ nhi, tên đầy đủ của con là Lăng Dạ , năm nay 10 tuổi, qua vài năm nữa là trưởng thành rồi, nương tên là th, không được quên nữa, nếu không nương sẽ nổi giận.”

“Ân” ngọt ngào cười một tiếng, lại hỏi: “chừng nào con mới có thể xuống giường được, con rất muốn ra ngoài đi dạo a.” nũng nịu lay lay tay của nương hỏi, động tác này thật sự là không quen chút nào hết.

“Dạ nhi ngoan, nằm trên giường thêm một ngày nữa thôi, ngày mai có thể xuống giường rồi, chuyện trước kia không cần phải nghĩ nữa, đại phu nói đầu của con bị tổn thương, nên dẫn đến mất kí ức, nương cho con quyển sách này, con xem sách cho qua thời gian đi.”

“Ân, con biết rồi, nương” Nhìn theo nàng ra ngoài, Lăng Dạ cảm thấy có chút ưu tư, tại sao không muốn nói với ta về những việc trước kia, ai, xem ra đời này muốn an tĩnh mà sống không có mấy khả năng rồi.

Một lát sau, Triệu Hân mang sách cho Lăng Dạ, Lăng Dạ xem qua, cũng may không phải loại tiểu thuyết tình cảm gì, mà là lịch sử giới thiệu về thế giới này.

Nguyên lai thế giới này không phải là Trung Quốc cổ đại, nơi này có ba quốc gia lớn và một số nước nhỏ phụ thuộc. Những nước này mỗi năm đều phải dâng thật nhiều cống phẩm để nhận được sự bảo hộ của các cường quốc, Lăng Dạ hiện đang ở quốc gia có thế lực mạnh nhất trong ba cường quốc _ Quang Diệp quốc, đồ mờ mờ a, cái tên thật kỳ quái, thật khó nghe. Lăng Dạ trong lòng nghĩ, sao không giống như Trung Quốc chẳng hạn, cái tên thật dễ nghe, nào giống cái gì Quang Diệp quốc, hoàng đế của quốc gia này có biết đặt tên không vậy.

Hai quốc gia còn lại phân biệt là Phiên Thời quốc và Huy Kí quốc, xem ra giống như thời Trung Quốc cổ đại tam quốc đỉnh lập

Quang Diệp quốc hoàng thượng tên gọi là Lăng Quang, Phiên Thời quốc và Huy Kí quốc hoàng thượng lần lượt là Phiên Độ Hạo và Viên Huy, hoàng thượng à, khẳng định rất phóng khoáng, vung tay một cái gì mà ‘người đầu kéo tên nô tài này ra ngoài chém cho ta’, hừm, hay bỏ đi, loại này thì nhất định là bạo quân.

Mấy ngày sau.

Cuối cùng cũng được giải phóng rồi, vết thương trên người tốt hơn rất nhiều, đã có thể xuống giường.

Đi ra khỏi phòng, a, Không khí cổ đại thật trong lành!

“Nương, Lâm thúc thúc, chào buổi sáng.”

Lâm thúc thúc là bằng hữu của nương, tên là Lâm Liêm, mấy tháng này may mà có sự giúp đỡ của Lâm Liêm, Lăng Dạ và Triệu Hân mới không bị những người đó bắt được.

“Dạ nhi, dậy rồi à, vết thương ra sao rồi, còn đau không?” Triệu Hân đi qua và hỏi.

“Đã không còn đau rồi, nương, di, Lâm thúc thúc, thúc đang luyện võ sao, thúc có thể dạy con luyện công không, nhìn thúc lúc múa kiếm thật oai dũng a!” Lăng Dạ hai mắt phát sáng, sùng bái nhìn Lâm Liêm.

“Người a tiểu quỷ, đợi vết thương tốt rồi, thúc thúc sẽ dạy cho con, nhưng con chỉ có thể học khinh công, cái khác thì sức khỏe của con không cho phép.”

“Ân, con sẽ rèn luyện thêm, nhưng thúc thúc người không thể lừa con đó, nhất định phải dạy con khinh công.” Lăng Dạ trong lòng vui như hoa, thật là đã, chỉ có khinh công cũng không sao, sau này đi trộm đồ sẽ không bị người khác bắt được. Tốt nhất là giống như siêu đạo chích Kid, nhất định có thể mê đảo trái tim bao thiếu nữ. Nhưng thân thể này cũng thật kém, nương nói từ nhỏ cơ thể ta đã không tốt, thể nhược nhiều bệnh, không thể học những võ công lợi hại, trong lòng có chút thương tâm.

“Thúc thúc đã bao giờ lừa con chưa.” Lâm Liêm cười hỏi Lăng Dạ.

“Dường như là không có.” Lăng Dạ nghĩ một lát liền trả lời, nhưng trong lòng lại hồ nghi: “Phí lời, ta đến thế giới này chỉ có mấy ngày đương nhiên không có, ai biết được trước đây có hay không?”

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

Một tháng sau.

“ Dạ nhi, vết thương của con đã khỏi rồi, vậy ngày mai thúc thúc sẽ dạy con khinh công.” Lúc ăn cơm tối, Lâm Liêm nói với Lăng Dạ.

“ Thật sao, ngày mai có thể học khinh công rồi sao ?”

“ Đúng vậy, sáng nay đại phu nói vết thương của con đã khỏi hẳn rồi, về sau cố gắng rèn luyện thân thể, chú ý bồi dưỡng, vậy sẽ không mắc nhiều bệnh nữa.” Lâm Liêm xoa xoa tóc của Lăng Dạ nói.

“ Vậy sau này Dạ nhi có phải là không cần uống thứ thuốc đen ngòm đó nữa đúng không ?” Hai mắt phát sáng nhìn Lâm Liêm.

“ Đúng, sau này con không phải uống thuốc trị thương nữa.” Không đợi Lăng Dạ kịp hô to vạn tuế, Lâm Liêm lại nói một câu : “ Từ ngày mai, con sẽ uống thuốc bổ, như vậy mới có thể dưỡng tốt thân thể.”

“ Lâm thúc thúc, thúc xem sức khỏe của con rất tốt, vô cùng khỏe mạnh.” Sợ Lâm Liêm không tin, Lăng Dạ còn chạy đến trước mặt y xoay xoay. “ Thúc xem, không phải rất khỏe mạnh sao, cho nên không cần phải uống thuốc bổ nữa đâu.” Đáng thương hề hề nhìn Lâm Liêm, hy vọng y sẽ rút lại lời nói vừa rồi.

“ Không được, Dạ nhi, sức khỏe của con vốn dĩ kém hơn so với những đứa trẻ khác, thường xuyên bệnh tật, lúc trước không có uống thuốc đã khiến nương rất lo âu, bây giờ thuốc bổ nhất định phải uống, sẽ rất tốt cho cơ thể của con. “ Triệu Hân ở bên cạnh lên tiếng. “ Ngoan a, nghe lời nương và Lâm thúc thúc.”

“ Biết rồi, nương.” Lăng Dạ mặt giật giật, vô phương đáp ứng.

“ Con yên tâm đi, thuốc bổ này không đắng như thuốc trị thương con đã uống đâu.” Lâm Liêm cười cười nói với Lăng Dạ.

“ Thật sao, vậy tốt quá.” Tựa như vừa nhìn thấy tia hy vọng, Lăng Dạ gật đầu chấp nhận, có điều nhìn nụ cười của Lâm thúc thúc sao lại cảm thấy có điều gì mờ ám a, có lẽ ta nhìn nhầm rồi chẳng.

..... Ngày thứ hai.....

Lúc uống thuốc.

Lâm thúc thúc nói không sai a, quả thật không có đắng như thuốc trị thương, nhưng mà mùi vị này, thật kỳ quái a, làm sao nói đây, mùi vị cũng tương tự với thuốc trước kia, nhưng lại cho ta cảm giác vị đắng của thuốc trị thương còn dễ uống hơn nhiều.

Hiện tại Lăng Dạ đã hiểu được ý tứ trong lời nói của Lâm Liêm ngày hôm qua, thật khó chịu, những ngày thể này đến lúc nào mới có thể kết thúc đây. Về mặt như muốn khóc ráng uống cho hết những gì còn sót lại trong chén.

Đi ra ngoài vườn, thấy Lâm Liêm đã ở đó đợi, Lăng Dạ chạy đến trước mặt y : “ Lâm thúc thúc, con đến rồi.”

“ Ân, Dạ nhi, uống thuốc rồi à ?” Lại nhìn đứa nhỏ chạy đến mức khuôn mặt đỏ hồng, vừa chỉnh lại y phục của Lăng Dạ vừa nghĩ, khuôn mặt này đúng là tập hợp tất cả ưu điểm của y và Triệu Hân. Hiện tại đã đẹp như vậy rồi, về sau, ai, không biết còn đẹp đến thế nào nữa.

“ Ân, Dạ nhi uống rồi, thúc thúc hôm qua lừa con, rõ ràng bảo không đắng như thuốc trị thương, hôm nay mới biết so với thuốc trị thương còn khó uống hơn.” Hai mắt nhìn chằm chằm, Lăng Dạ thở phì phì nói với Lâm Liêm, biểu tình này muốn bao nhiêu dễ thương có bấy nhiêu dễ thương.

“ Đúng a, ta lại không có nói sai, thúc thúc chỉ nói là không có đắng như thuốc trị thương, chứ không có nói là dễ uống hơn a.” Nhéo nhéo khuôn mặt đang phồng lên kia, thật dễ chịu a, Lâm Liêm cười nói với Lăng Dạ.

“ Hứ” quay mặt đi, dẩy khỏi cái móng heo đang nhéo nhéo mặt mình kia, biểu tình cho thấy Lăng Dạ đang rất tức giận, hậu quả sẽ nghiêm trọng. Lâm Liêm có chút khó xử nhìn đứa nhỏ bực mình dẩy ra kia nói :
“ Dạ nhi ngoan, đừng tức giận a, thúc thúc biết sai rồi, lần sau không dám lừa Dạ nhi nữa, ngày mai thúc thúc dẫn Dạ nhi ra ngoài chơi được không?”

“ Vậy còn tạm được.”

“ Được rồi, Dạ nhi, nếu không còn giận thúc thúc nữa, vậy bây giờ thúc thúc dạy con khinh công được không ?” Lâm Liêm cương chịu nhìn Lăng Dạ cười nói.

“ Tốt quá.” Lăng Dạ hưng phấn kêu to : “ Thúc thúc, bắt đầu phải làm như thế nào?”

“ Đừng gấp, Dạ nhi , trước tiên điều chỉnh cho tốt trạng thái, hít sâu vào.” Lâm Liêm điềm tĩnh nói: “Bây giờ bắt đầu dẫn khí vào đan điền.”

* Đan điền : vùng dưới bụng.

“ Thúc thúc khí ở đâu ra.” Lăng Dạ kỳ quái hỏi.

“ Dạ nhi từ từ cảm nhận sẽ thấy một cổ khí đang lưu chuyển trong cơ thể. Khi cảm thấy được nó thì hãy dẫn nó đến đan điền.”

“ Dạ nhi không cảm thấy được.” Lăng Dạ có chút khấn trương, bất kể bàn thân cảm nhận như thế nào cũng không cảm thấy được gì.”

“ Dạ nhi, phải bình tĩnh, từ từ thôi, chúng ta có nhiều thời gian.” Lâm Liêm kiên trì dạy bảo, rất nhanh một buổi sáng đã trôi qua.

“ Dạ nhi, có thể dùng bữa rồi.” Chỉ thấy Triệu Hân đến kêu Lăng Dạ và Lâm Liêm đến dùng bữa.

“ Ân, con biết rồi, nương, con đến liền.” Lăng Dạ nguyên buổi sáng không cảm thấy được gì, trong lòng có chút thất bại.

Tại bàn ăn.

“ Dạ nhi, buổi sáng học được ra sao?” Triệu Hân hỏi trong lúc dùng bữa.

“ Không thể nào cả, học nguyên buổi sáng, một chút cũng không học được.” Lăng Dạ có chút uể oải đáp lại.

“ Ha ha, Dạ nhi, học khinh công phải từ từ, không thể gấp gáp.” Lâm Liêm an ủi Lăng Dạ.

“ Đúng vậy, nghe lời thúc thúc, Dạ nhi về sau nhất định học tốt khinh công, Dạ nhi là thông minh nhất mà.” Triệu Hân cũng an ủi Lăng Dạ.

“ Nương, thúc thúc, con biết rồi, Dạ nhi nhất định sẽ học thật tốt, con ăn no rồi.” Nói xong Dạ nhi lại chạy ra vườn tiếp tục nỗ lực.

Buổi chiều nhất định phải cố gắng, Lăng Dạ thầm nghĩ. Thế là lại bắt đầu cảm nhận cổ khí, từ từ Lăng Dạ bắt đầu cảm nhận được dòng khí đang lưu chuyển, liền dẫn nó tập hợp tại đan điền, chân dụng lực, bèn nhảy ngay lên cây đại thụ trong vườn.

“ Ô ye, thành công rồi.” Lăng Dạ hưng phấn la lớn : “ Thúc thúc con thành công rồi.”

Lâm Liêm nhìn xong liền cười : “ Ân, Dạ nhi thật thông minh.”

“ Làm sao trở xuống a ?” Lăng Dạ có chút khó xử hỏi.

“ Căn cứ theo phương pháp vừa này là được.”

Lăng Dạ lại thử vận khí một lát rồi nhảy xuống. Khoe khoang chạy đến trước mặt Lâm Liêm. “ Thúc thúc, con lợi hại chưa.”

“ Phải rồi, lợi hại. Bây giờ con luyện tập thêm một chút, thúc thúc ngày mai lại dạy người cái khác.”

“ Ân, được.” Nói xong Lăng Dạ lại hưng phấn bắt đầu luyện tập.

.....Buổi tối.....

Bạn đang ?

Trên giường

Ta đến thế giới này đã mấy tháng rồi, Lăng Dạ trong lòng thầm nghĩ, đã lâu không được cảm nhận tình thân như vậy, ba, mẹ, Mạc Vũ bây giờ sống rất hạnh phúc. Ở đây có nương rất yêu thương ta, còn có thúc thúc, ba mẹ không cần lo lắng cho ta nữa. Ta sẽ vui vẻ sống từng ngày, sẽ quên đi những chuyện mà em trai đã làm lúc trước, cũng quên đi sự cô độc lúc đó.

Cuộc sống hiện tại khiến Mạc Vũ thấy rất thỏa mãn!

.....Ngày thứ hai.....

Một ngày mới một bắt đầu mới, cố lên.

“ Thúc thúc, hôm qua thúc đáp ứng đưa con ra ngoài chơi đấy.” Kéo tay Lâm Liêm, Lăng Dạ làm nũng.

“ Biết rồi, uống thuốc nhanh đi, rồi thúc thúc mang con đi.”

“ Được rồi.” Mặc dù thuốc rất khó uống, nhưng thế giới bên ngoài lại đặc sắc hơn, vì để được ra ngoài, thuốc này ta sẽ uống. Tựa như bước ra pháp trường, Lăng Dạ anh dũng uống hết thuốc. Uống xong còn lậ úp bát thuốc lại cho Lâm Liêm xem. “ Một giọt cũng không thừa.”

“ Được, vậy đi với thúc thúc thôi.”

“ Đi thôi.”

Trên đường !

Đồ vật nơi này thật nhiều a, hoàn toàn khác với hiện đại, trên đường bày thật nhiều sạp hàng, một con đường người đến người đi tấp nập.

“ Thúc thúc, bên này, nhanh lên a.” Lăng Dạ kéo tay Lâm Liêm một lát xem bên này một lát xem bên kia.

“ Biết rồi, dừng gấp.” Lâm Liêm không biết làm sao với một Lăng Dạ đang hưng phấn bồng bồng.

“ Con muốn mua cái này.” Lăng Dạ chỉ vào hồ lô đường trước mặt, tiểu hài tử luôn rất thích ăn món này, Lăng Dạ thầm nghĩ.

“ Được, thúc thúc qua mua cho con.”

“ Một xâu hồ lô đường.”

“ Được, đây, tiểu đệ đệ.” Người bán hồ lô đường đưa sang cho Lăng Dạ một xâu, khi nhìn thấy hình dáng của Lăng Dạ, nhất thời ngây ngốc, trong lòng nghĩ đứa này lớn lên thật xinh đẹp a.

Đón lấy hồ lô đường, Lăng Dạ ngọt ngào nói cảm ơn, không hề phát hiện người bán hồ lô đường vì một nụ cười của y mà ngốc lảng tại đó. Đạo hết một ngày liền quay về.

“ Nương, con về rồi.”

“ Chơi có vui không ?” Triệu Hân đi lại hỏi.

“ Ân, vui, chơi thật đã a.”

“ Vui là được rồi, vậy đi ăn cơm tối thôi.”

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

Mỗi ngày cuộc sống đều như vậy trôi qua, ngày qua ngày, năm qua năm, cứ như vậy, Lăng Dạ yên bình sống qua 5 năm.

Hiện tại Lăng Dạ đã 15 tuổi rồi.

Trong 5 năm này, Lăng Dạ đã học được kinh công mà Lâm Liêm đã dạy, ngoài ra còn học được một vài chiêu thức đơn giản, có thể nói, những kẻ hỗn tạp bình thường đã không phải là đối thủ của y nữa. Nếu gặp phải đại đa số cao thủ thì có thể dùng kinh công để chạy thoát thân, vậy sẽ không vấn đề gì. Trừ khi gặp phải mấy tên biến thái, võ công đặc biệt lợi hại thì khác.

Hiện tại, có thể nói Lăng Dạ đã học thành tài rồi.

Hôm nay, sắc trời trong xanh, một ngày tuyệt vời, mùa hạ cũng sắp tới rồi, không khí bắt đầu nóng dần lên. Lăng Dạ tùy ý búi lại tóc của mình, một đầu tóc đen bóng có vài sợi không búi lại liền phiêu lượng theo gió. Cho người khác một cảm giác đẹp đến loạn tâm trí. Lại thêm Lăng Dạ vốn có gương mặt đẹp không thể diễn tả, thật là mê đảo chúng sinh a.

“ Dạ nhi, sao lại leo lên cây rồi. Mau leo xuống, nương đã làm món hạnh nhân tô (bánh hạnh nhân) mà người thích ăn nhất này, còn có một ít hoa quả mà người thích nữa.” Triệu Hân nói với Lăng Dạ đang ngồi trên cây.

“ Ta biết rồi, nương, ta xuống liền đây.” Nghe Triệu Hân nói có đồ ăn, Lăng Dạ lập tức nhảy xuống, động tác đó, vẻ mặt đó, tựa như tiên nhân hạ phàm, cho người khác cảm giác xuất thần.

Triệu Hân nhìn Lăng Dạ từ trên cây nhảy xuống liền liếc mẩu ăn, cũng không để ý đến tóc tai rối bời, trong lòng nghĩ, Dạ nhi của ta càng lớn càng xinh đẹp. “ Ăn chậm một chút, không ai giành với người đâu.” Nhìn thấy Dạ nhi trong miệng chứa đầy hạnh nhân tô, nàng buồn cười nói.

“ Ai nói a, lần trước Lâm thúc thúc ăn hết một nửa số hạnh nhân tô mà nương làm cho ta, hại Dạ nhi cả ngày trong miệng đều nhạt nhẽo.” Lăng Dạ trong miệng đầy bánh, tức phì phì nói, nhớ đến chuyện đó làm Lăng Dạ lại muốn nổi nóng.

Hôm đó Lăng Dạ xem sách trong vườn, không cẩn thận ngủ mất, đúng lúc Triệu Hân làm hạnh nhân tô, mà Lâm Liêm lại thuận tay ăn mất mấy khối. Lăng Dạ tỉnh dậy biết được, cơn giận đó, Lâm Liêm dễ thế nào cũng không nguôi, cuối cùng Lâm Liêm phải nói là sẽ mang Lăng Dạ ra ngoài ăn một bữa đền bù mới tạm được tha thứ.

Triệu Hân vô phương cười nói : “ Sao vẫn còn chưa quên được vậy, cũng đã qua lâu lắm rồi, hơn nữa Lâm thúc thúc không phải đã xin lỗi con rất nhiều lần rồi hay sao?”

“ Ta biết rồi, nương, có điều đó lại là món hạnh nhân tô mà ta thích ăn nhất đó.”

“ Được rồi được rồi, từ từ ăn thôi, đừng gấp, trong bếp vẫn còn đó.” Triệu Hân vỗ vỗ lưng Lăng Dạ, thật sợ Dạ nhi sẽ ghen a.

“ Ân, biết rồi, nương.”

..... Buổi chiều.....

“ Nương, Lâm thúc thúc ra ngoài lâu như vậy sao còn chưa trở về.” Lăng Dạ kỳ quái hỏi.

“ Có thể còn sót chuyện gì đó thôi.” Triệu Hân đáp.

Qua thật lâu sau.

“ Lâm thúc thúc trước đây sớm đã về rồi.” Lăng Dạ lại kỳ quái nói.

“ Đúng vậy, có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi không, tại sao đã trễ như vậy còn chưa trở lại.”

Đang lúc Lăng Dạ và Triệu Hân thấy kỳ quái vì Lâm Liêm vẫn chưa trở về :

“ Hân nhi, nhanh mang Dạ nhi đi thôi, vừa rồi trong trấn ta thấy những kẻ trước kia, bọn họ đã tìm được đến đây rồi.” Lâm Liêm xông vào cửa vội nói.

“ Bọn họ tìm thấy chúng ta rồi? Đã qua bao nhiêu năm như vậy, bọn họ sao còn chưa chịu từ bỏ. Dạ nhi mau quay về phòng thu xếp hành lý, chúng ta đi ngay bây giờ.” Triệu Hân nói với Lăng Dạ, trong ngữ khí có chút bi ai và phần nộ.

Lăng Dạ không biết bọn họ là ai, nhưng cũng biết sự tình rất nghiêm trọng, lập tức trở về phòng sắp xếp tốt hành lý, nhớ tới trong bếp còn một ít hạnh nhân tô, cũng liền mang nó theo.

Ra đến ngoài vườn phát hiện Triệu Hân bọn họ đã xong rồi, liền lập tức cùng nhau cưỡi ngựa rời khỏi nơi mà mình đã sống suốt 5 năm qua, rời khỏi Lục Diệp trấn, cưỡi ngựa nhất nhất chạy về hướng tây.

“ Xem ra buổi tối chúng ta chỉ có thể qua đêm trong rừng thôi.” Lâm Liêm nói với Lăng Dạ và Triệu Hân.

“ Không vấn đề gì, chỉ cần không bị phát hiện là được rồi.” Triệu Hân đáp lại Lâm Liêm.

“ Nương, bọn họ là ai, tại sao lại truy sát chúng ta.” Lăng Dạ không hiểu chút gì, đành phải hỏi Triệu Hân nguyên nhân.

“ Dạ nhi, đừng hỏi nữa, khi nào nên biết thì nương sẽ nói cho người.”

“ Nương, Dạ nhi đã trưởng thành rồi, đã là người lớn rồi.” Lăng Dạ không chịu được nói.

“ Đúng vậy, Dạ nhi đã trưởng thành rồi, Hân nhi nàng nên đem mọi chuyện nói rõ cho nó biết đi, sau này cũng sẽ biết thôi.” Lâm Liêm bên cạnh liền xen vào.

“ Ai, được rồi, nương sẽ đem nguyên nhân và quá trình phát sinh sự việc nói cho người.” Triệu Hân than một tiếng. “ Dạ nhi, khối ngọc bội con có mang theo bên người không ?”

“ Ngọc bội ? Có a, nương không phải đã dặn con phải luôn mang theo bên mình sao.” Lăng Dạ nghi hoặc trả lời.

“ Dạ nhi, khối ngọc bội đó là cha của người đưa cho người đó, mặt trên của nó có một chữ “lục”, mặt dưới có một chữ “Dạ”. Lăng Dạ lấy khối ngọc ra nhìn đúng thật là như vậy, nhưng điều này đại diện cho cái gì, còn có ngọc này là cha đưa, vậy cha đang ở đâu?

Triệu Hân tiếp tục nói : “ Khối ngọc này đại diện cho thân phận của người, chính là bằng chứng cho thấy người là lục hoàng tử của Quang Diệp quốc. Mỗi một hoàng tử sau khi được đặt tên lúc chào đời sẽ được ban cho khối ngọc bội này.” Lăng Dạ vô cùng kinh ngạc, ta không ngờ lại là hoàng tử.

“ Nương là phi tử của hoàng đế Quang Diệp quốc, cữu cữu của người là hộ quốc đại tướng quân của Quang Diệp quốc. Bởi vì Thừa Tướng và Hoàng Hậu hãm hại, cữu cữu của người bị nhốt vào ngục, liên lụy toàn gia. Phải chu di cửu tộc, sau đó nhờ vào sự giúp đỡ của Ngự sử đại nhân, Hoàng thượng mới không chu di cửu tộc, nhưng cữu cữu của người bọn họ toàn bộ bị sung quân, còn chúng ta bị biếm làm thứ dân. Nhưng Hoàng Hậu và Thừa Tướng lại sợ xảy ra điều ngoài ý muốn, nên liên tiếp truy sát chúng ta, bởi vì bất kể nói sao thì trước đây người cũng là hoàng tử, mặc dù bị biếm làm thứ dân nhưng vẫn có thể uy hiếp đến sự tồn tại của họ.”

Thì ra thế giới này cũng vậy, bởi vì lợi ích mà không tiếc thủ đoạn. Lăng Dạ đột nhiên cảm thấy bản thân thật bi ai, vô luận là kiếp trước hay là kiếp này đều có vận mệnh như vậy.

“ Được rồi, Dạ nhi đừng suy nghĩ nữa, chúng ta chỉ cần lại tìm một nơi an toàn là được rồi.” Triệu Hân an ủi.

“ Đúng vậy, Dạ nhi, nghỉ sớm đi, ngày mai còn phải đi gấp.” Lâm Liêm ở bên cạnh nói : “ Hân nhi, nàng cũng nghỉ đi, để ta canh gác là được.”

“ Ân, Lâm đại ca, người cũng sớm nghỉ ngơi đi, không cần gác, bọn họ chắc không thể biết chúng ta ở đây đâu, ít nhất thì tối nay cũng an toàn. Dạ nhi, ngủ đi, không cần suy nghĩ nữa.”

“ Ta biết rồi, nương, ngủ ngon.” Lăng Dạ nói xong liền ngủ.

Thì ra, bất kể là thế giới nào, ham muốn của con người đối với tiền tài và quyền lợi đều không đổi, đây là đạo lý muôn đời không đổi, cũng là bi ai của nhân loại. Bởi vì tiền tài và quyền lợi, con người có thể tàn sát lẫn nhau, có lẽ do đứng đầu trong chuỗi động thực vật, có trí tuệ cao nhất, nên dục vọng của nhân loại vĩnh

viễn cũng không thể thỏa mãn mãi mãi. Đây cũng là sự trừng phạt của trời cao đối với con người. Khiến họ luôn mưu tính hãm hại nhau, không thể hiểu rõ được suy nghĩ thật sự trong lòng đối phương, khiến con người luôn phải tự trau chuốt không ngừng.

“Dạ nhi, Hân nhi, tỉnh tỉnh, chúng ta phải đi ngay.” Trời còn chưa sáng, Lâm Liêm đã gọi Lăng Dạ và Triệu Hân dậy.

“Sớm quá.” Mơ mơ hồ hồ, Lăng Dạ dịu dịu mắt không muốn tỉnh dậy.

“Ân, để phòng vạn nhất. bọn họ có lẽ sắp đuổi tới đây rồi.” Lâm Liêm vô phương trả lời.

Khoảng một khắc sau, lại bắt đầu lên đường.

Trời vẫn còn mờ mịt, vạn vật vẫn đắm chìm trong giấc ngủ. Trên bóng trời không một ngôi sao, chỉ có ánh sáng mờ hồ của vầng trăng ảm đạm.

“Dạ nhi, Hân nhi, dừng lại, ở đây có gì đó không đúng.” Lâm Liêm nghiêm trọng nói.

Còn chưa đợi Lăng Dạ hỏi nguyên nhân, chỉ thấy từ trong rừng xông ra thật nhiều bóng đen, nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy.

“Hân nhi, nàng mang Dạ nhi chạy trước đi. Ta ở lại cản đường.”

“Được, vậy người cẩn thận một chút. Dạ nhi, theo nương chạy trước.”

“Muốn chạy, không dễ như vậy đâu, bao vây họ lại cho ta.” Lúc này những bóng đen đều vây lại thành vòng, lần này thật sự là chớp cánh cũng khó thoát. Trong đám hắc y nhân có một người nói : “Đã lâu không gặp, Triệu Quý Phi, bao nhiêu năm rồi nhỉ, lần này ta sẽ không để cho các người chạy dễ dàng như trước nữa đâu.”

“Đức tổng quản, hà tất phải đuổi tận giết tuyệt, chúng ta chỉ muốn yên tĩnh sống hết quãng đời còn lại, sẽ không uy hiếp gì hét Hoàng Hậu và Thừa Tướng, cầu người thả cho chúng ta một con đường sống.” Triệu Hân nói, trong giọng nói mang theo chút khẩn cầu và bi ai.

“Thật có lỗi, Triệu Quý Phi, nô tài cũng chỉ là phụng mệnh hành sự thôi, lời của chủ tử không thể không nghe.” Tên Đức tổng quản trả lời không chút cảm tình.

“Hân nhi, vô ích thôi, bây giờ chỉ có thể cố gắng phá vòng vây mà thôi.” Lâm Liêm nói

“Lên hết cho ta, một người cũng không lưu.” Thanh âm vô tình truyền vào trong tai tất cả.

“Dạ nhi, nương và Lâm thúc thúc sẽ mở đường cho người, người mau chạy đi, chạy càng xa càng tốt.” Triệu Hân tuyệt vọng nói với Lăng Dạ.

“Dừng, nương, ta muốn giúp hai người.” Lăng Dạ vừa nghe mình phải đi trước, lập tức cự tuyệt.

“Dạ nhi ngoan, chỉ cần người không việc gì là được, mau chạy đi.” Triệu Hân gấp gáp nói.

“Đúng vậy, Dạ nhi, khinh công như mèo ba chân của người chỉ có thể làm rộn lên thôi, nghe lời nương và Lâm thúc thúc chạy trước đi. Hãy ở tù lâu trong Khắc Lâm trấn trước mặt đợi chúng ta, nếu sau một ngày chúng ta không đến, vậy thì đừng đợi nữa.” Lâm Liêm nói nhỏ bên tai Lăng Dạ.

“Ta biết rồi, mọi người nhất định phải đến, Dạ nhi ở đó đợi hai người.” Nói xong liền đề khí, dùng khinh công chạy đi, Lâm Liêm và Triệu Hân đã bắt đầu đánh nhau với bọn hắc y nhân để mở đường cho Lăng Dạ.

Không mất bao lâu liền rời khỏi khu vực đang tranh đấu, nghe thấy âm thanh đao kiếm va chạm vào nhau càng ngày càng nhỏ, Lăng Dạ lặng lẽ rơi hai dòng lệ, biết được lần này nương và Lâm thúc thúc dữ nhiều lành ít.

..... Khắc Lâm trấn.....

Trong tù lâu, có một khách nhân mang mũ trùm đầu, ai cũng đều kỳ quái nhìn y. không chỉ vì y mang mũ trùm khiến người khác không nhìn thấy mặt, mà điều quan trọng là y đã ngồi bên cửa sổ cả một ngày trời, chỉ gọi một bình trà và một đĩa thức ăn. Không hề nói chuyện, nhưng cũng không ai quản y, chủ yếu là vì tất cả những ai đến nói chuyện với y đều bị y một tiếng “cút” dọa chạy mất.

Không sai, y chính là Lăng Dạ.

Đã một ngày rồi, xem ra nương và Lâm thúc thúc đã....., về sau lại chỉ có một mình ta, thật cô độc, nương hai người mau đến đây đi. Dạ nhi rất nhớ hai người, rất muốn ăn hạnh nhân tô nương làm. Lâm thúc thúc, thúc còn phải dạy Dạ nhi võ công, Dạ nhi sau này sẽ cho thúc ăn hạnh nhân tô mà, cũng sẽ không nháo trốn uống thuốc nữa, hai người sao còn chưa tới. Dạ nhi đã đợi rất lâu rồi. Lăng Dạ lại đợi thêm một khắc, cuối cùng trả ngân lượng, bị ai rời đi, bởi vì có mạng che mặt, nên không ai nhìn thấy được hai hàng lệ trên mặt y.

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

Đã được một năm từ khi Lâm Liêm và Triệu Hân chết, trong một năm này, Lăng Dạ suy nghĩ rất nhiều, có lúc cảm thấy bản thân là một tai tinh (sao chiếu mạng, mang điềm xấu). Kiếp trước cha mẹ chết, kiếp này thì mẫu thân và Lâm thúc thúc cũng vì y mà chết. Thật sự muốn chết thêm một lần nữa, nhưng lại nghĩ đến Lâm Liêm bọn họ dùng tính mạng của mình để bảo vệ sự an toàn của y. Nếu chết không phải là có lỗi với họ sao, báo thù, thì lại không có mấy khả năng, những tên hắc y nhân vẫn còn đang truy sát y, cũng may hôm đó trời tối, bọn họ không thấy rõ được tướng mạo của y, cho nên mới không bị phát hiện dễ dàng.

Theo dòng thời gian từ từ trôi qua, cũng đã không còn đau khổ như lúc ban đầu nữa, từng ngày tự chiếu cố lấy chính mình, Triệu Hân hai người bọn họ cũng sẽ mong Lăng Dạ sống hạnh phúc.

Hiện nay Lăng Dạ làm sơn tặc đại vương của ngọn núi này, có bày thuộc hạ, mặc dù nhân số ít ỏi, nhưng cuộc sống cũng không tệ. Bầy tên thuộc hạ đó cũng thật là những kẻ dỏ hơi, Lăng Dạ xem bọn họ như những kẻ thô lỗ, bởi vì tầm vóc của bọn họ đều rất to lớn, lại cứ như thuộc về một dòng tộc chưa tiến hóa hoàn chỉnh. Nếu gọi họ là bầy chú lùn thì không quá thích hợp, hơn nữa Lăng Dạ cũng không cho rằng mình là công chúa Bạch Tuyết.

Lăng Dạ quen biết họ nhân lúc đi ngang qua khu rừng này bị họ cướp, chỉ có điều bọn họ võ công quá kém ngược lại bị Lăng Dạ cướp hết, sau đó Lăng Dạ muốn ở lại làm lão đại, bảo đảm sẽ cho họ một cuộc sống đủ ăn đủ mặc, còn họ vì một tương lai không lo đói khổ cũng liền đáp ứng.

Những ngày sống cùng họ, Lăng Dạ luôn mang mạng che mặt nên người khác cũng không thấy được dung mạo của y. Ngày ngày Đại Ngưu và Nhị Ngưu sẽ xuống núi xem thử có người đi qua hay không, nếu là một toán quá nhiều người, vậy sẽ không cướp, chỉ chuyên cướp mấy loại như thư sinh yếu đuối hay khi có ít người mà thôi. Sau đó một trong hai người sẽ lên núi gọi Lăng Dạ, tám người sẽ cùng nhau cướp. Nhiều người thì nhiều sức mà. Hôm nay ngày trong lành, Đại Ngưu và Nhị Ngưu xuống núi quan sát. Lăng Dạ thì đang ngồi nhìn hạnh nhân tô trước mặt, lúc đó mang theo cứ không ăn, bây giờ đã qua lâu như vậy cũng không thể ăn nữa rồi. Nhẹ than một tiếng, nương, Lâm thúc thúc, ta rất nhớ hai người a.

“ Lão đại, nhanh, ta và Đại Ngưu thấy có ba con dê mập mập đang cưỡi ngựa tới, nếu hôm nay cướp được chúng ta có thể nghỉ ngơi vài ngày đó.” Nhị Ngưu hưng phấn bưng bưng nói với Lăng Dạ.

“ Được, mau kêu mọi người, chúng ta xuống núi.”

.....

“ Chủ nhân, trước mặt có người, có cần ta đi giải quyết không?” Ân nói với người bạn áo đen trước mặt.

“ Không cần, trước xem thử bọn họ muốn làm gì đã.” Hắc y nói với Ân.

“ Ân, cẩn thận chút, chú ý bảo vệ tốt chủ nhân.” Một người khác bạn thanh y (áo xanh) __ Tu, nói với Ân.

“ Đã biết, ta sẽ chú ý.”

Qua một lát sau.

“ Đường này là ta mở, rừng này là ta trồng, muốn đi qua đây, mau đưa tiền mãi lộ. (phí đi đường)” Chỉ thấy Lăng Dạ từ trên cây nhảy xuống nói với ba người trước mặt.

“ Này, có nghe thấy hay không, ba người các người điếc hết rồi sao, mau giao tiền ra đây, ta chỉ cần tiền không cần mạng.” Thấy họ không có phản ứng, cho rằng họ bị dọa cho ngốc rồi, Đại Ngưu bèn la lớn.

“ Thì ra chỉ là bọn cướp, ta còn nghĩ là ai, Ắn, Tu, chơi với họ một lát đi.” Chỉ thấy hắc y nhân nói với hai người trước mặt.

“ Vâng, chủ nhân.”

Lăng Dạ thấy có chút không đúng, xem tướng mạo bọn họ thì đều là cao thủ cả, thế là lập tức nói với bảy người bên cạnh : “ Chúng ta không phải đối thủ của họ, mau chạy thôi.”

Nhìn thấy thanh y và lam y bay về phía mình, cả đám liền lập tức chạy trốn.

Bởi vì Lăng Dạ đứng ở đầu tiên, nên chưa kịp chạy đã bị người tên Tu giữ lại, dựa vào khinh công mèo ba chân của y, căn bản không phải là đối thủ của Tu. Lúc né được kiếm mà Tu đâm qua, lại nhìn qua bên kia thấy tình hình của bảy người bọn họ không tốt hơn mình là bao, Lăng Dạ liền chạy qua giúp đỡ. Kết quả cả hai người kia liền quay sang đối phó với Lăng Dạ, lần này thì tự mình thăm rồi.

“ Lão đại, chúng ta qua giúp người.” Vài người nhìn thấy lão đại bị vây đánh, còn thụ thương liền muốn nhảy qua giúp.

“ Không cần, ta đối phó được, các người mau chạy đi.” Lăng Dạ nói, bản thân làm sao mà đối phó được chứ, lần này là đi đứt rồi, nhưng nhìn thấy bảy người kia đã chạy được, cũng liền thở phào một hơi, kết quả mới vừa nhẹ nhõm liền chịu ngay một kiếm.

“ Này, không cần đuổi tận giết tuyệt, chúng ta còn chưa có cướp được gì của các người, bỏ qua cho ta đi, không thì ta đem tất cả tiền mang trong người cho các người nha, đây là tính toán chu đáo lắm rồi, các người tính thế nào cũng đều có lợi. Lại nói, các người muốn giết ta cũng quá dễ dàng đi, không thì ta có mấy chục cái mạng cũng sớm chết mất rồi.” Lăng Dạ nói với hắc y nhân ở đối diện.

“ Trước ngừng tay đi.” Hắc y nhân nói với Ắn và Tu, chậm rãi đi đến trước mặt Lăng Dạ. “ Vây trên người người có bao nhiêu tiền, đều lấy ra hết cho ta.”

“ Đây, trên người ta chỉ có hai lạng bạc, nếu người dùng tiết kiệm một chút, thì xài trong hai ba ngày cũng không thành vấn đề.” Lăng Dạ mang hai lạng bạc trên người đưa cho hắc y nhân trước mặt, nói xong liền đưa tay giữ chặt lấy miệng vết thương. Ai, hy vọng không để lại sẹo, xem ra lại phải uống thuốc rồi.

“ Chỉ có chừng này thôi sao.” Hắc y nhân nói không chút cảm tình.

“ Ta lạy người đại ca, nếu ta có nhiều tiền thì còn cần phải đi cướp nữa sao?” Lăng Dạ khó chịu đáp. “ Chê ít thì trả lại cho ta, ta còn có thể dùng trong mấy ngày đó, đừng nghĩ người mặc hắc y thì cho rằng mình là Hắc mã Hoàng tử, rồi ức hiếp ta như vậy.” Vừa nói xong Lăng Dạ liền hối hận, ai, sao có thể khoác lác như vậy, lần này thật sự là chết chắc rồi.

“ Hê hê, đại ca, vừa rồi ta nói sai rồi, đừng để ý a, ta cái gì cũng chưa nói hết, tha cho ta đi.”

“ Tha cho người sao, Ắn.” Hắc y nhân nhìn Lăng Dạ mặc bạch y trước mắt, trong đó y phục ở những nơi thụ thương đã biến thành màu máu đỏ, liền đưa ánh mắt ra hiệu cho Ắn.

“ Vâng, chủ nhân.”

“ Oa, đừng a, giết người nè.” Lăng Dạ lập tức kêu to, nhưng còn chưa kịp phản ứng đã bị người tên Ắn đó kéo xuống mạng che mặt.

Ba người kia liền lập tức kinh ngạc, thất thần trong chốc lát, nhưng rất nhanh liền phản ứng trở lại, không thể ngờ được tên cướp này lớn lên lại xinh đẹp như vậy, bởi vì mất máu mà sắc mặt có chút nhợt nhạt, nhưng lại làm cho người khác thấy được một vẻ đẹp yếu đuối, khiến người ta nảy sinh kích động muốn bảo hộ y.

Lăng Dạ thấy họ chỉ là gỡ mạng che mặt của y xuống chứ không phải muốn lấy mạng của y, liền thở phào một hơi, nhỏ tiếng nói : “ Dọa chết ta rồi, cứ tưởng chết chắc rồi chứ.”

“ Ta đột nhiên thay đổi chủ ý, không cần ngân lượng của người nữa.” Hắc y nhân nói với Lăng Dạ.

“ Hả, không cần nữa, vậy người muốn gì, ta cái gì cũng không có, người đại nhân đừng tính kẻ tiểu nhân nha, tha cho ta đi, ta thật sự không còn gì có thể đưa cho người nữa.” Lăng Dạ khóc không ra nước mắt nói.

“ Ta cũng không muốn mạng của người, vừa rồi người không phải là muốn cướp tiền của ta sao, vậy bây giờ ta cướp sắc của người bù lại.” Hắc y nhân cười nói, Ẩn và Tu kinh ngạc, chủ nhân luôn rất ít khi cười a.

“ Người, biến thái, ta không phải là nữ nhân, ta nhưng lại.....”

Lăng Dạ còn chưa nói hết, bởi vì mất máu quá nhiều, liền hôn mê đi, cùng lúc đó vẫn nghĩ ‘ ai, lần này chết chắc rồi’

Hắc y nhân ôm lấy Lăng Dạ đã hôn mê đi, lập tức nói với Ẩn và Tu : “ Trước giúp y cầm máu, sau đó đến Đức Thụy thành trước mặt.”

.....

Vừa mở mắt ra, ai, nơi này là nơi nào, ta hình như bị người cướp sắc, lại còn là một tên con trai nữa.

“ Tỉnh rồi sao, cảm giác thế nào, có tốt hơn chưa, đại phu nói người mất nhiều máu, lại thêm sức khỏe của người vốn không tốt, cho nên mới hôn mê, về sau uống nhiều thuốc bổ là được.” Hắc y nhân thấy Lăng Dạ tỉnh lại, liền nói với y.

Lăng Dạ vừa nhìn thấy hắc y nhân, không phải là kẻ muốn cướp sắc của ta sao, lập tức muốn bỏ chạy.

“ Sao vậy.” Hắc y nhân thấy Lăng Dạ ngồi dậy cho rằng y có chỗ nào đó khó chịu.

“ Không có gì, không cần quan tâm ta như vậy, ta đã khỏe rồi, cảm tạ sự chiếu cố của người.” Lăng Dạ ngồi dậy mang giày vào muốn đi.

“ Làm sao liền cứ thế mà đi, ta cứu người, sao người không biết báo ân gì cả.” Hắc y nhân không ngăn cản Lăng Dạ, ngồi bên cạnh nhẹ nhàng nói.

“ Ha ha, sao có thể a, ta bây giờ trở về, tìm đồ mang đến cho người, xem như là báo ân.” Lăng Dạ mĩa mai nói.

“ Không cần, ta không cần người phải trở về lấy thứ gì, hơn nữa người xem ta có thiếu thứ gì hay không. Nếu ta đã cứu mạng người, vậy từ hôm nay mạng của người là của ta.” Hắc y nhân không chút cảm tình nói.

“ Ai nói vậy, ta có nhờ người cứu ta sao, không có, là người tự muốn cứu, như vậy thì không có liên quan gì đến ta, mạng của ta vẫn là của ta.” Lăng Dạ phản bác.

“ Vậy người cũng phải báo đáp ơn cứu mạng a, nếu không phải ta cứu người người sớm đã chết rồi, cho nên người phải đáp ứng ta một việc.”

“ Việc gì, chỉ cần ta có thể làm, thì nhất định sẽ tận lực.” Lăng Dạ vỗ vỗ ngực bảo chứng, kết quả không cẩn thận động vào vết thương. “ Ô, đau quá a.”

“ Người trước tiên nằm xuống đi, vết thương của người vẫn chưa khỏi, đứng thế rất khó lành.” Hắc y nhân lập tức nói.

“ Vết thương của ta cũng không biết là do ai ban cho a.” Lăng Dạ phun ra một câu chết người, cũng không nghĩ lại xem y cướp của của người ta, người ta là phòng vệ chính đáng.

Hắc y nhân không nói gì, đắp chăn cho Lăng Dạ xong liền hỏi : “ Tên gì, mấy tuổi?”

“ Người không thể hỏi dễ nghe hơn được sao, làm gì mà lạnh băng băng, muốn đông chết người sao, ta tên là Lăng Dạ, năm nay 16 tuổi, đã là một đại nhân rồi.” Tự hào nói ra tuổi của mình, như là sợ người khác không biết y đã thành niên rồi. “ Còn người.”

“ Người gọi ta Quang là được.” Trong câu trả lời đã mang theo chút cảm tình.

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

“ Người muốn ta làm gì? Làm sao báo đáp?” Lăng Dạ nghi hoặc hỏi.

Quang hiềm khi để lộ ra nụ cười, Lăng Dạ vừa thấy, kết quả không cẩn thận ngáy giấc đi, mãi đến khi thấy được thần sắc cười như không cười trong mắt của Quang, mặt hồng lên, vội nói : “ Không phải chỉ là ngáy ra thôi sao, làm gì dùng ánh mắt đó nhìn ta. Đây là biểu hiện bình thường của ta thôi.”

“ Ha ha, vậy sao, vậy người cảm thấy ta thế nào, đẹp không.” Quang cười hỏi Lăng Dạ.

Lăng Dạ nhìn Quang, ân, cũng được lắm, gương mặt thành thực lại rất khí chất, tướng mạo hoàn mỹ, mái tóc đen bóng. Lăng Dạ nhìn từ đầu đến chân, lại nhìn từ chân đến đầu, sau đó gật gật đầu : “ Không sai, thật sự rất đẹp, là Bạch mã hoàng tử trong lòng của nữ nhân a, về sau không sợ không lấy được vợ.”

“ Vậy trong lòng của nam nhân thì sao, đặc biệt là trong lòng người?” Quang từ từ dựa sát vào Lăng Dạ.

Lăng Dạ khổ sở nhích nhích vào bên trong, nhưng Quang cũng nhích theo dựa sát vào Lăng Dạ, ta nhìn, sau đó liền nói : “ Ân, lấy tướng mạo của người, sẽ là cái đỉnh trong mắt nam nhân, còn trong lòng ta sao, người sẽ không sợ ta sẽ không lấy được vợ chứ, tướng mạo của ta không kém người chút nào, luôn có nữ nhân say đắm đó.” Lăng Dạ tự luyến và đắc ý nói.

Nhìn thấy biểu tình khoe khoang của Lăng Dạ, vô cùng khả ái, Quang nhìn không được dùng tay nheo nheo khuôn mặt non nớt, thật dễ chịu a, lại nhìn nhìn đôi môi đỏ mọng, không hề chú ý đến cặp mắt sắp phát hỏa kia.

“ Buông cái móng heo của người ra, không được đụng vào mặt của ta.” Lăng Dạ giẫy khởi đôi tay đang loạn động trên mặt mình.

Quang ôm lấy Lăng Dạ, Lăng Dạ kinh ngạc, muốn đẩy y ra, lúc này Quang ké sát vào tai Lăng Dạ nói ra một câu gây chết người không đền mạng : “ Không phải cần người báo đáp ta sao. Vậy ta muốn người làm nam sủng của ta.”

Lăng Dạ nháy mắt hóa đá, ngay cả Quang ôm y cũng không có phản ứng. Quang nhìn biểu tình ngáy giấc của Lăng Dạ, ác ý cắn cắn lỗ tai của Lăng Dạ.

Sau khi phản ứng lại, Lăng Dạ không để ý gì đến vết thương trên người, cũng không biết lấy đâu ra khí lực, liền đẩy Quang ra, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “ Nếu người đáp ứng làm nam sủng của ta, ta còn có thể suy nghĩ lại.”

“ Sao vậy, Dạ nhi, không đáp ứng à, vậy cũng không có cách nào, nhưng người nói muốn báo ân mà.” Quang tiếp tục nói.

“ Người tự mình đi tìm người khác đi, đổi yêu cầu khác, ta là nam nhân, không phải đồng tính.....” chữ ‘luyến’ còn chưa kịp nói ra, Quang đã hôn lên môi của Lăng Dạ. Lúc này, Lăng Dạ triệt để ngốc lảng ra, một chút phản ứng cũng không có, Quang thấy Lăng Dạ đã phát ngốc, liền khai mở đôi môi của y , trêu đùa với đầu lưỡi. Đợi đến lúc Lăng Dạ phản ứng lại, liền dùng hết sức bình sinh đẩy Quang ra. Nhưng chút khí lực đó của y căn bản không có tác dụng. Lăng Dạ khóc không ra nước mắt.

Cảm thấy được đầu lưỡi của Quang không chịu ly khai, Lăng Dạ cảm thấy ngực mình đã sắp muốn nổ tung, sắp ngạt thở chết đến nơi. Cuối cùng, đôi môi đáng ghét kia ly khai, Lăng Dạ hít sâu một hơi, bèn mở to miệng quát: “ Nụ hôn đầu tiên của ta, người là con heo phát tình lung tung. Không đúng, heo còn tốt hơn người, ít nhất nó cũng còn biết đi tìm con cái.”

Bởi vì chỉ hít một hơi, còn chưa có thuận khí, mới mắng một câu đã không chịu được nữa, bèn bắt đầu liên tục hít thở.

Quang buồn cười nhìn dáng điệu tức giận của Lăng Dạ, gương mặt không biết vì tức giận hay bởi vì ngạt thở mà đỏ đến mức có thể nhỏ ra huyết. Cuối cùng để chịu hơn nhiều rồi, Lăng Dạ mới cảm thấy được trên tay truyền đến cơn đau từng trận.

“Vừa rồi bảo người đừng loạn động, vết thương lại rách rồi.” Nhìn Lăng Dạ vì đau mà cơ mặt giật giật, Quang nhẹ nhàng nói: “Qua đây, ta xem giúp người.”

“Đây còn không phải là do người hại sao, còn dám nói ta.” Lăng Dạ lẩm bẩm.

Nhìn đứa nhỏ Lăng Dạ đang tức giận, Quang chỉ còn biết cười cười: “Ta giúp người băng lại cho tốt.”

“Ấn.” Lăng Dạ ngoan ngoãn đáp ứng, cũng không thể gây hại cho thân thể của mình a.

Giúp Lăng Dạ băng lại vết thương xong, Quang dịu dàng nói: “Bây giờ hãy nghỉ ngơi thật tốt, đến bữa cơm ta sẽ mang đến cho người.” Sau đó Lăng Dạ mơ mơ hồ hồ ngủ mất, nhìn Lăng Dạ ngủ rồi, Quang nhẹ nhàng hôn lên trán y rồi rời khỏi phòng.

.....

“Chủ nhân, như vậy đem y giữ lại bên người có nên không, có phải là có chút không an toàn.” Ấn nói với Quang.

“Đúng vậy, chủ nhân, chúng ta lần này ra ngoài mặc dù là rất ít người biết, nhưng Hoàng Hậu và Thừa Tướng bọn họ khẳng định là sẽ phát giác được điều dị thường. Hơn nữa các đại thần do Thừa Tướng dẫn dắt đều đang tiến cử lập Đại hoàng tử làm Thái tử. Mặc dù hiện tại họ không có hành động gì, nhưng mọi chuyện vẫn nên cẩn thận một chút.” Tu cũng nói.

“Yên tâm đi, không sao. Nhất cử nhất động của bọn người Thừa Tướng trầm đều rất rõ ràng, mấy năm nay dã tâm của Hoàng Hậu và Thừa Tướng càng ngày càng lớn rồi, lão hồ ly đó vẫn cho rằng ta cái gì cũng không biết. Hoàng Hậu cũng vậy, nếu để ta nắm được thóp của nàng ta, nhất định sẽ phế bỏ nàng ta, nàng ta ở hậu cung hưởng phúc phát uy đã quá lâu rồi, thật đã đem Hoàng Thượng ta đây quên sạch rồi.”

.....

“Dạ nhi, tỉnh tỉnh, dùng bữa tối thôi, người a tiểu trư, thật biết ngủ a.” Quang vào phòng lay tỉnh Lăng Dạ vẫn còn đang trong giấc ngủ.

“Đừng a, nương, để ta ngủ thêm một lát nữa, cơm nương cứ để lên bàn, tỉnh lại ta sẽ tự ăn, còn có nương à, đã lâu rồi người không làm hạnh nhân tô cho ta ăn rồi đó.” Lăng Dạ mơ mơ hồ hồ, lấy chăn bọc kín đầu, chuẩn bị tiếp tục say giấc.

“Dạ nhi, tỉnh lại, xem thử ta là ai.” Quang có chút khó xử nhìn Lăng Dạ vẫn ngủ trên giường, lại có thể nhầm ta thành nương của y, hạnh nhân tô, xem ra là món ăn mà y thích nhất đây.

“Nương, để ta ngủ thêm một lát.” Lăng Dạ mở mắt, trong mắt còn đọng chút hơi nước, mơ hồ nói.

“Dạ nhi, mau dậy, ta là Quang.”

“Hửm, là người sao, thật có lỗi, ta nhầm rồi.” Lăng Dạ nhìn thấy Quang, trong mắt có chút bi thương, thật nhớ nương a.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Nhìn thấy bi thương trong mắt Lăng Dạ, Quang hỏi: “Sao rồi, nhớ nương người sao, đợi vết thương của người khỏi rồi, ta đưa người đi thăm nàng.”

“Không cần nữa, nàng đã chết rồi.” Lăng Dạ đáp, trong lòng lại càng dâng lên bi thương, lại bắt đầu rơi lệ.

“Vậy sao, ta biết rồi, người đừng khóc, nương người không còn nữa, còn có ta mà. Ta sẽ luôn sủng người, yêu người.” Quang thấy Lăng Dạ khóc, vội nói.

“Ai cần người sủng, ai cần người yêu.” Lăng Dạ nói.

“Được rồi, trước dùng bữa đi, sau đó uống thuốc.” Quang an ủi.

“Đưa cơm đây, ta tự ăn.”

“Để ta uy người được rồi.”

“Ai cần, ta lại không phải là tiểu hài tử ba tuổi đâu.” Lăng Dạ lập tức nói, thật sợ y sẽ thật sự uy mình.

Quang đưa cơm cho Lăng Dạ, từ từ nhìn Lăng Dạ ăn.

“Ăn xong rồi, đây.” Lăng Dạ đưa bát cho Quang, chuẩn bị tiếp tục ngủ.

“Đừng động, bên mép còn dính hạt cơm, ta giúp người lau sạch.”

“Không cần, ta tự làm là được.” Lăng Dạ nói xong, đang chuẩn bị chùi miệng, môi của Quang liền dán lên trên, liếm đi hạt cơm trên khóe miệng.

Oanh, lại bị hôn rồi, mặt Lăng Dạ lập tức đỏ hồng lên, nhìn thấy Lăng Dạ phản ứng như vậy, gương mặt hồng hồng, Quang nhìn không được liền cười.

“Có cái gì đáng cười chứ, người chắc chắn là cố ý, hăng, ta ngủ đây.”

“Uống thuốc đã rồi hãy ngủ.”

Để Quang nhanh chóng rời đi, Lăng Dạ liền một phát uống hết thuốc, đưa chén cho y, nằm xuống trùm kín chăn rồi ngủ.

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

Cảm giác được Quang ly khai, Lăng Dạ chậm chậm từ trong chăn chui ra, hôm nay bị hấn hôn hai lần, nghĩ đến là thấy phiền muộn, xem ra phải nhanh chạy khỏi chỗ này. Vết thương trên người bây giờ đã không còn đau rồi, chắc không ảnh hưởng đến kế hoạch chạy trốn của mình. Đợi đến nửa đêm chạy trốn là được, khi đó bọn họ chắc đã ngủ hết rồi.

Hiện tại tranh thủ nghỉ ngơi, chuẩn bị tinh thần, cả ngày đã ngủ đủ rồi, giờ không cần ngủ nữa, nếu không lỡ ngủ quên sẽ rất thảm, chỉ nên thức chờ là được.

Thời gian dần dần trôi qua, Lăng Dạ đến bên cửa sổ, nhìn thấy trên đường đã không còn ai, mặc lại y phục cho chỉnh tề, bye bye a, ta đi đây, ha ha!!!

Chui qua cửa sổ nhảy xuống lầu, lập tức trốn vào một ngõ hẻm, nhìn ngó bốn phía không người, lúc này mới an tâm, không biết khi Quang phát hiện không thấy ta nữa thì sẽ có biểu tình gì, thật đáng trông đợi. Trong lòng nghĩ, miệng cũng bất giác cong lên một chút, tuyệt không hề biết nhất cử nhất động của mình đều nằm trong tầm quan sát.

Khi Lăng Dạ nhảy khỏi cửa sổ rồi đi, Quang liền mang theo Ân và Tu bám theo. Nhìn thấy Lăng Dạ trốn trong ngõ hẻm tự mình đắc ý, cho rằng bản thân đã chạy thoát rồi, trong lòng y liền có chút phần nộ, Dạ nhi, người muốn rời khỏi ta như thế sao, ngay lúc biết được Lăng Dạ muốn ly khai, thật không nhớ được bản thân có bao nhiêu tức giận, tiểu gia hỏa, muốn chạy, không dễ như vậy đâu, chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại thôi.

“Chúng ta trở về thôi, Tu, bám theo y, ngày mai báo cáo hành tung của y cho ta.”

“Vâng, chủ nhân. Nói xong liền bám theo Lăng Dạ tiêu thất trong bóng đêm.

.....Ngày thứ hai.....

Lăng Dạ sau khi chạy đi, vốn muốn trở về núi, nhưng nghĩ lại những ngày tháng đó cũng không quá an toàn. Ai biết được có lại gặp phải những cao thủ như Quang hay không. Vẫn là an toàn trên hết, Lăng Dạ quyết định ở lại trong Đức Thụy thành mấy ngày, nghĩ rằng vận may của mình chắc không kém đến mức đụng mặt của Quang ba người bọn họ đâu.

Trên đường đi, ai, trên người một văn tiền cũng không có, xem ra chỉ có thể dựa vào các vị đại ca đại tỷ thôi. Nhìn nhìn đánh giá người đi đường, vị đại ca trước mặt này thật không phải rồi, tiểu đệ thật sự là quá túng thiếu rồi, chỉ có thể trách người hôm nay xui xẻo thôi.

“ Xin lỗi, ta không phải là cổ ý.” Lăng Dạ vừa cáo lỗi vừa thuận tay lấy đi túi tiền trên người kẻ đó.

“ Người không có mất à, đi đường kiểu gì vậy.” Kẻ bị đụng phải mắng chửi, nhưng khi nhìn thấy tướng mạo của Lăng Dạ, lập tức đổi giọng: “ Không sao, không sao, lần sau đi đường cẩn thận một chút, không phải ai cũng dễ thương lượng như ta đâu, vừa rồi người không bị đụng đau chứ.”

“ Không có, cảm tạ đại ca, người thật tốt bụng. Nếu người đã không có việc gì, vậy ta đi trước.” Lăng Dạ cảm kích nói.

“ Vậy người đi cẩn thận, tạm biệt.” Kẻ đó có vẻ không nỡ cáo biệt với Lăng Dạ, than một tiếng, người này lớn lên thật sự quá xinh đẹp đi, tuyệt không biết túi tiền của mình đã bị lấy mất rồi.

Lăng Dạ cảm thán tiền này lấy được thật sự quá dễ dàng a. Nhìn thấy trước mặt có một tửu lâu, liền đi vào, ăn cơm quan trọng nhất.

Vào tửu lâu, trên lầu tùy tiện chọn một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống.

“ Vị khách quan này, ngài muốn ăn món gì.” Tiều nhị đến trước mặt Lăng Dạ hỏi.

“ Lấy cho ta một đĩa hạnh nhân tô, lại thêm một vài món ngon của tiệm, thuận tiện mang thêm một bình trà.” Lăng Dạ ngẩng đầu lên đáp.

Điểm tiều nhị nhìn thấy tướng mạo của Lăng Dạ, lập tức ngây ngốc tại chỗ.

“ Này, có nghe thấy không ?” Lăng Dạ thấy *** tiều nhị chậm chạp không phản ứng liền hỏi.

“ Ô, biết rồi, khách quan xin đợi mọi lát.” Tiều nhị phản ứng lại liền đáp.

Qua một lát sau, thức ăn được dọn lên.

Ăn một khối hạnh nhân tô, không ngon như nướng đã làm a, nhưng vẫn liên tiếp ăn mấy khối.

Khi Lăng Dạ bắt đầu động đũa chuẩn bị dùng bữa.

“ Dạ nhi, sao dùng bữa cũng không gọi ta một tiếng, một chạy đến tửu lâu đối diện này, trực tiếp ăn trong khách *** là được, thức ăn ở đó cũng rất ngon mà.”

Lăng Dạ vừa định ăn thì nghe thấy thanh âm của Quang, lẽ nào là ta nghe lầm, từ từ ngẩng đầu lên, vừa nhìn, không phải là nghe lầm, là thật a. Chờ đã, y nói là khách *** đối diện. Lăng Dạ nhìn ra ngoài cửa sổ, không phải chứ, đối diện tửu lâu chính là khách *** trọ lại ngày hôm qua, xem ra là xuất môn xui xẻo rồi. Lăng Dạ bây giờ ngay cả suy nghĩ muốn chết cũng có, bản thân sao lại có thể xui xẻo như vậy, chạy đến đâu ăn không được, thế nào lại chạy đến chỗ này.

“ Ha ha, các người đến rồi, cùng ngồi ăn thôi, hôm qua đã ăn bên đó rồi, hôm nay ta muốn đổi khẩu vị, xem thử thức ăn bên này ra sao, nên mới đến đây, cũng có tính gọi các người, nhưng thấy các người còn đang ngủ, nên ta không làm phiền.” Lăng Dạ mặt như đưa đám đáp.

“ Vậy sao, vậy ở đâu ngon hơn a.” Quang cười tít mắt hỏi.

“ Nơi này ngon hơn.” Lăng Dạ nhìn thấy nụ cười của Quang, thật nguy hiểm a.

Sáng nay Tu trở lại báo cáo nói Lăng Dạ đang dùng bữa ở tửu lâu đối diện, nhất thời Quang không nói ra lời, thật lớn mật a, dưới con mắt của ta mà còn dám nguy trang. Đồng thời cũng cảm thán, vẫn còn là một đứa nhỏ khờ khạo.

“ Ở đây ăn ngon.” Lăng Dạ nghĩ cũng không nghĩ nói: “ Nếu tất cả đã đến đây rồi, vậy nên kêu thêm vài món đi, tiểu nhị, ở đây cần gọi thêm, đem tất cả những món quý nhất trong *** lên đây.”

Quang nhìn thấy Lăng Dạ bắt mãn đầy mặt, trong lòng nhất thời vui vẻ trở lại, phần nộ tối qua cũng tiêu tan như mây khói: “ Dạ nhi, ăn chậm thôi, không cần phải ăn mạnh như vậy, răng sẽ đau đó.”
W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“ Sẽ không, ta nhai kỹ một chút, như vậy sẽ dễ tiêu hóa hơn.” Y rõ ràng là cố ý, tức chết ta rồi, ta cắn ta cắn, ta cắn chết người. Lăng Dạ hung ác thầm nghĩ, bị người bắt được xem như ta xui xẻo.

Quang từ từ hưởng thụ thức ăn trước mắt, thuận tiện phun ra một câu: “Hôm nay trời thật đẹp a.”

Cuối cùng cũng ăn xong.

“ Tiểu nhị tính tiền.” Lăng Dạ gọi.

“ Khách quan, tổng cộng là mười lượng bạc.”

“ Tiền hỏi y đi.” Lăng Dạ chỉ chỉ Quang.

“ Tu, trả tiền.” Cùng đi ra khỏi tử lâu.

“ Hiện tại muốn đi đâu, Dạ nhi.” Quang hỏi Lăng Dạ.

“ Về khách ***, nghỉ ngơi.” Lăng Dạ không thoải mái nói.

“ Trời sáng thế này sao lại muốn ngủ, theo ta đi dạo thôi.” Quang phát huy tinh thần cường thế, tiếp tục nói.

“ Ta mệt, không được sao, hơn nữa trên đường có cái gì vui, người lại không phải nữ nhân.” Lăng Dạ sắc mặt chuyển xanh.

“ Vậy vừa rồi không biết là ai đi dạo trên đường vui vẻ vô cùng vậy. Còn thu hút không biết bao nhiêu là mục quang, thậm chí lôi kéo day dưa, lại thuận tay lấy đi đồ vật của người khác.” Quang không chịu đáp.

“ Người theo dõi ta.” Lăng Dạ bắt đầu chấp vấn.

“ Làm gì có a, ta là lo lắng cho an nguy của người a.”

“ Hâng, ai tin được.”

Cứ như vậy một buổi chiều trôi qua trong sự ưu phiền cực độ của Lăng Dạ.

.....Buổi tối.....

“ Tại sao ta phải ngủ chung với người trong một gian phòng.” Trong phòng, vốn dĩ Lăng Dạ chuẩn bị nằm xuống ngủ, không thể ngờ được. Quang cứ thế chui vào cùng y trong một gian phòng.

“ Tiết kiệm ngân lượng a, ai bảo người bữa chiều ăn nhiều như vậy, lại nói người không phải là nam sủng của ta sao, ngủ chung một gian phòng không phải là việc rất bình thường sao.” Quang tự mình cũng cảm thấy kỳ lạ, sao lại thích đấu võ mồm với Lăng Dạ như vậy, bản thân hình như đã qua độ tuổi ấy rồi mà, hơn nữa y trước kia ngay cả nói chuyện cũng rất ít, cũng hiếm khi cười, xem ra Dạ nhi trong lòng y là một sự tồn tại rất đặc biệt.

“ Người, người là rắp tâm sẵn rồi phải không, nhất định là cố ý, còn có, ta đã đáp ứng làm nam sủng của người sao?” Lăng Dạ nghiêng răng nói. “ Dù sao thì cũng chỉ là ngủ chung một gian phòng thôi, ta cũng sẽ không ngủ chung một giường với người, ta ngủ giường, người xuống đất ngủ cho ta.”

“ Dạ nhi, người nữ đành sao.”

Lăng Dạ còn chưa kịp nói có gì mà không nữ, đã thấy Quang chui vào trong chăn làm ổ.

“ Người đi ra cho ta.” Lăng Dạ muốn đẩy Quang ra, nhưng lại đẩy không nổi.

“ Ai kêu người hôm qua lúc nửa đêm canh ba chạy trốn a, ta hiện tại chỉ là phòng ngừa người lại chạy trốn nữa mà thôi, ngủ chung một giường với người là biện pháp tốt nhất.” Quang thuận tiện ôm luôn Lăng Dạ: “ Đừng loạn động, nếu không ta không dám bảo chứng là sẽ không làm ra chuyện gì.”

Lăng Dạ vừa nghe, lập tức không dám động, ngoan ngoãn nằm trên giường mặc Quang ôm.

“ Ngủ đi, trước khi vết thương của người lành, ta sẽ không làm gì người đâu.” Quang hôn lên trán Lăng Dạ xong liền ngủ.

Nhìn thấy Quang đã ngủ rồi, Lăng Dạ cũng không biết nên làm sao, nhưng rất nhanh cũng liền ngủ mất, trong lòng tự an ủi, có gối ôm miễn phí thì làm gì mà không nhận.

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

.....Ngày thứ hai.....

Quang tỉnh lại liền thấy Lăng Dạ vẫn đang ngủ, cũng không đánh thức y, liền nằm thưởng thức bộ dạng ngủ say của y. Trong giấc mộng Lăng Dạ ngủ rất an tĩnh, biểu tình của gương mặt thật an lành. Chỉ là tưởng ngủ sao lại....., Quang buồn cười nhìn Lăng Dạ giống như con bạch tuộc đang quần lấy mình, động cũng không thể động, sợ sẽ đánh thức y. Dạ nhi, người nói ta nên làm sao với người đây.

Cánh tay nhẹ nhàng sờ lên mặt Lăng Dạ, vuốt vuốt thật dễ chịu a, rất mịn màng. Tầm vóc của Lăng Dạ cũng bình thường, bởi vì trường kỳ uống thuốc bổ, da thịt trên người chạm vào đều rất mềm mại, rất nhẵn nhụa. Quang bây giờ nhìn Lăng Dạ, bởi vì sợ vết thương của y lại rách ra, cho nên không dám có động tác quá lớn. Dạ nhi, hiện tại ta sẽ lấy trước chút lợi tức, người không nói gì là đại biểu cho đồng ý rồi nha. Cười cười, liền hôn lên đôi môi của Lăng Dạ, mà tay thì không ngừng ăn đậu hủ.

Trong giấc mộng, Lăng Dạ mơ thấy một con mãng xà thật lớn, y không ngừng chạy, nhưng con mãng xà vẫn đuổi kịp y. Cuối cùng cả cơ thể của Lăng Dạ đều bị con mãng xà quần lấy, lòng thầm nghĩ lần này chết chắc rồi, cảm thấy không khí càng ngày càng ít, lúc sắp tắt thở tới nơi, Lăng Dạ cảm thấy trên người mình có thứ gì đó đang loạn động, con mãng xà này sao lại háo sắc như vậy. Trước khi ăn người ta còn sờ mó khắp thân thể, Lăng Dạ liều mạng giãy dụa.

Cảm thấy Lăng Dạ giãy dụa, Quang càng ôm y chặt hơn, tiếp tục làm loạn trong miệng y, đến lúc cảm thấy động tác giãy dụa của Lăng Dạ càng ngày càng lớn, cuối cùng mới hảo tâm rời khỏi đôi môi mê người đó.

Lăng Dạ từ giấc ngủ tỉnh lại, cuối cùng hiểu rõ, thì ra con mãng xà trong giấc mơ là Quang, liền mở to miệng mắng: “ Người rảnh lắm sao, không lo ngủ đi, người không ngủ, ta cũng phải ngủ a, lay tỉnh ta làm gì.” Chửi xong chuẩn bị ngủ tiếp.

“ Dạ nhi, không phải ta không để người ngủ, ta tỉnh dậy muốn xuống giường, chỉ là người cứ như con bạch tuộc quần chặt lấy ta, ta động cũng không thể động, kêu người người lại không tỉnh, ta cũng không còn cách nào khác.” Quang mặt không đỏ tâm không loạn nói.

“ Vậy người không thể kêu lớn tiếng hơn một chút sao, có cần phải dùng đến biện pháp đó hay không?” Biết được chính mình làm con bạch tuộc ôm chặt lấy Quang, Lăng Dạ liền lập tức thu tay chân về, thanh âm càng lúc càng nhỏ, khuôn mặt cũng càng ngày càng đỏ.

Mặc dù thanh âm của Lăng Dạ càng ngày càng nhỏ, nhưng Quang vẫn nghe thấy rất rõ ràng, nhìn thấy mặt y đỏ lên như quả hồng, cười nói: “ Ta thấy phương pháp này đơn giản nhất, cũng rất có tác dụng a.”

“ Không được phép, hăng, bây giờ người có thể dậy rồi, đừng đến phiền ta ngủ.” Nói xong Lăng Dạ chuẩn bị tiếp tục ngủ.

“ Bây giờ ta lại không muốn dậy nữa rồi.”

“ Người, người.” Lãng Dạ nhìn Quang không biết nói sao, cuối cùng trực tiếp nằm quay lưng lại y, tiếp tục ngủ, mắt không phải nhìn thấy là được.

Nhìn Lãng Dạ bộ dáng như ăn hoàn liên, Quang cười cười, ôm lấy Lãng Dạ, Lãng Dạ cũng lười giãy dụa, tùy ý y ôm mình. “ Ngủ ngon, nếu tỉnh dậy thì gọi ta.” Nói xong liền rời khỏi giường, đắp chăn lại cho Lãng Dạ, mặc lại y phục rồi liền rời khỏi.

.....

“ Chủ nhân, ta thấy vẫn là nên đi điều tra một chút về thân phận của Lãng Dạ kia.” Tu nói.

“ Tu nói rất đúng, chủ nhân, bất kể nói sao an toàn của ngài là trên hết.” Ân cũng nói.

“ Được rồi, vậy Tu người đi điều tra thân phận của y, xem thử y có phải là người của bọn Thừa Tướng hay không?”

.....

Ai, giấc ngủ lần này thật dễ chịu, Lãng Dạ tỉnh dậy phát hiện Quang không có trong phòng, nhất thời vui như hoa, nhân lúc này mau chạy thôi. Mặc lại y phục, chạy đến cửa sổ, bởi vì cửa sổ nằm đối diện với đường lớn nên lúc này không có ai, trời cũng giúp ta. Lúc Lãng Dạ chuẩn bị nhảy khỏi cửa sổ.

“ Dạ nhi, người làm gì trên cửa sổ vậy.”

“ Không, không có gì, thấy hơi nóng, nên ta đến cửa sổ hóng chút gió thôi.” Thanh âm của Quang làm Lãng Dạ giật thót một cái.

“ Vậy a, xác định là không phải muốn chạy trốn sao?”

“ Sao, sao có thể a, người xem ta có giống điệu bộ muốn chạy trốn không a.” Lãng Dạ lập tức phản bác, nhưng về mặt khẩn trương lại bàn đứng y.

Quang đi qua, ôm lấy Lãng Dạ, hỏi: “ Người là muốn rời khỏi ta như vậy sao?” Trong giọng nói có chút bi thương.

“ Đâu có a, ta có nói là muốn đi sao, người chắc là nghe lầm rồi, ta chỉ là hóng gió thôi.” Cảm thấy sự bi thương trong thanh âm của Quang, Lãng Dạ có chút không nề.

“ Vậy người sẽ không chạy, đúng không?”

“ Sẽ không, người an tâm đi.”

“ Đây là tự người nói, vậy không cho phép đi đâu, lần sau nếu để ta phát hiện được, ta sẽ không thể bảo chúng có làm ra chuyện gì hay không.” Quang nghe Lãng Dạ nói, trên mặt liền xuất hiện nụ cười mưu kế đạt thành.

Lãng Dạ cứng họng, biểu tình vừa nãy của y rõ ràng là cố ý, bị lừa rồi, trong lòng nhất thời phiền muộn.

Bởi vì sợ Lãng Dạ lại len lén trốn đi, cho nên mỗi ngày Quang đều ở bên cạnh y, Lãng Dạ cũng không có cơ hội chạy. Buổi tối Quang đều ngủ chung giường với Lãng Dạ, mỗi lần đều phải ăn một chút đậu hủ, ăn đến mức Lãng Dạ phát hỏa mới chịu dừng lại. Cuối cùng Lãng Dạ đối với sự đụng tay đụng chân của Quang riết cũng quen rồi, cũng không còn tức giận như lúc đầu, Quang thấy Lãng Dạ không còn phản ứng quá lớn nữa, nên mức độ cũng càng ngày càng tăng. Lãng Dạ cũng chỉ hơi giãy dụa một chút liền từ bỏ, ai bảo y không phải là đối thủ của Quang chứ.

“ Chúng ta đêm nay trọ ở đâu.” Lãng Dạ ngồi trong xe ngựa vô vị hỏi.

Nói đến xe ngựa, thật ra Lãng Dạ muốn cưỡi ngựa hơn, nhưng Quang nói trên người Lãng Dạ còn vết thương, không cho y cưỡi ngựa, Lãng Dạ không đấu lại Quang, chỉ có thể thỏa hiệp. Nên sau khi rời khỏi Đức Thụy thành, cứ liên tục ngồi xe ngựa, Ân làm mã phu, Lãng Dạ cũng từng hỏi Tu đi đâu rồi, Quang chỉ tùy tiện nói có chút chuyện nên rời đi, Lãng Dạ cũng lười hỏi là chuyện gì, dù sao thì bọn họ cả ngày cứ bí bí mật mật mà, thêm nữa nếu y có hỏi, cũng chưa chắc Quang đã trả lời.

“ Trước mặt là Hồ Hợp trấn, chúng ta trước tiên nghỉ ở đó một đêm, ngày mai lại tiếp tục lên đường, qua mấy ngày nữa là có thể đến Quang Diệp rồi.” Quang Diệp là đô thành của Quang Diệp quốc.

“ Nhất định phải đến Quang Diệp sao, ta không muốn đi.” Lăng Dạ buồn bực, phải biết ta còn bị truy sát đó.

“ Đúng vậy, nhà ta ở Quang Diệp, cho nên đương nhiên phải đi.”

.....

“ Quang, ta muốn tắm rửa, người ra ngoài.” Lăng Dạ nói với Quang.

“ Dạ nhi, chúng ta cùng tắm đi, ta không để ý đâu.”

“ Ta để ý.” Lăng Dạ đầu không ngẩng cự tuyệt.

Quang đối với việc này cũng không có biện pháp, đối với chuyện tắm rửa, Lăng Dạ vô cùng mạnh mẽ, nhất định chỉ tắm một mình, Quang mỗi lần yêu cầu đều bị cự tuyệt, mà y cũng không muốn ép buộc Lăng Dạ.

“ Vậy ta xuống lầu đợi người, nhanh lên một chút, nếu không không còn cơm ăn thì không thể trách ta.” Nói xong liền đóng cửa ly khai.

Khi tắm xong, trời đã tối, Lăng Dạ mặc lại y phục, vừa định xuống lầu, đột nhiên nghĩ tới hiện tại là thời cơ tốt để chạy trốn, bèn mở cửa sổ, gió lạnh liền ùa vào, Lăng Dạ run rẩy một chút, thật là lạnh. Nhìn bên phía không người, liền nhảy xuống, nhân lúc trời tối rời khỏi Hồ Hợp trấn. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Quang ở dưới lầu chờ Lăng Dạ xuống dùng bữa, đợi thật lâu, cũng không thấy y xuống bèn đi lên gọi, gõ gõ cửa phòng không thấy có người đáp lại, liền cảm thấy không đúng, mở cửa vào, phát hiện Lăng Dạ đã không còn bóng dáng, chỉ có cửa sổ mở toang cho gió lùa vào. Người vẫn muốn rời đi sao? Dạ nhi, bất kể người chạy đi đâu, ta đều sẽ tìm được người. Sau đó y xuống lầu gọi Ẩn cùng đuổi theo.

“ Chủ nhân, đã trở như vậy rồi, ngài trước tiên nên nghỉ ngơi đi, để ta đi tìm là được.” Ẩn nói.

“ Không cần, ta cũng đi, chúng ta quay ngược trở lại, y đã nói không muốn đến Quang Diệp, vậy không thể nào chạy tới, lại thêm y vẫn chưa dùng bữa tối, trời ban đêm rất lạnh, buổi chiều chúng ta có đi ngang qua một ngôi miếu đổ nát, trầm nghĩ y nhất định là ở đó, hiện tại chúng ta đến bắt y về.”

Quang cũng đoán đúng rồi, Lăng Dạ đích thật là ở trong ngôi miếu đổ đó, chỉ là hiện tại y đã ngủ mê mệt rồi, bởi vì không muốn đến Quang Diệp, cho nên y chạy ngược trở về, lại nói trên đường có từng thấy qua một tòa miếu đổ, cho nên dứt khoát chạy lại đây. Thật ra chỉ cần y dùng chút thời gian ngủ để suy nghĩ, thì sẽ không bị Quang lừa nữa bắt về. Mà Quang cũng hiểu rõ Lăng Dạ sẽ không nghỉ nhiều, nên trực tiếp đuổi đến ngôi miếu đó.

Đợi Quang bọn họ đi vào trong miếu, nhìn thấy được chính là Lăng Dạ đang cuộn mình lại gục đầu xuống ngủ, y đến trước mặt Lăng Dạ: “ Dạ nhi, ta đã từng nói nếu người lại chạy, ta nhất định sẽ trừng phạt người.”

Thấy Lăng Dạ không có phản ứng, Quang khom xuống muốn lay tỉnh Lăng Dạ, đẩy đẩy cơ thể y.

“ Ai vậy, nửa đêm canh ba không ngủ, đừng phá a.” Trong giấc mộng mơ hồ nói được mấy câu lại tiếp tục ngủ, cảm giác thật khó chịu, rất lạnh, lại co chặt thêm, như vậy mới ấm được một chút.

“ Dạ nhi, xem thử ta là ai.” Quang tiếp tục nói.

“ Người có biết phiền hay không a.” Lăng Dạ mở to mắt ra nhìn Quang, rồi tiếp tục ngủ, không đúng a, Quang?

Lăng Dạ lập tức đứng bật dậy, kết quả đầu óc choáng váng, liền bình một tiếng ngã ngồi trở lại, thật lạnh, thật khó chịu, Lăng Dạ nhìn Quang cười cười, “ Người sao lại đến rồi.”

“ Người nói xem, sao ta lại đến.” Thấy sắc mặt Lăng Dạ có chút trắng bệch, đang định hỏi y sao vẻ mặt lại kém như vậy, liền thấy Lăng Dạ ngã qua một bên hôn mê.

“ Dạ nhi, người sao rồi.” Đờ Lăng Dạ lên, vừa chạm vào trán y, đáng chết, thế nhưng phát sốt rồi. “ Ắn, chúng ta lập tức trở về, người đi tìm đại phu.”

.....

“ Đại phu, sao rồi, y không có việc gì chứ.” Quang khẩn thiết hỏi.

“ Còn tốt, không sao, mua cho y ít thuốc, uống vào sốt sẽ lui, người chiếu cố y thế nào vậy, thân thể người bệnh vốn dĩ đã không tốt, sao có thể chịu lạnh được, lần sau nên cẩn thận một chút.” Đại phu dặn dò.

“ Ta biết rồi, lần sau sẽ chú ý, Ắn, tiễn đại phu một đoạn, thuận tiện đi mua thuốc.”

“ Vâng, chủ nhân.”

Người nói ta nên làm sao với người đây, Quang nhẹ nhàng lấy khăn lau qua thân thể của Lăng Dạ, đột nhiên nhân thần chú mục vào một chỗ.

Qua một lúc sau.

“ Chủ nhân, thuốc sắc xong rồi, còn nữa, Tu đã trở về.” Ắn và Tu cùng đi vào phòng.

“ Chủ nhân, thân phận của y đã tra rõ rồi.” Tu nói.

“ Ta cũng vừa biết rồi.” Quang phức tạp nhìn ngọc bội trong tay: “ Y là lục hoàng tử, trầm thể nhưng đã quên mất, lúc y nói với ta tên của y là Lăng Dạ, ta phải phát hiện rồi chứ.”

“ Chủ nhân, đây cũng không thể trách ngài.” Ắn an ủi.

“ Nói cho ta biết mấy năm qua họ sống thế nào.” Quang nói không chút cảm tình.

“ Chủ nhân, sau khi ngài biếm Triệu Quý phi và lục hoàng tử làm thứ dân, họ liên tục bị người của Thừa tướng và Hoàng Hậu truy sát, bởi vì có tâm phúc của hộ quốc đại tướng quân giúp đỡ, mỗi lần đều an toàn tránh được truy sát, nhưng một năm trước họ lại bị người của Thừa tướng và Hoàng Hậu tìm được, lần này chỉ có một mình lục hoàng tử chạy thoát, một năm sau đó, lục hoàng tử cứ vô gia cư phiêu lãng.”

“ Hoàng Hậu và Thừa tướng, các người quá to gan rồi. Dám truy sát cả Triệu Quý phi và lục hoàng tử, xem ra sau khi hồi cung phải cảnh cáo các người cho tốt.” Quang lạnh lùng nói.

“ Người là Lăng Quang.” Lăng Dạ vốn dĩ đang ngủ, nhưng lại bị tiếng nói của bọn người Ắn làm ồn. Kết quả nghe được Quang chính là hoàng đế của Quang Diệp quốc. Thật giống như một hài kịch a, y thế nhưng lại là phụ thân của mình.

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

“ Dạ nhi, người tỉnh rồi, cảm thấy ra sao, trước tiên uống thuốc đã.” Lăng Quang không trả lời vấn đề của Lăng Dạ.

“ Người là Lăng Quang, hoàng đế Quang Diệp quốc.” Lăng Dạ lại hỏi một lần nữa.

Ngừng một lát.

“ Đúng vậy, Dạ nhi, uống thuốc xong lại nói, được không, người vẫn còn đang sốt đó.”

“ Ta phát sốt tự ta biết, không cần người giả hảo tâm.” Lăng Dạ lạnh lùng nói.

“ Dạ nhi, ta biết người hận ta, hận ta biếm người và nương người làm thứ dân, không quản không lo, hại người chịu bao khổ sở, nhưng người đừng nên đối xử như vậy với thân thể của mình, uống thuốc trước đi.” Lăng Quang hồ thẹn nói.

“ Không cần, ta có bệnh chết cũng không cần người lo.”

“ Dạ nhi, ngoan.” Nhìn thấy nhân thần đầy lạnh lùng của Lăng Dạ, thêm khuôn mặt trắng bệch, Quang có chút đau lòng và áy náy, liền nói với Ân và Tu: “ Các người ra ngoài trước đi.”

Lăng Dạ nhìn Lăng Quang một cái rồi nhắm mắt muốn ngủ.

“ Dạ nhi, uống thuốc đi đã.”

“ Ta nói rồi không cần người quản, người đem đi đi, ta không uống.” Lăng Dạ tiếp tục nói, Lăng Quang thấy Lăng Dạ kiên trì không chịu uống, liền hỏi một câu: “ Thật sự không uống sao?”

“ Ta nói không uống thì là không uống, người phiền như vậy làm gì, đừng tưởng người là hoàng đế thì hay lắm, muốn uống người tự uống.” Lăng Dạ không kiên nhẫn đáp.

Lăng Quang nhìn Lăng Dạ, dứt khoát đem bát thuốc uống một ngụm, quay mặt Lăng Dạ lại, trực tiếp đặt miệng lên môi y, đem thuốc đẩy vào trong.

Lăng Dạ bởi vì thuốc chảy vào, chỉ có thể từ từ nuốt xuống, đợi miệng của Lăng Quang ly khai, Lăng Dạ hít sâu một hơi, đang định mắng người tránh ra, môi lại lần nữa bị tiếp xúc, cứ như vậy hết vài lần, thuốc cuối cùng cũng uống hết.

Lăng Dạ mở miệng mắng: “ Ta đã nói không uống, người nghe không hiểu sao.”

Còn chưa mắng xong, môi lại lần nữa bị ngăn chặn, Lăng Dạ muốn đẩy ra, nhưng sức lực vốn dĩ đã không lớn, lại thêm sinh bệnh, cơ thể mềm nhũn, căn bản không có tác dụng, cảm thấy đầu lưỡi của Quang trong miệng mình loạn động, khuôn mặt Lăng Dạ càng ngày càng đỏ, không khí càng lúc càng ít.

Cuối cùng cảm thấy được miệng Lăng Quang ly khai, Lăng Dạ liền lập tức há to miệng hít thở liên tục.

“ Sao lại không biết dùng mũi để thở vậy, đây chỉ là sự trừng phạt nho nhỏ, lần sau nếu còn không nghe lời như thế, hậu quả người tự chịu.”

“ Người là đồ cầm thú, ta là con của người, không phải nam sủng của người, người sao có thể làm ra loại chuyện này.”

“ Vậy thì sao chứ, đừng quên cái ta muốn người làm là làm nam sủng của ta, cho dù người là con ta, điều này cũng không thay đổi.” Lăng Quang bá đạo nói.

“ Người quả thật là không nói lý lẽ, cả cầm thú cũng không bằng.”

“ Vậy ta cho người xem thử cái gì là cầm thú cũng không bằng.” Lăng Quang vừa nói vừa cởi ngoại y, lên giường, ôm lấy Lăng Dạ đối mặt với y, tay lại không ngừng sờ rầm trên cơ thể Lăng Dạ.

Lần này Lăng Dạ thật sự bị dọa rồi, khẩn trương hỏi: “ Người muốn làm gì.”

“ Người nói xem, ta muốn làm gì.” Lăng Quang hung ác nói.

“ Người không được làm loạn, ta là con của người.” Lăng Dạ thật sự sợ y làm bậy, trong thanh âm đã mang theo tiếng khóc.

“ Ai, gốc ghéech, người đang sinh bệnh, ta có thể đối với người làm gì, người không tin tưởng ta như vậy sao. Chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời, ta sẽ không làm gì người. Chuyện của mẫu thân người, ta sẽ thay người xử lý, bây giờ đã trễ lắm rồi, ngủ đi.” Lăng Quang nhẹ nhàng vỗ lưng Lăng Dạ, an ủi.

“ Ân, tay của người không thể làm bậy a.” Lăng Dạ còn có chút lo lắng, nhẹ giọng nói.

“ Biết rồi, yên tâm ngủ đi.” Hôn lên vầng trán mịn màng của Lăng Dạ.

Đêm này phát sinh nhiều chuyện, Lăng Dạ cũng đã mệt mỏi lắm rồi, rất nhanh liền đi vào trong mộng.

..... Ngày thứ hai.....

Lăng Quang tỉnh dậy thấy Lăng Dạ vẫn còn đang ngủ, cũng không làm phiền y, chạm vào trán y, cảm thấy nhiệt độ đã lui rồi, cũng an tâm rời giường, giúp Lăng Dạ đắp lại chăn rồi ra ngoài.

“ Ắn, chúng ta ở lại Hồ Hợp trấn vài ngày, đợi bệnh của Dạ nhi khỏi hẳn rồi lại tiếp tục lên đường, Tu, người hồi cung trước, chuẩn bị một số việc, còn có phải khôi phục lại thân phận lục hoàng tử của Dạ nhi, ra ngoài lâu như vậy, Ngự sử đại nhân y chắc cũng đã bắt đầu lải nhải rồi.” Lăng Quang có chút đau đầu, thật lắm chuyện xảy ra.

“ Vâng, chủ nhân, vậy chỗ Hoàng Hậu và Thừa tướng nên làm sao, phải làm gì cho tốt.”

“ Hâng, bọn họ trầm tự mình giải quyết, lẽ nào trầm ngay cả quyền khôi phục thân phận cho lục hoàng tử cũng không có, người trở về làm tốt mọi chuyện đi hãy nói.”

“ Vâng, thuộc hạ biết rõ, Ắn, người phải bảo vệ tốt chủ nhân.” Nói xong, Tu liền ly khai.

“ Ắn, người đi nấu thuốc, thuận tiện làm chút gì loãng dễ ăn.”

“ Đã biết, chủ nhân.”

Phân phó xong, Lăng Quang quay về phòng, thấy Lăng Dạ vẫn ngủ, nhẹ nhàng chạm vào mặt y, Dạ nhi, người nói ta nên làm sao, người sao mới có thể tha thứ cho ta, nếu lúc đầu ta biết các người sẽ trở thành như vậy, ta tuyệt đối sẽ không biếm các người làm thứ dân. Lúc đó, ta biết rõ nương người và cứu cứu người hàm oan, là do bị Thừa tướng hãm hại, nhưng hơn phân nửa đại thần trong triều đã bị Thừa tướng mua chuộc, cuối cùng nhờ có Ngự sử đại nhân tự mình đứng ra, cứu cứu của người bọn họ mới có thể tránh khỏi tử tội, còn các người, trầm vốn là vì bảo hộ hai người nên mới biếm các người làm thứ dân, căn bản không biết các người sẽ bị truy sát. Lăng Quang rơi vào trầm mặc.

“ Người đang lẩm nhẩm cái gì vậy a?” Lăng Dạ chớp chớp mắt, vì vừa tỉnh dậy, trong mắt vẫn đọng chút hơi nước, nhìn vào thập phần khả ái.

“ Không có gì, đánh thức người rồi sao, nếu vẫn còn mệt thì ngủ thêm một lát.”

“ Hiện tại là lúc nào rồi.” Lăng Dạ muốn dụi mắt, lại bị Lăng Quang cản lại.

Mang khăn tối, nhẹ nhàng lau rửa mặt cho Lăng Dạ, nói: “ Đã sắp tới giờ Ngọ rồi.”

“ Ta ngủ lâu như vậy a, để ta tự làm.” Muốn giành lấy khăn tự lau.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“ Để ta, mấy năm nay để người chịu bao khổ cực, bây giờ để ta tận chút trách nhiệm của phụ thân đi.”

“ Người còn biết người là phụ thân của ta sao.” Lăng Dạ châm biếm nói.

“ Ha ha, đúng vậy, ta biết, người là nam sủng của ta.” Lăng Quang mỉm cười đáp lại.

“ Người, hâng.” Lăng Dạ thật sự không biết nói gì, sao lại có người da mặt dày như vậy.”

“ Xem, người không phải cũng đồng ý rồi sao.” Lăng Quang buồn cười nhìn biểu tình tức giận của Lăng Dạ, sinh động như một con sư tử tí hon.

“ Đồng ý cái đầu người, ta đã từng thấy qua da mặt dày, nhưng không thấy ai da dày đến mức như người.”

“ Được rồi, Dạ nhi, đừng làm ồn nữa, sức khỏe của người không tốt, phải nghỉ ngơi nhiều một chút, ta đi lấy thuốc cho người.” Quang dịu dàng vuốt mái tóc của Lăng Dạ, lại nhẹ nhàng chạm vào môi y, trước khi Lăng Dạ nổi bão thì vội vàng rời khỏi phòng.

Mà Lăng Dạ trong phòng ngậy người ra một chỗ, một lát sau: “ Hứ, dựa vào cái gì mà mỗi lần đều là người hôn ta, không công bằng.” Mắng xong, cảm thấy lời nói của chính mình có chút không đúng, nhất thời mặt đầy hắc tuyến, lòng nghĩ, Lăng Quang đáng chết, ở chung với người, đầu óc ta ngày càng xuống dốc, sợ là sẽ trực tiếp thoái hóa thành người nguyên thủy luôn rồi.

Nếu không có chuyện của nương và cứu cứu, y chắc chắn là một người phụ thân tốt, ít nhất, những ngày sống cùng y, mặc dù luôn đấu võ mồm, nhưng rất là vui vẻ, y đối với ta cũng rất dịu dàng, lại thêm y bỏ qua thân phận hoàng đế chiếu cố ta.

“ Dạ nhi, đang nghĩ gì a, vừa rồi hình như ta nghe thấy người nói mỗi lần đều là ta hôn người, cảm thấy không công bằng đúng không, vậy lần sau người cứ hôn ta là được.” Lăng Quang bưng thuốc và cơm vào phòng, trên mặt là nụ cười khả ố.

Vừa rồi Lăng Quang ra khỏi phòng chưa lâu, thì nghe thấy tiếng mắng của Lăng Dạ, nhưng khi nghe thấy nội dung mắng mình xong, nhất thời không nói được gì, nhưng trên mặt lại là nụ cười vui lòng, tiểu ngốc nghếch của ta.

Mà Lăng Dạ sau khi nhìn thấy biểu tình của Lăng Quang, bỏ đi, vừa rồi những điều ta nghĩ đều là thói ngữ, cũng lười để ý đến sự chế giễu của y, trực tiếp nói: “ Ta đói rồi.”

“ Biết người đói rồi, đến, dùng bữa đi.” Lăng Quang bưng cơm qua cho Lăng Dạ.

Lăng Dạ đón lấy cơm ăn từng miếng, không thèm để ý đến mực quang đang chiếu thẳng vào mình của Lăng Quang. Ăn cơm xong còn đặc biệt dùng đầu lưỡi liếm một vòng quanh miệng mình.

Lăng Quang mỉm cười nhìn Lăng Dạ ăn xong cơm, nhìn thấy y dùng lưỡi liếm miệng, có chút buồn cười, đem thuốc qua: “ Đến, Dạ nhi uống thuốc thôi.”

Lăng Dạ nhìn chén thuốc đen ngòm trước mắt, có chút khổ sở, bao giờ ta mới có thể không phải uống thuốc nữa, thật là đau khổ a.

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Tại Hồ Hợp trấn ba ngày, bọn người Lăng Dạ cuối cùng cũng khởi hành đi Quang Diệp, trong ba ngày này, Lăng Dạ bị Lăng Quang bảo hộ như một món đồ sứ dễ vỡ, chỉ cần là điều mà Lăng Dạ muốn, đều tất cả sẽ làm cho y, đương nhiên là trừ những yêu cầu đặc biệt ra, như là chuyện ngủ riêng, Lăng Quang tuyệt đối không đáp ứng, lấy lý do là để tiện chiếu cố y mà cự tuyệt, mà Lăng Dạ cũng không có biện pháp.

Trên đường, Lăng Dạ cũng không quá để ý Lăng Quang, có lúc vừa nhìn Lăng Quang sẽ lại nhớ đến nương, mặc dù nương là do người của Hoàng Hậu và Thừa tướng hãm hại, cũng biết Lăng Quang biếm họ làm thứ dân là vì để bảo hộ họ, nhưng y vẫn phải có trách nhiệm. Thế nhưng không biết vì sao, Lăng Dạ lại không thể hận Lăng Quang được. Mấy ngày nay y đối xử với mình thật sự rất tốt, dường như mọi yêu cầu của mình đều đáp ứng, luôn chiếu cố mình, Lăng Dạ cũng nghĩ mình có lẽ là người đầu tiên được hưởng thụ đặc ân này. Không biết y đối tốt với mình như vậy là bởi vì sự hổ thẹn của bản thân, hay chỉ là hứng thú nhất thời, Lăng Dạ nghĩ có lẽ cả hai đều có đi. Để vương đều là vô tình mà.

“ Dạ nhi, thân thể vẫn tốt chứ, xe ngựa vẫn có chút lắc, người không có khó chịu đi.” Lăng Quang quan tâm hỏi.

“ Không khó chịu, vẫn tốt, xe cũng không lắc lắm, mà bao lâu nữa mới tới Quang Diệp vậy.” Lăng Dạ vô vị hỏi.

“ Chịu khó một chút, vẫn còn một ngày, trước mặt là Tuyền Vị thành cách Quang Diệp gần nhất, cũng là thành thị lớn thứ hai Quang Diệp quốc.” Lăng Quang để Lăng Dạ nằm trong lòng mình, mà Lăng Dạ cũng không cự tuyệt, y đã quen rồi. “ Trước ngủ một lát đi, đợi đến Tuyền Vị thành ta sẽ gọi người dậy.”

“ Ân, vậy ta ngủ đây, người không được loạn động a.” Nói xong liền tìm một nơi dễ chịu trong lòng Lăng Quang để ngủ.

Lăng Quang nhẹ nhàng vuốt hai bên trán Lăng Dạ, hôn lên trán y một cái “ Biết rồi, ngủ ngon đi.”

.....Tuyền Vị thành.....

“ Chủ nhân, đã đến Tuyền Vị thành rồi, chúng ta đến khách *** trước mặt trọ một đêm đi.” Ân nói.

“ Người đem xe ngựa đi trước, chúng ta vào khách *** đợi người.” Lại quay sang nói với Lăng Dạ “ Dạ nhi, đến Tuyền Vị thành rồi, dậy thôi.”

“ Nhanh như vậy sao.” Lăng Dạ mơ mơ hồ hồ mở hai mắt ra, nhìn Lăng Quang, giầy dựa ra khỏi cái ôm của y, thật ấm áp, có chút không muốn ly khai. Khi nào thì thời tiết mới ấm áp lên đây.

Bởi vì đúng ngay giờ cơm tối, người trên đường rất đông đúc, Lăng Quang và Lăng Dạ vừa xuống xe liền thu hút tất cả ánh mắt của người đi đường.

“ Thật xinh đẹp a, hai người nhìn rất xứng, tại sao ta lại không có được phúc khí như vậy a.” Người qua đường giáp cảm thán.

“ Đúng a, nếu ta có được bạn đời xinh đẹp khí chất như vậy thì thật tốt.” Người qua đường ắt phụ họa.

Tất cả mọi người trên đường đều cảm thán mỹ mạo và suất khí của Lăng Quang và Lăng Dạ. Trong lòng Lăng Dạ cũng cảm thán, ta đáng lẽ nên mang mũ trùm đầu a, như vậy sẽ không bị nhiều người nhìn như vậy, cảm giác y như là động vật trong thảo cầm viên vậy.

Đợi bọn họ vào khách ***, cũng là một cảnh tượng như bên ngoài, Lăng Quang cảm thấy được Lăng Dạ không thoải mái, liền lạnh lùng quét mắt qua tất cả mọi người, những người trong khách *** liền vội vàng cúi thấp đầu, không dám nhìn nữa.

Lên lầu, chọn một vị trí gần cửa sổ, Ẩn sau khi gửi xe ngựa thì đi gọi món ăn, sau đó ngồi đối diện hai người bọn họ.

“ Quang, ta muốn ăn hạnh nhân tô.” Lăng Dạ đáng thương hề hề nhìn Lăng Quang, biểu tình này lại làm cho các khách nhân nín thở.

Đối với xưng hô giữa Lăng Quang và Lăng Dạ, Lăng Dạ vốn có ý định gọi y là cha, nhưng lại cảm thấy khó chịu, hơn nữa trước kia y đối với mình và nương như vậy, gọi y cha không phải là quá tiện nghi cho y rồi sao. Cuối cùng Lăng Quang bảo Lăng Dạ ở ngoài cung thì trực tiếp kêu y Quang, sau khi hồi cung rồi thì kêu y phụ hoàng, Lăng Dạ không muốn đáp ứng, cuối cùng là Lăng Quang uy hiếp bảo nếu không muốn báo thù cho nương thì không cần gọi, Lăng Dạ đành phải đáp ứng.

“ Ân, Ân, người đi nói với tiểu nhị, gọi thêm một phần hạnh nhân tô.”

“ Vâng, chủ nhân.” Ẩn nói xong liền đi xuống lầu.

Qua một lúc sau, Ẩn đem một đĩa hạnh nhân tô trở lên.

Lăng Dạ nhìn thấy hạnh nhân tô trước mặt, hai mắt liền phát sáng, lập tức động thủ, tựa như một con hổ bị đói mấy ngày.

“ Ăn từ từ thôi, không có ai giành với ngươi, nếu còn muốn ăn, kêu thêm một đĩa là được.” Nhìn thấy Lăng Dạ một bộ dáng nhai nuốt như lang hổ, Lăng Quang vỗ vỗ lưng y, sợ y bị nghẹn.

Lăng Dạ mồm đầy hạnh nhân tô, mơ hồ phun ra được một chữ ‘ân’.

Cuối cùng cũng giải quyết xong đĩa bánh, Lăng Dạ thỏa mãn xoa xoa bụng, rất ngon a, cười nhìn Lăng Quang, nói: “ Ngày mai có thể gói theo một chút không, như vậy trên đường đi có thứ để ăn rồi.”

“ Được.” Nhìn Lăng Dạ thỏa mãn, Lăng Quang cười đáp.

Bầu không khí hài hòa đẹp đẽ luôn có người đến phá vỡ.

“ Tiểu bạch kiểm, y một đêm trả ngươi bao nhiêu tiền, đại gia ta cho ngươi gấp đôi.” Thư Thường khoa trương nói, Thư Thường là một trong những tên ác bá trong Tuyền Vị thành, hấn ý vào cứu cứu của mình là tâm phúc của Thừa tướng, nên trong thành không việc ác gì không làm, chỉ cần là thứ mà hấn thấy thích, không cần tốn nhiều sức lực, liền cướp trở về, người trong thành cũng chỉ dám nói này nọ sau lưng hấn, chứ cũng không dám đối với hấn làm gì.

Vừa rồi hấn nhìn thấy Lăng Quang và Lăng Dạ lên lầu, liền lập tức hai mắt phát sáng nhìn Lăng Dạ, miệng còn nuốt ực một cái, nhưng khi nhìn thấy nhân thần lạnh lùng cảnh cáo của Lăng Quang, có chút sợ hãi,

nhưng Lăng Dạ lớn lên thật sự rất xinh đẹp, nhìn Lăng Dạ dùng bữa, nhất cử nhất động của y, đều khiến toàn thân Thư Thường hưng phấn lên, liền cũng không thềm để ý gì đến cảnh cáo trong mắt Lăng Quang.

Lăng Dạ kỳ quái nhìn tên ác bá trước mặt, lời nói của hắn vừa rồi khiến y có chút không hiểu, quay đầu muốn hỏi Quang, nhưng khi nhìn thấy thần sắc lạnh lẽo của Quang, liền co người lại, thật khủng bố a.

Cảm nhận được sự sợ hãi của Lăng Dạ, Quang nhẹ nhàng ôm y vào lòng, an ủi y đồng thời cũng tuyên bố y là của mình, lạnh lùng nói một chữ ‘cút’ rồi cũng không thềm để ý gì đến Thư Thường nữa.

Cảm thấy Lăng Quang không làm gì đáng sợ liền tiếp tục nói: “Chỉ là một tiểu bạch kiểm, đại gia ta cho người tiền, người này cho ta, người đi tìm người khác không phải được rồi sao.”

Lăng Quang vẫn không thềm để ý đến hắn, nói một câu: “Cút, đừng để ta nói lần thứ ba.”

Thư Thường nhìn thấy động tác của Lăng Quang, lập tức tức giận ngập trời, liền mắng: “Láo, người nghĩ người là ai, ta giữ thể diện cho người người còn không muốn, nhất định phải cho người thấy chút uy để xem còn dám vậy không. Người đâu, giáo huấn bọn họ cho ta, nhớ kĩ đừng đánh lên mặt họ.”

“Vâng, đại nhân.” Mấy tên thuộc hạ lập tức xông lên, trong miệng còn mắng chửi, thật là rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, lão đây cho người mặt mũi người còn không chịu.

Lăng Quang nhú nhú mày, lạnh lùng nhìn bọn họ: “Ấn, giải quyết họ đi.”

Nhìn đám người đang xông tới, Ấn đem từng tên ném qua cửa sổ.

Thư Thường nhìn Ấn lợi hại như vậy lập tức quay người chạy, miệng còn không quên nói: “Các người chờ đó cho ta.”

“Ấn, người đi giải quyết mọi chuyện cho xong đi.”

Lăng Dạ nhìn đám người đang khóc la trên đường, lúc này mới sâu sắc cảm nhận được, xinh đẹp không phải là người sai, nhưng dẫn đến họa hại người thì cũng không đúng a. Nguồn :

Mọi người trong khách *** thấy Thư Thường chạy đi, đều bảo đánh thật tốt. Lúc này *** tiểu nhị đến nói: “Khách quan, các người vẫn là mau chạy đi thôi, cữu cữu của tên Thư Thường đó là tâm phúc của Thừa tướng, các người không đấu lại đâu, nên chạy nhanh đi.”

Lăng Dạ nghe thấy *** tiểu nhị hảo tâm nhắc nhở, cảm kích nói: “Đa tạ, nhưng người không cần lo lắng cho chúng ta đâu.”

.....Buổi tối.....

“Ấn, mọi chuyện giải quyết xong chưa.” Lăng Quang diện vô biểu tình nói.

“Chủ nhân, đã giải quyết xong rồi, tối nay sẽ không gây náo loạn đâu.”

“Ấn, vậy thì tốt, người đi nghỉ ngơi đi.” Nói xong Lăng Quang liền đi vào phòng.

Lúc này Lăng Dạ cũng vừa mới tắm xong đi ra, Lăng Quang nhìn Lăng Dạ vừa tắm rửa xong, trên người mang hương vị cỏ non, rất thơm, tóc vẫn còn ẩm ẩm, bèn lấy khăn qua giúp Lăng Dạ lau khô tóc. Tóc của Lăng Dạ rất mượt mà, còn mang theo chút hương thơm sau khi gội.

“Sao không chịu lau cho khô, cẩn thận không lại sinh bệnh.” Lăng Quang nhắc nhở.

“Không phải người đang giúp ta lau khô đó sao.”

“Vậy người tranh thủ hưởng thụ vinh quang được hoàng đế phục vụ cho người sao.”

“Đúng a, hơn nữa là người tự nguyện mà.”

Nghe Lăng Dạ nói Lăng Quang có chút buồn cười: “Được rồi, khô rồi, lên giường ngủ đi, ngày mai còn phải đi sớm.”

“Biết rồi, người cũng ngủ đi, ngủ ngon.”

Nhẹ ôm Lăng Dạ vào lòng, hôn nhẹ lên trán y: “Ngủ ngon.”

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

Một ngày sau, bọn người Lăng Dạ rốt cuộc cũng đến Quang Diệp thành.

“ Nơi này còn phồn hoa hơn cả Tuyên Vị thành a.” Lăng Dạ qua ô cửa sổ trên xe ngựa nhìn ra bên ngoài, đô thành của một nước đều như vậy đi, không biết đô thành của hai nước kia như thế nào, chắc là cũng rất phồn hoa đi.

“ Đúng vậy, Dạ Nhi, mức độ phồn hoa của đô thành thể hiện thực lực của quốc gia, lại thêm đô thành là trung tâm kinh tế và văn hóa của quốc gia.” Lăng Quang giải thích cho Lăng Dạ.

“ Ta có thể đi dạo không?” Nhìn Lăng Quang, biết rằng y sẽ không cự tuyệt yêu cầu của mình.

“ Ân, tìm một tửu lâu, người dừng xe ngựa lại, ta đưa Dạ Nhi đi dạo chơi.”

Bước xuống xe, bực bội mang vào mũ trùm, cách một màn che nhìn dòng người qua lại trên đường, rồi kéo Lăng Quang xem bên này, xem bên kia. Đối với cái mũ trùm đang đội trên đầu, Lăng Dạ có chút phiền muộn, từ sau lần phát sinh chuyện ở Tuyên Vị thành, Lăng Quang liền sai Ân đi mua thứ đồ này, nói là để tránh Lăng Dạ lại tạo thêm phiền toái, cái gì chứ, ta lúc nào thì gây ra phiền toái, ta không phải là rất ngoan sao, chuyện xảy ra lần trước cũng chỉ có thể nói là do mỵ lực của ta quá lớn, khẳng định là Lăng Quang ghen tỵ ta xinh đẹp hơn hẳn, soái khí hơn hẳn, thật muốn gỡ cái thứ đồ này xuống.

Lăng Dạ đưa tay lên trên mũ, Lăng Quang dường như biết được suy nghĩ của y, dứt khoát nắm lấy cái tay đang muốn gỡ mũ xuống, cảnh cao: “ Dạ Nhi, nên ngoan ngoãn đi, nếu không sau khi gỡ mũ xuống, dẫn đến phiền phức, ta sẽ không giúp người giải quyết đâu đó, đến lúc đó bị người ta bắt đi làm nam sủng, người sẽ thảm lắm đó.”

Nghe thấy lời uy hiếp của Lăng Quang, Lăng Dạ hăng một tiếng quay đi không thèm để ý đến y, bị người khác bắt đi làm nam sủng, ta bây giờ không phải cũng là nam sủng của người sao, có gì khác biệt đâu.

“ Được rồi, đừng giận nữa, nơi này là đô thành, vẫn là không nên gây sự chú ý quá nhiều, trước mặt có một tửu lâu, tô ở đây làm phi thường ngon, muốn ném thử không?”

“ Muốn, ta còn muốn gói thêm một bao.” Lăng Dạ tức khắc quay đầu đáp.

“ Biết rồi, thật ra không cần gói thêm cũng được, ngự thiện phòng trong cung còn làm ngon hơn ở đây nhiều.”

“ Ai biết được, phải ném thử xong mới có thể biết.”

Hai canh giờ sau, Lăng Dạ xoa bụng trèo lên xe ngựa, ăn quá nhiều rồi, muốn căng bụng luôn.

Lăng Quang buồn cười nhìn động tác của Lăng Dạ, nói: “ Ai bảo người ăn quá nhiều như vậy, bụng rất khó chịu đi.” Tay nhẹ nhàng đặt lên bụng của Lăng Dạ, cái bụng vốn dĩ phẳng phiu của Lăng Dạ đã có chút lồi lên, “ Để ta giúp người xoa bóp, lần sau không cho phép ăn nhiều như vậy nữa.”

“ Ân, biết rồi, lần sau không ăn thế nữa.” Lăng Dạ tùy ý Lăng Quang xoa bụng cho y, tìm một nơi dễ chịu, dựa vào trong lòng Lăng Quang, dễ chịu đến phát ra một tiếng rên thỏa mãn.

Lăng Quang thì từ từ xoa bụng của Lăng Dạ, thuận tiện lấy thêm chút tiện lợi, da thịt của Lăng Dạ sao lại mịn màng như vậy a, rất mềm mại, thật muốn ăn y luôn, sau khi nghe được tiếng rên rĩ của Lăng Dạ, cảm thấy thân thể nóng dần lên.

“ Làm sao vậy?” Phát giác được Lăng Quang có chút dị thường, Lăng Dạ nghi hoặc nhìn y.

“ Không có gì.” Lăng Quang ngượng ngùng nói.

“ Ô, ta ngủ một chút, khi nào đến nơi thì gọi ta dậy là được.” Lăng Dạ nói xong liền nhắm mắt lại.

Nhìn thấy Lăng Dạ nhắm mắt lại, Lăng Quang có chút phiền muộn.

.....Trong cung.....

“ Đáng chết, thật sự không thể ngờ nữ nhân đó chết rồi còn lưu lại một phiền phức cho ta, mấy người đó làm việc thế nào vậy, bây giờ thì tốt lắm, đứa con mà nữ nhân đó sinh đã bị hoàng thượng phát hiện ra rồi, bây giờ còn muốn khôi phục thân phận cho y, Thần nhi, về sau người phải chú ý hơn, nhi tử của Triệu Quý phi lục hoàng tử hồi cung rồi, bây giờ người có thêm một kẻ địch đó.”

“ Mẫu hậu, người yên tâm đi, ta nhất định sẽ ngồi lên ngôi thái tử mà, lục hoàng tử bây giờ còn chưa toàn diện, y không có một chút thế lực nào, phụ hoàng mang y về cũng không nhất thiết sẽ quản đến y, hiện tại phụ hoàng khôi phục thân phận của y có thể là do một chút hồ thận tồn tại mấy năm trước, qua vài ngày sẽ không còn nữa.” Lăng Thần, Quang Diệp quốc đại hoàng tử đáp.

“ Nói cũng đúng, hoàng thượng đó lãnh huyết vô tình, lại thêm y ở ngoài cung lâu như vậy, cả ngày lo đào vong, không thể có nhiều khả năng được học nhiều sách, vậy hoàng thượng không thể đem quốc gia giao cho một tên phế vật được.” Hoàng Hậu An Lạc Tuyết nói. “ Nhưng mà, mọi chuyện vẫn nên cẩn thận một chút, ta đã nói qua với phụ thân rồi, ông có lẽ đã nghĩ được biện pháp.”

.....Trước cổng hoàng cung.....

“ Nghênh đón chủ nhân hồi cung.” Tu đã đứng trước cửa cung đợi từ sớm.

“ Tu, cực khổ người rồi, Ắn, trực tiếp đánh xe ngựa vào trong hoàng cung.” Thanh âm của Lăng Quang truyền từ trong xe ngựa ra.

Qua một lát.

“ Dạ Nhi, tỉnh thôi, chúng ta đã đến hoàng cung rồi.” Lăng Quang gọi tỉnh Lăng Dạ.

“ Đến rồi sao.” Lăng Dạ mở mắt, lại sờ sờ bụng, đã không còn khó chịu rồi.

Theo Lăng Quang xuống xe ngựa, hoàng cung thật sự là hùng vĩ a.

“ Dạ Nhi, về sau, trong cung, người phải gọi ta là phụ hoàng, biết chưa, không thể trực tiếp gọi tên của ta nữa.” Lăng Quang dặn dò.

“ Biết rồi, ta cũng không phải ngu ngốc.” Lăng Dạ nhỏ giọng đáp, rồi theo Lăng Quang đi vào một cung điện.

Hoàng cung này bố trí cũng thật không tồi, chỗ này là thư phòng của hoàng đế đi, có nhiều sách như vậy, chắc là đúng rồi.

Lăng Quang nhìn Lăng Dạ từ từ thường thức, nói: “ Dạ Nhi, đây là ngự thư phòng của trẫm, nếu như người có loại sách gì muốn xem, vậy người có thể tự mình đến lấy, trẫm cho người đặc quyền.”

“ Ô, phụ hoàng Dạ Nhi có thể đi dạo không, ta muốn xem thử hoàng cung này ra sao.” Lăng Dạ khẩn cầu nhìn Lăng Quang.

“ Được rồi, vậy ta kêu Ắn đi theo người, để tránh người bị lạc đường.”

“ Tạ phụ hoàng.” Lăng Dạ miệng thì nói như thế, trong lòng lại đang oán thầm, ta đây chỉ có một chút xíu xiù mù đường thôi, làm gì phải sợ ta lạc đường, dám chế nhạo ta.

Đang buồn bực muốn đi ra khỏi ngự thư phòng, lúc này:

Bạn đang ?

“ Tạ thiên tạ địa, hoàng thượng ngài rút cuộc trở về rồi, nô tài đợi ngài thật vất vả, phải biết là mỗi ngày Thừa tướng và Ngự sử đại nhân đều đứng giờ đến báo cáo, nô tài nói sao cũng không đi, khổ cho nô tài lắm a.”

“ Cực khổ người rồi, Nhậm công công.”

“ Không cực khổ, không cực khổ, phục vụ cho hoàng thượng là phúc khí của nô tài, đây chắc là lục hoàng tử đi, nô tài xin thỉnh an lục hoàng tử.”

Lăng Dạ kỳ quái nhìn hắn, đây là thái giám đi? Thanh âm nghe thấy có chút quái quái, thật y chang như mấy bà mấy cô, thấy hắn thỉnh an mình, Lăng Dạ căn bản không biết làm gì.

Tựa hồ phát giác được Lăng Dạ lúng túng, Lăng Quang liền nói: “ Nhậm công công miễn lễ đi, lục hoàng tử mấy năm nay chịu bao khổ sở, về sau ngươi chiếu cố y nhiều một chút.”

“ Nô tài tuân mệnh.”

“ Phụ hoàng, nhi thần trước ra ngoài đi dạo đây.”

“ Được rồi, vậy đến tối ngươi đến Trình Quang điện dùng cơm với phụ hoàng, biết chưa.”

“ Nhi thần đã biết.” Lăng Dạ nói xong liền ra khỏi ngự thư phòng.

Hoàng cung thật sự là quá lớn a, Lăng Dạ trái đi, phải đi, sớm đã không biết mình đi đến chỗ nào rồi.

“ Lục hoàng tử, đi đến trước mặt sẽ là lãnh cung, hay là ngài đi dạo nơi khác đi.” Ẩn nhắc nhở Lăng Dạ.

“ Ô, ta biết rồi, Ẩn, lãnh cung và những chỗ khác có chỗ nào khác biệt.” Lăng Dạ cũng kỳ quái hỏi.

“ Cái này, lãnh cung và nơi khác cũng không khác biệt gì nhiều, ở đó là nơi mà một số phi tử và cung nữ làm sai chuyện ngụ, khí ẩm khá nặng nề, thuộc hạ sợ thân thể của ngài không chịu được, nếu như sinh bệnh thuộc hạ gánh vác không nổi.”

“ Vậy chúng ta vẫn là đi nơi khác đi, trong cung những nơi nào chơi vui a.” Lăng Dạ tiếp tục hỏi.

“ Nơi vui vẻ thì không có rồi, trong cung trừ hoa viên và một số nơi để ở, một số trường luyện võ, những thứ khác cũng không nhiều, không có chỗ nào có thể vui chơi, đa số đều là nơi để thưởng thức.”

“ Ô, vậy thì thật là vô vị a, Ẩn, chúng ta quay về đi, đi cả một buổi chiều, chân đã muốn gãy rồi.” Lăng Dạ oán thán, hoàng cung xây lớn như vậy để làm gì a.

.....Lúc dùng bữa tối.....

“ Dạ Nhi, hôm nay dạo chơi thế nào, thấy hoàng cung của trẫm cũng không tệ đi.” Lăng Quang cười hỏi.

“ Ẩn, cũng không tệ, chỉ là hơi lớn một chút, đi đến chân ta muốn đau chết luôn.”

Gắp một ít thức ăn mà Lăng Dạ thích cho y, sủng ái nhìn Lăng Dạ, cười cười nói, “ Ta đã kêu ngự thiện phòng làm một ít hạnh nhân tô mà ngươi thích ăn nhất, đợi lát nữa là có thể ăn rồi.”

“ Thật sao, vậy ta ăn cơm ít một chút, đợi lát nữa có thể ăn nhiều hạnh nhân tô rồi.” Lăng Dạ hoan hô.

Những cung nữ và thái giám bên cạnh nhìn thấy, đều mở lớn hai mắt, hoàng thượng đối với lục hoàng tử thật tốt a, dịu dàng như vậy, thật đúng là kỳ tích. Lại còn cười với lục hoàng tử, hoàng thượng trước kia có thể nói là chưa từng cười a.

“ Tối nay ta ngủ ở đâu a?” Ẩn cơm xong, Lăng Dạ liên tục cho từng khối hạnh nhân tô vào miệng.

“ Ngươi ngủ ở tẩm cung của trẫm đi.”

“ Ta ngủ ở phòng của ngươi, vậy ngươi ngủ ở đâu.” Lăng Dạ nghi hoặc nhìn y.

“ Trẫm đương nhiên là ngủ chung với ngươi rồi.”

“ Nga.” Nghe thấy ngủ chung với Lăng Quang, Lăng Dạ cũng không có phản ứng quá lớn, dù sao, hơn một tháng nay đều ngủ chung với y, đều đã quen rồi, có thể nói, chính là thói quen thường gây ra họa.

Cung nữ và thái giám bên cạnh lại một trận tim đập, lục hoàng tử trực tiếp kêu bệ hạ ‘ngươi’, bệ hạ thể nhưng lại không trách cứ, tối nay bệ hạ lại còn ngủ chung với lục hoàng tử, thiên a.

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

Buổi tối, trong tắm cung của hoàng thượng.

“Dạ nhi, cùng tắm với phụ hoàng đi, một dục ở nơi này dễ chịu hơn ở khách *** nhiều.” Lăng Quang nhìn Lăng Dạ dụ dỗ.

“Muốn tắm người tự tắm đi, trời sang đông rồi, lạnh chết được, ta phải lên giường ngủ thôi.” Lăng Dạ nhìn thấy bộ dáng háo sắc của Lăng Quang, liền cự tuyệt, cởi ngoại y, trèo lên giường.

“Dạ nhi, đừng ngủ sớm như vậy, đợi lát nữa cùng phụ hoàng nói chuyện tâm sự được không, hơn nữa trong phòng không phải là có đặt noãn lò (lò than) rồi sao, không lạnh đâu, cùng tắm với phụ hoàng đi.” Lăng Quang tiếp tục dụ dỗ.

“Không muốn, cho dù không tắm, trên người bẩn bẩn, như vậy mới tốt, sẽ không bị người chiếm tiện nghi nữa.” Nghe thấy lời nói của Lăng Dạ, Lăng Quang nhất thời cứng họng, ta có háo sắc như vậy sao, ai bảo Lăng Dạ nhà ta lớn lên lại xinh đẹp như vậy, than một tiếng, Lăng Quang chỉ có thể một mình đi tắm, đến lúc nào mới có thể đem Dạ nhi ăn sạch đây? Quang một mình chậm chậm tắm rửa, đột nhiên ý nghĩ mê mang, Dạ nhi trong tim ta rốt cuộc là có địa vị gì đây, ta đối với y lại có tình cảm gì. Lẽ nào ta thích Dạ nhi rồi sao? Bất kể ra sao, cứ làm theo tình cảm của mình là được, yêu thích rồi thì lại làm sao, không dễ gì gặp được thứ mà mình yêu thích, vậy ta nhất định sẽ chặt chẽ nắm bắt lấy, Dạ nhi, suốt đời này người đừng nghĩ có thể ly khai ta.

Tắm xong, Lăng Quang đến bên giường, Lăng Dạ lúc này đã ngủ rồi. Nhìn Lăng Dạ một cái, liền đem y ôm vào trong lòng, Lăng Dạ cảm thấy bên cạnh mình có một cơ thể tỏa nhiệt, thật ấm áp, thật dễ chịu, liền ôm chặt lấy khối tỏa nhiệt đó, cọ cọ một chút rồi tiếp tục đánh một giấc ngon lành.

Lăng Quang nhìn thấy động tác hết như tiểu miêu của Lăng Dạ, bờ môi nhẹ nhàng chạm lên trán của Lăng Dạ, có lẽ Dạ nhi là bạn đời kiếp này của ta, ta sẽ đợi đến ngày người yêu ta, bất kể bao lâu.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lăng Dạ tỉnh dậy mở mắt ra, phát hiện mình tại như con bạch tuộc quấn lấy Lăng Quang, liền lập tức thu tay chân về, ngẩng đầu lên xem thử Lăng Quang đã tỉnh lại chưa, kết quả thấy được y đang cười híp mắt nhìn mình, trên mặt liềm bùm một cái chuyển đỏ.

Lăng Quang tỉnh dậy thấy Lăng Dạ lại như con bạch tuộc quấn lấy mình, liền không muốn gọi y dậy mà từ từ chờ y thức giấc, qua một lúc sau, Lăng Quang thấy Lăng Dạ mở mắt ra, thấy y rút tay chân trên người mình về, trong lòng có chút không ổn, nhưng khi nhìn thấy Lăng Dạ ngược lên nhìn y, khuôn mặt lập tức đỏ hồng đó, khỏi phải nói là có bao nhiêu khả ái, giống như con mèo trộm đồ bị phát hiện, Lăng Quang tức cười nhìn y, lại ôm y vào lòng.

“Phụ hoàng, trong hoàng cung không có nơi nào vui một chút sao?” Lăng Dạ động động thân thể, để nằm cho thoải mái hơn, đầu dựa vào lòng ngực của Lăng Quang, buồn bực nói.

“Không có, hoàng cung bao giờ thì có chỗ vui chơi a, cuộc sống ở nơi đây có hơi vô vị, nhưng mà, Dạ nhi, đợi sau khi giải quyết mọi chuyện xong rồi, phụ hoàng sẽ mang người xuất cung, như vậy được không?” Lăng Quang nhẹ nhàng ôm Lăng Dạ, không biết phải làm sao nói.

“Ân, người không được lừa ta a.”

“Phụ hoàng có khi nào lừa người đâu.” Lăng Quang buồn cười nhìn Lăng Dạ, “Được rồi, con sâu lưỡi, nếu đã dậy rồi thì rời giường thôi, nếu không người lại cứ nằm trên giường suốt đi.”

“Làm gì có, rõ ràng là người cứ ôm lấy ta, không để ta xuống giường a.” Lăng Dạ phản bác nói.

Cùng xuống giường với Lăng Quang, lúc này một nhóm cung nữ tiến vào, hai, cuộc sống của hoàng đế thật sung sướng a, cơm đến mở miệng, áo đến đưa tay. (ý là làm gì cũng có người hầu, không cần tự động tay động chân).

“Trúc Tâm, về sau người theo hầu lục hoàng tử, đưa y đi khắp nơi dạo chơi, cho quen thuộc một chút.” Chải đầu rửa mặt xong, Lăng Quang nói với một cung nữ.

“ Dạ, hoàng thượng.”

“ Dạ nhi, dùng tảo thiện xong người theo Trúc Tâm đi dạo mọi nơi, cẩn thận đừng để lạc mất, có biết chưa.”

“ Biết rồi, phụ hoàng.”

.....Lúc tảo triều.....

“ Chúng khanh gia, lần này trẫm xuất cung tìm được lục hoàng tử, muốn hồi phục thân phận cho y, các người không có phản đối đi.” Lăng Quang lạnh lùng nhìn xuống các đại thần bên dưới.

“ Hoàng thượng anh minh, lục hoàng tử dù sao cũng là hoàng tử của Quang Diệp, hồi phục thân phận cho y, chúng thần sao có thể phản đối, dù sao thì huyết thống sâu hơn nước lã mà.” Ngự sử đại nhân Ngạo Nỗ Liệt nói.

“ Nếu vậy là các vị đại thần khác cũng không phản đối đi, vậy trẫm muốn một tháng sau cử hành khánh điển, hướng toàn quốc tuyên bố hỉ sự này.” Lăng Quang tiếp tục nói.

“ Việc này không thể, thần cảm thấy, vì lục hoàng tử mà tổ chức khánh điển là phí công tốn của, không cần thiết.” Thừa tướng An Luyện Trần phản đối.

“ Nga, vậy còn các đại thần khác, cũng đều phản đối sao.” Lăng Quang lạnh lùng nhìn An Luyện Trần trong lúc hỏi các đại thần khác.

“ Thần cảm thấy Thừa tướng đại nhân nói rất có lý, không cần phải vì lục hoàng tử mà tổ chức khánh điển.” Một vị đại thần phụ họa.

“ Thần cũng thấy thế.” Lại thêm một vị phụ họa.

Từng vị từng vị đại thần đều bước ra phụ họa.

Biểu tình của Lăng Quang càng ngày càng âm hàn, diện vô biểu tình nhìn từng vị đại thần, hỏi Ngự sử đại nhân Ngạo Nỗ Liệt: “ Ngự sử đại nhân, người cảm thấy thế nào, cũng phản đối sao.”

“ Không, hoàng thượng, thần phản đối cách nói của Thừa tướng, lục hoàng tử vì chuyện của Tướng quân mà bị biếm làm thứ dân, không biết đã chịu bao nhiêu khổ cực, tổ chức khánh điển là việc phi thường cần thiết, đây cũng có thể thể hiện rõ Quang Diệp quốc không vứt bỏ y, lục hoàng tử vẫn là một phần tử của hoàng tộc.” Ngạo Nỗ Liệt không kiêu ngạo không tự ti biểu đạt suy nghĩ của mình.

“ Ngự sử đại nhân nói hay lắm, vậy khánh điển này liền giao cho người lo liệu.”

“ Hoàng thượng, vạn lần không thể, lục hoàng tử chỉ là một trong số rất nhiều hài tử của hoàng thượng, ngài như thế đại trượng thanh thế vì y tổ chức khánh điển, vậy các hoàng tử khác sẽ nghĩ sao.” An Luyện Thần lập tức nói.

“ Mọi chuyện cứ làm theo lời của Ngự sử đại nhân, sao ngay cả ý kiến của trẫm mà người cũng phản đối, Thừa tướng đại nhân, đừng chọc giận trẫm, mấy việc làm lén lút lút của người trẫm còn không rõ ràng sao, cẩn thận coi chừng nuốt không trôi đó.” Lăng Quang lạnh lùng hăng một tiếng rồi ly khai.

.....Tẩm cung Hoàng Hậu.....

“ Phụ thân ngài nói cái gì, hoàng thượng còn tổ chức khánh điển cho lục hoàng tử, dựa vào cái gì, nhi tử của tiện nhân đó lại có tài cán gì, xem ra, sự việc không còn đơn giản nữa, chúng ta phải đẩy nhanh kế hoạch thôi. Hôm nay ta nghe nô tài trong cung nói tối qua lục hoàng tử và hoàng thượng cùng dùng chung thiện, ngủ chung một tẩm cung, còn nói buổi tối lúc dùng thiện, hoàng thượng vô cùng vui vẻ, tiếng cười không dứt, lục hoàng tử không biết lớn nhỏ, Hoàng thượng cũng không trách phạt y, hăng, nhi tử của hồ ly tinh đó cũng là một con hồ ly tinh, thật sự là mẹ nào thì con nấy mà.” Hoàng Hậu An Lạc Tuyết nói.

“ Con nói cái gì, tối qua lục hoàng tử và Hoàng thượng cùng nhau ngủ, xem ra chúng ta đã quá xem thường lục hoàng tử này rồi, Lạc Tuyết, khi nào đó con đi gặp thử lục hoàng tử này đi, xem thử y rốt cuộc là một người ra sao, thật là không thể ngờ được, lúc đó để y chạy mất, bây giờ thế nhưng lại trở thành một tai họa ngầm to lớn. Thần nhi, lúc nào con cũng đi gặp mặt lục hoàng tử đi, cho y xem chút mã uy.” An Luyện Trần nhú chặt mi, xem ra lục hoàng tử này cũng không phải đơn giản.

“ Nhi thần biết rõ rồi, mẫu hậu, ngoại công, nhi thần đi trước.” Lục hoàng tử Lăng Dạ sao? Xem người lợi hại hay ta Lăng Thần lợi hại, vị trí thái tử nhất định là của ta.

.....Trong ngự hoa viên.....

“ Trúc Tâm à, trong ngự hoa viên có bao nhiêu loại hoa a, chủng loại thật là nhiều.” Lăng Dạ vừa thưởng thức hoa vừa cảm thán, một chút cũng không biết vì y hồi cung, dẫn đến dấy lên đại sóng, trở thành cái đình trong mắt Hoàng Hậu và nhiều người.

“ Lục hoàng tử, trong ngự hoa viên này có hơn trăm loại hoa, còn có những loại rất là trân quý, những loại này nơi khác muốn thấy cũng thấy không được.” Trúc Tâm trả lời.

“ Thật là tuyệt a, Trúc Tâm, bây giờ là giờ nào rồi, chúng ta cũng dạo rất lâu rồi, bụng của ta đã có chút đói rồi.” Lăng Dạ xoa xoa bụng mình, ai, năng lượng tiêu hao thật là nhanh a.

“ Đã sắp đến giờ Ngọ rồi, lục điện hạ, ở đây Trúc Tâm có một chút hạnh nhân tô, hoàng thượng dặn đây là thứ mà ngài thích ăn nhất, lệnh cho nô tì phải tùy thân mang theo.” Nói rồi, Trúc Tâm lấy ra hạnh nhân tô.

Lăng Dạ nhìn thấy, lập tức hai mắt phát sáng, lấy ngay một khối bỏ vào trong miệng vừa ăn vừa nói: “ Y ngay cả cái này cũng còn nhớ a, thật không tệ.”

“ Đúng vậy, hoàng thượng giao phó rất nhiều chuyện, nô tì đều nhớ kỹ, đây cũng là lần đầu tiên nô tì nhìn thấy Hoàng thượng quan tâm một người như thế.” Trúc Tâm cảm thán.

“ Vậy sao, ta thật là vinh hạnh a.” Y đích xác là đối với ta rất tốt, tốt đến mức ta muốn hận cũng không hận được y, tốt đến mức ta không muốn ly khai y.

“ Lục điện hạ, nô tì trước đưa ngài đến đình tử trước mặt nghỉ ngơi một chút, đợi một lát là có thể dùng Ngọ thiện rồi.”

“ Ân, người dẫn đường đi.”

Đến đình tử Lăng Dạ tùy ý ngồi xuống, đi dạo hết cả buổi sáng, chân đau nhức muốn chết. Ăn xong khối hạnh nhân tô cuối cùng, Lăng Dạ liếm liếm đầu ngón tay: “ Vẫn còn muốn ăn a, Trúc Tâm, lần sau người mang nhiều một chút được không?”

“ Lục điện hạ, ngài thật là biết ăn a, đợi lát dùng Ngọ thiện chắc sẽ có nữa thôi, đến lúc đó ngài có thể ăn cho đủ, lần sau, nô tì sẽ chuẩn bị nhiều một chút.” Trúc Tâm mỉm cười.

Lúc này: “ Đây là ai a, gặp hoàng hậu thế nhưng không thỉnh an, thật sự là không có quy củ.” An Lạc Tuyết đến đình tử vừa lúc nhìn thấy Lăng Dạ, lòng nghĩ, nô tài nào mà lớn mật như thế.

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

Lăng Dạ kỳ quái nhìn nàng, nữ nhân này là Hoàng hậu, quay đầu lại muốn hỏi Trúc Tâm.

“ Nô tì thỉnh an Hoàng hậu nương nương.” Trúc Tâm nhìn thấy Hoàng hậu lập tức quỳ xuống thỉnh an.

“ Lá gan thật lớn a, nhìn thấy Hoàng hậu nương nương còn ngồi.” Một thái giám kể bên nhìn thấy Lăng Dạ không thỉnh an liền mắng.

Xem ra nàng thật sự là Hoàng hậu rồi, là nàng hại chết nương và Lâm thúc thúc, Lăng Dạ xác định được đó là Hoàng hậu, nhất thời nộ hỏa bùng lên, thật đúng là độc nhất phụ nhân tâm, tướng mạo xinh đẹp như vậy, lòng dạ lại vô cùng độc ác. Nhưng Lăng Dạ cũng biết đây là hoàng cung, báo thù cũng không thể dễ dàng như thế, không thể làm theo ý muốn, đành cuối lưng thỉnh an Hoàng hậu.

“Thật sự là không có quy củ, thỉnh an Hoàng hậu nương nương lại không biết quy củ xuống.” An Lạc Tuyết diện vô biểu tình nhìn Lăng Dạ: “Bối Tuyền, giáo huấn tên nô tài này cho ta, cho y hiểu rõ quy củ trong cung là như thế nào.”

“Nô tài tuân mệnh.” Bối Tuyền chậm chậm bước qua chuẩn bị cho Lăng Dạ trước mặt một cái tát.

“Hoàng hậu nương nương, không thể a, đây là lục hoàng tử, không thể đánh.” Trúc Tâm lập tức nói.

Tâm tình của Hoàng hậu lúc này có thể nói là kém đến cực điểm, chuyện tối qua và sáng nay đã làm cho nàng buồn bực lắm rồi, tên lục hoàng tử này tạo cho nàng một uy hiếp quá lớn, vốn muốn đến ngự hoa viên giải tỏa một chút, lại gặp hai tên nô tài ngồi trong đình tử, ngay cả thỉnh an cũng không làm, vốn muốn giáo huấn một chút, không ngờ lại là lục hoàng tử, lớn lên thật giống hồ ly tinh, còn xinh đẹp hơn cả nàng.

“Thì ra là lục hoàng tử, y cũng đến nơi này thưởng hoa a.” Hoàng hậu nhìn Lăng Dạ nói.

“Đúng vậy, Hoàng hậu nương nương.” Lăng Dạ lạnh lẽo đáp lại.

“Thật sự là không chút lễ phép, có kẻ dám đối đãi với trưởng bối như người sao. Thật là một chút quy củ cũng không có, nhưng cũng đúng thôi, mấy năm nay người đều ở bên ngoài cung, đương nhiên không biết một chút quy củ nào, thôi thì để ta tử tử dạy dỗ cho người.” An Lạc Tuyết âm hàn nói.

“Tạ Hoàng hậu, nhưng mà, quy củ trong cung, ta xem hay là bỏ đi, phụ hoàng sẽ tự tìm người dạy cho ta, cho nên không cần phải phiền đến người rồi.” Lăng Dạ không để ý thế đáp.

“Hoàng thượng còn bao nhiêu chuyện bận bịu phải giải quyết, cho nên, chuyện này cứ để ta làm chủ là được.”

“Không cần, chuyện của ta không cần người quản.”

“Xem ra lục hoàng tử ngay cả một chút quy củ cũng không hiểu rồi, còn dám tranh cãi với ta, không giáo huấn người lại một chút, người còn không biết mình là ai. Bối Tuyền, vả miệng cho ai gia.”

“Nô tài tuân mệnh.” Bối Tuyền do dự một chút, nhưng lại lập tức nghĩ Lăng Dạ là lục hoàng tử thì sao, Hoàng hậu lớn hơn lục hoàng tử nhiều, giáo huấn một chút cũng là bình thường thôi.

Chậm chậm đi đến bên người Lăng Dạ, vừa nghĩ muốn đánh một bạt tai, lại bị Lăng Dạ tránh đi, Bối Tuyền ngược lại bị ngã qua một bên, chỉ còn có thể đem thân mình chặt vật đứng lên.

“Thật sự là không có giáo dưỡng, ai gia cho người giáo huấn người, người còn dám tránh. Người đâu, bắt lục hoàng tử lại cho ta.”

Lúc này Lăng Dạ tránh không được bị bắt giữ, liều mạng giãy dụa, nhưng căn bản là không có tác dụng.

“Hoàng hậu nương nương, thủ hạ lưu tình a, không thể đánh lục hoàng tử được.” Trúc Tâm nhìn Lăng Dạ bị bắt giữ, nhưng căn bản không có biện pháp gì.

“Cái gì, lẽ nào nói ta ngay cả quyền lợi giáo huấn lục hoàng tử cũng không có. Giáo huấn luôn cung nữ này cho ta, đừng quên bản thân mình là thân phận gì.” Lạnh lùng nhìn Trúc Tâm một cái, rồi đá nàng sang một bên, vung tay tát lên trên mặt của Lăng Dạ, mặt y liền lập tức xuất hiện một vết bạt tai.

Lăng Dạ bị đánh một cái nổ đom đóm mắt, bên cạnh truyền đến âm thanh “bốp, bốp” cho thấy tình trạng của Trúc Tâm còn thảm hơn y, nhưng bên tai vẫn nghe được bên miệng Trúc Tâm mấy lời đại khái là Hoàng hậu nương nương không thể đánh lục hoàng tử, Lăng Dạ đột nhiên cảm thấy bản thân thật vô dụng.

“Hoàng hậu nương nương, người sao lại nhẫn tâm giáo huấn một cung nữ như thế, người không biết phụ hoàng rất sủng ta sao, người không sợ y trừng phạt người sao?” Lăng Dạ nhìn thẳng vào mắt của Hoàng hậu nói.

“Thật sự là phản rồi, vả miệng cho ta, cho lục hoàng tử hiểu rõ quy củ trong hoàng cung, cứ nhiên dám ỷ vào hoàng thượng mà cãi lại ta, Bối Tuyền, giáo huấn lục hoàng tử thật tốt cho ta.”

Lần này Bối Tuyền đi đến cạnh Lăng Dạ, nhấc tay đánh liền một cái tát, trong miệng còn nói: “Lời của Hoàng hậu nương nương không thể không nghe, lục hoàng tử lại thế nào, đều giáo huấn hết.”

Bối Tuyền không ngừng đánh liên miên mấy cái tát, gương mặt của Lăng Dạ đã có chút sưng lên, nhưng Lăng Dạ vẫn như cũ lạnh lùng trừng mắt nhìn Hoàng hậu.

“Thật sự là không biết hối cải, cứ nhiên còn dám trừng ta, tiếp tục đánh cho ta.”

Bối Tuyền nghe xong mệnh lệnh của Hoàng hậu, chuẩn bị vung tay đánh tiếp.

“Dừng tay, Hoàng hậu, người ở chỗ này làm gì.” Vốn dĩ Lăng Quang đang đợi Lăng Dạ trở về dùng ngọc thiện, thế nhưng, đợi một lúc cũng không thấy trở về, chỉ có thể sai người đi tìm, kết quả người quay lại báo cáo lục hoàng tử bị Hoàng hậu bắt giữ, lại còn muốn giáo huấn lục hoàng tử, Lăng Quang vừa nghe, lập tức đi ra, nhưng lúc đến nơi thì đã thấy mặt của Lăng Dạ đỏ hồng, lại còn có chút sưng, nhất thời nộ hỏa ngập trời, nhìn thấy bộ dáng của Lăng Dạ, trong lòng không chỉ có đau đớn mà thôi.

“Hoàng thượng, ngài đến rồi, thần thiếp đang giáo huấn lục hoàng tử, y một chút quy tắc trong cung cũng không hiểu, còn ý vào ngài sủng ái mà công nhiên cãi lại thần thiếp.” An Lạc Tuyết thấy Lăng Quang đến, liền đem mọi hành vi tội tặc của Lăng Dạ nói cho Lăng Quang nghe.

“Hoàng hậu, lá gan của người cũng thật lớn a, cứ nhiên dám giáo huấn lục hoàng tử, thật xem ta không tồn tại.”

“Không phải, hoàng thượng ngài hiểu lầm rồi, là lục hoàng tử.” An Lạc Tuyết đang dự định biện giải cho mình kết quả lại bị Lăng Quang cắt đứt.

“Hiểu lầm, hiểu lầm thế nào, giáo huấn lục hoàng tử, hiện tại cũng không đến lượt người làm chủ, cứ làm tốt vị trí Hoàng hậu của người cho trầm, nếu như lần sau còn phát sinh loại chuyện này, vậy người không cần tiếp tục làm hoàng hậu nữa, trầm cũng không để ý lại chọn một người khác đâu.” Lăng Quang nộ hỏa đầy mặt nhìn Hoàng hậu, “Người đâu, đem tên cầu nô tài dám vả miệng lục hoàng tử ra bên ngoài chém cho ta.”

“Hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng, nô tài lần sau không dám nữa, tha cho nô tài lần này đi.” Bối Tuyền vừa nghe liền quỳ xuống xin tha.

“Còn lần sau, không có lần sau, tha ra ngoài chém cho ta.” Lăng Quang nói xong quay lại nhìn Lăng Dạ đau lòng hỏi: “Dạ nhi, rất đau sao, đưa phụ hoàng xem thử.”

“Đừng, không đau, không sao cả.” Lăng Dạ che mặt lại nói.

“Sao lại không đau, đều sưng cả rồi.” Lăng Quang nhìn mặt Lăng Dạ, trong lòng một trận phát đau, phát hỏa mắng: “Các người còn đứng đó làm gì, còn không đi truyền thái y cho trầm.”

.....Trong tấm cung.....

“Vương ngự y, mặt của Dạ nhi sao rồi, không có chuyện gì chứ.” Lăng Quang nóng ruột hỏi.

“Hoàng thượng không cần lo lắng, vết thương trên mặt của lục hoàng tử không có gì trở ngại, chỉ cần uống chút thuốc, qua vài ngày sẽ tốt thôi.” Vương ngự y cung kính trả lời.

“Vậy thì tốt, các người ra ngoài đi, đợi nấu thuốc xong thì đem lên, thuận tiện dọn ngọc thiện lên luôn.” Lăng Quang phân phó.

Rất nhanh người trong tấm cung toàn bộ đều lui xuống, nhìn Lăng Dạ, Lăng Quang hỏi: “Tốt hơn chưa, đều là ta không tốt, ta nên phái vài người theo bảo vệ người.” Trong lòng có chút tự trách.

“Không sao rồi, chẳng qua chỉ là bị đánh vài bạt tai, không có nghiêm trọng như người nói đâu.” Lăng Dạ nhìn thấy bộ dáng tự trách của Lăng Quang, trong lòng có chút khó chịu, liền an ủi.

“Tuyệt đối sẽ không có lần sau, ta nhất định sẽ bảo vệ người thật tốt.” Ôm Lăng Dạ vào lòng, có trời biết khi bản thân nhìn thấy Lăng Dạ bị đánh có bao nhiêu đau lòng.

Lăng Dạ thấy Lăng Quang lo lắng cho mình như vậy, trong lòng thấy ấm áp, cảm giác bản thân thật hạnh phúc, hai tay nhẹ nhàng ôm lấy Lăng Quang, dựa vào lòng y thật sự rất ấm áp.

“Yên tâm đi, ta không sao cả, qua mấy ngày thì tốt thôi, không cần phải tự trách nữa.”

Cảm thấy Lăng Dạ ôm lấy mình, Lăng Quang càng ôm chặt hơn. “Được rồi, vẫn là nên nằm xuống nghỉ đi, ngồi hoài thế này không tốt.”

Lăng Dạ nhẹ nhàng ân một tiếng.

Lúc này cung nữ đã bưng cơm và thuốc lên.

“Đều để lên bàn đi, các người ra ngoài.” Lăng Quang phân phó.

“Dạ nhi, trước tiên uống thuốc đi, xong rồi thì ăn cơm.” Lăng Quang đưa thuốc cho Lăng Dạ.

Lăng Dạ nhìn bát thuốc trước mặt, thật khó xử, người sao lại thích ta đến vậy a, ba ngày hai lượt liền gắp mặt một lần. Bịt mũi, uống hết bát thuốc. Rồi đón lấy chén cơm trong tay Lăng Quang, ăn từng miếng từng miếng, nuốt xuống vị thuốc đắng chát.

Lăng Quang ở bên cạnh từ từ nhìn Lăng Dạ ăn cơm xong, tiếp lấy chén, đặt lại trên bàn, lại đi đến bên giường: “Dạ nhi, ngủ một chút đi, buổi chiều cứ nghỉ ngơi ở đây là được rồi.” Lăng Quang giúp Lăng Dạ đắp chăn cẩn thận dịu dàng nói.

“Ân, người vẫn chưa ăn cơm đó, nhanh ăn đi, đừng để đói bụng.” Lăng Dạ quan tâm nói.

“Biết rồi, Dạ nhi, đây là lần đầu tiên người quan tâm tan ha.” Lăng Quang nghe thấy lời Lăng Dạ nói, lập tức trêu chọc.

“Không cần ăn nữa, đói chết là được rồi.” Tức phì phì nhắm lại hai mắt, thật sự là, khó có ta quan tâm người như vậy, người lại trêu chọc ta.

“Nghỉ ngơi cho tốt đi, chuyện của Hoàng hậu phụ hoàng sẽ đòi lại gấp bội cho người.” Nói xong liền nhẹ nhàng hôn lên trán của Lăng Dạ, Hoàng hậu và Thừa tướng, các người chờ cho trầm, thế nhưng dám đối đãi như vậy với Dạ nhi, trầm sẽ cho các người nhìn thấy rõ.

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Lăng Dạ tỉnh lại thấy xung quanh không có ai, xem ra y không có ở trong tấm cung. Trong lòng có chút thất vọng, đến lúc phát giác ra mình có chút thất vọng, Lăng Dạ giật mình một cái, bản thân thế nhưng lại vì y không có ở bên cạnh mà cảm thấy thất vọng.

“Dạ nhi, tỉnh lại rồi a.” Lăng Quang vừa vào cửa liền nhìn thấy Lăng Dạ đang ngồi đó, không biết là đang nghĩ cái gì, khuôn mặt vẫn còn chút sưng, nhưng đã không còn đỏ rồi. Trong lòng y vẫn là có chút xót xa.

“Tỉnh rồi.” Lăng Dạ nghe thấy tiếng nói của Lăng Quang, ngẩng đầu lên trả lời.

“Mặt còn đau không, có cảm thấy đỡ hơn không?” Nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt sưng sưng.

“Không còn đau nữa, ta lại không phải là nữ nhân, không cần phải xé to chuyện nhỏ nhặt ra như thế, chỉ là bị đánh mấy bạt tai mà thôi. Không sao cả.” Lăng Dạ an ủi, trong lòng lại nghĩ, Hoàng hậu, lần sau ta nhất định sẽ trả lại người gấp đôi.

“Cái gì mà chỉ bị đánh có mấy cái, mặt đều sưng lên rồi, có thể không sao sao?”

Thấy Lăng Quang quan tâm mình đến thế, trong lòng Lăng Dạ thấy ấm áp. “Ta muốn ăn cái gì đó.”

“Biết rồi, cũng may ta đã dặn người đi chuẩn bị tốt rồi, để ta lấy cho người.” Lăng Quang nghe xong lời Lăng Dạ nói, cười cười, rồi đem hạnh nhân tô đặt trên bàn đưa cho Lăng Dạ.

Lăng Dạ lúc ăn hạnh nhân tô hỏi Lăng Quang: “Người vừa rồi đi làm gì vậy?”

“ Đến chỗ Hoàng hậu, yên tâm đi, ta đã trừng phạt họ rồi, Dạ nhi, chuyện lần này người đừng suy nghĩ nữa, đều đã qua rồi.” Lăng Quang an ủi Lăng Dạ.

“ Đã biết, nhưng thù của nương ta muốn tự mình trả.” Lăng Dạ nhìn Lăng Quang, hy vọng y có thể đáp ứng yêu cầu của mình.

“ Được rồi, ta đáp ứng người.”

“ Người lát nữa tính làm gì? Lẽ nào là ngồi ở đây nói chuyện phiếm với ta sao? Lăng Dạ hỏi.

“ Ta cũng muốn lắm, nhưng ta vẫn còn rất nhiều tấu chương cần xem.” Lăng Quang khổ sở nói, y cũng rất muốn chuyện phiếm với Lăng Dạ a.

“ Vậy lát nữa người phải đi ngự thư phòng rồi.” Lăng Dạ có chút thất vọng, rất muốn y ở lại với mình a.

Cảm giác được thất vọng trong ngữ khí của Lăng Dạ, không cần phải nói là Lăng Quang có bao nhiêu vui mừng, “ Dạ nhi, vậy người theo phụ hoàng đi là được.”

“ Ta lười đi đến ngự thư phòng, hơn nữa người phê duyệt tấu chương, ta cũng không có việc gì làm a.”

“ Ta đem đến tẩm cung phê là được, ta sẽ gọi Nhậm công công lấy cho người một quyển sách, người cứ xem sách. Còn nếu không được, xem thử tấu chương cũng được a.” Lăng Quang nói.

“ Được thôi.” Lăng Dạ lấy một khối hạnh nhân tô cho vào miệng, mơ mơ hồ hồ đáp lại.

..... Tẩm cung Hoàng hậu

“ Đáng chết, hoàng thượng thế nhưng lại bảo vệ con hồ ly tinh đó như vậy, còn không cho phép ta ra khỏi phòng, dựa vào cái gì, lại còn lấy địa vị Hoàng hậu ra uy hiếp ta. Thần nhi, người chú ý kỹ con hồ ly tinh đó cho ta, tốt nhất là nghĩ một biện pháp làm y biến mất.”

Vừa rồi Lăng Quang đến đây cảnh cáo An Lạc Tuyết, còn cấm nàng bước ra khỏi phòng, cái này khác nào giam lỏng nàng, hiện tại An Lạc Tuyết nộ hỏa ngập bụng.

“ Mẫu hậu, đừng tức giận nữa, ta biết phải làm thế nào rồi, địa vị thái tử ta nhất định sẽ lấy được, người không cần lo lắng nữa, lại nói, hiện tại phụ hoàng có thể chỉ là mới mẻ một chút mà thôi, qua một đoạn thời gian sẽ phai nhạt, đến lúc đó, chúng ta sẽ lấy lại chút lợi ích, đối xử với y thật tốt, khi đó có đủ khổ cho y chịu a.” Lăng Thần an ủi An Lạc Tuyết.

“ Thần nhi nói cũng đúng, con hồ ly tinh đó cũng không tiêu sái được lâu đâu, nhưng mà, Thần nhi, người vẫn là phải cẩn thận một chút, con hồ ly tinh đó không có đơn giản như chúng ta tưởng tượng đâu. Lại thêm y nhất định biết được chuyện chúng ta hãm hại mẫu thân và cữu cữu của y, thù hận giữa chúng ta không ít đâu, lúc nào đó người cùng ngoại công của người nói chuyện một chút, cùng nhau thảo luận đối sách.”

“ Ta biết rồi, mẫu hậu, mấy ngày này người cứ ở trong này đi, qua vài ngày, phụ hoàng hết giận rồi, cũng sẽ không còn chuyện gì.”

“ Ân, mẫu hậu biết, Thần nhi, người cứ đi xử lý chuyện của người đi, mẫu hậu tự biết chừng mực.” An Lạc Tuyết nói với Lăng Thần.

“ Vậy nhi thần cáo lui.” Lăng Thần nói xong liền rời khỏi phòng của An Lạc Tuyết.

.....Trong nhà của Ngạo Nỗ Liệt.....

“ Cang nhi, lục hoàng tử hồi cung rồi, lúc nào đó người đến thăm y đi, lúc nhỏ, các người vẫn thường chơi cùng nhau, lúc ấy còn có tam hoàng tử, hiện tại y trở về rồi, đã qua bao nhiêu năm, nói về những kỉ niệm cũ cũng tốt, khi nào rảnh người liền cùng tam hoàng tử đến thăm y, lục hoàng tử vẫn thật sự là đáng thương, cái gì có thể giúp được thì liền giúp.” Ngạo Nỗ Liệt nói với Ngạo Thanh Cang.

“ Ta biết rồi, phụ thân, ta đang dự định ngày mai cùng Lăng Huy đến thăm y, chúng ta thật sự cũng rất nhớ lục hoàng tử, lúc nhỏ, y thật sự rất nghịch ngợm, tướng mạo cũng rất xinh đẹp, thường xuyên chỉnh ta và Lăng Huy, không biết đã qua bao nhiêu năm như vậy, y có còn nhớ chúng ta không.” Ngạo Thanh Cang nói.

Dạ nhi, người vẫn còn nhớ ta chứ, khi ta biết được các người bị biếm làm thứ dân đã đau lòng rất lâu, cho rằng sẽ không còn có thể gặp lại người, không ngờ được, qua nhiều năm như vậy, người thể nhưng đã trở lại, trở lại nơi đã gây ra cho người nhiều đau thương, lần này ta nhất định sẽ bảo vệ người thật tốt, dùng hết khả năng của ta mang đến niềm vui cho người, sẽ không để cho người gặp đau khổ nữa.

Dạ nhi, lần này ta nhất định sẽ giữ chặt lấy người, mãi không buông tay.

.....Trong tầm cung hoàng đế.....

“ Phụ hoàng, có nhiều tấu chương đến như vậy sao, người mỗi ngày đều phải xem, không phải rất khổ cực sao, làm hoàng đế có gì tốt a, tại sao có nhiều người muốn địa vị này như vậy a.” Lăng Dạ nhàm chán xem sách, bèn nhìn Lăng Quang phê duyệt tấu chương, nhìn thấy tấu chương chất đầy bàn, Lăng Dạ không nói nên lời, hoàng đế cũng thật là đáng thương a, ngày ngày đều xem nhiều tấu sớ như vậy, lại còn phải phê duyệt.

“ Dạ nhi, không phải ai cũng như người nghĩ vậy đâu, bọn họ muốn địa vị này, là vì quyền lực, tiền tài, địa vị, những thứ này mê hoặc họ, cho nên rất nhiều người đều muốn làm hoàng đế. Bởi vì rốt cuộc, hoàng đế là tồn tại lớn nhất quốc gia, không thể vì khổ cực mà thay đổi cách nghĩ của họ, chỉ có người một con sâu lười mới nghĩ như vậy thôi.” Lăng Quang nghe Lăng Dạ nói, bất giác cười trả lời.

“ Không phải ta lười, mà là họ ngốc, không hiểu được hưởng thụ, giống ta như vậy không phải là rất tốt sao, có ăn có mặc, mấy thứ quyền lợi đó có là gì, bản thân vui vẻ là được, làm hoàng đế của một nước, thật vất vả, phải nuôi sống bao nhiêu bách tính, mỗi ngày đều dậy thật sớm, có bao nhiêu vấn đề phải giải quyết, vậy không phải là tìm chuyện cho mình làm sao, ta thấy hoàng đế là đáng thương nhất trên thế giới a.” Lăng Dạ cảm thán nói.

“ Nói như vậy, Dạ nhi cảm thấy phụ hoàng rất đáng thương đi.” Lăng Quang nhìn Lăng Dạ hỏi.

“ Đúng a, rất đáng thương.” Lăng Dạ cũng nhìn Lăng Quang, thành thật trả lời, lại không biết biểu tình bản thân thành thật trả lời như vậy lại càng khiến Lăng Quang không nói nên lời.

Nhẹ nhàng ôm Lăng Dạ nói: “ Dạ nhi, nếu người đã cảm thấy phụ hoàng đáng thương, vậy thì hãy luôn bên cạnh phụ hoàng, đừng ly khai phụ hoàng, được không.”

“ Ta hiện tại không phải đang ở bên người sao, không có ly khai phụ hoàng a.” Lăng Dạ nghi hoặc nói, sao lại đột nhiên nói chuyện này.

“ Phụ hoàng biết, phụ hoàng nói là Dạ nhi phải vĩnh viễn ở cạnh phụ hoàng, đừng rời xa phụ hoàng, Dạ nhi, người sẽ đáp ứng yêu cầu của phụ hoàng chứ.” Lăng Quang chăm chú nhìn Lăng Dạ, trong lòng lại chờ đợi đáp án của Lăng Dạ cho chính mình.

Nhìn thấy gương mặt Lăng Quang tràn đầy biểu tình kỳ vọng, Lăng Dạ không biết trả lời làm sao, vĩnh viễn sao, ta có thể làm được không? Cho dù bản thân ta hiện tại đã không còn hận ý đối xử với ta và mẫu thân như vậy, nhưng bất kể thế nào y lúc đó đối xử với chúng ta như vậy, trong lòng ta vẫn có một chút vướng mắc, thật ra ta chỉ là một linh hồn xuyên thời không, làm sao mà trả lời.

Nhìn thấy Lăng Dạ chìm vào suy tư, Lăng Quang chớp chớp mắt nhìn y, vô cùng hy vọng Dạ nhi có thể đáp ứng mình.

“ Phụ hoàng, người tại sao lại hỏi như vậy, sau này ta nhất định còn phải lấy vợ sinh con a.” Lăng Dạ nghĩ rất lâu chỉ có thể nói như vậy.

“ Nói vậy là, Dạ nhi không nguyện ý sao.” Lăng Quang không biết phải làm thế nào để hình dung tâm trạng của mình lúc này, có thể là thất vọng, đau thương, bi ai, Dạ nhi y không nguyện ý vĩnh viễn ở bên mình. ?

Nhìn thấy bộ dáng thất vọng, bi thương của Lăng Quang, trong lòng Lăng Dạ cảm thấy có chút đau xót, bất giác nói: “ Chỉ cần người không đuổi ta đi, ta nhất định mãi mãi ở bên người.”

Nghe thấy Lăng Dạ trả lời, tâm tình vốn đang thất vọng liền lập tức vui vẻ trở lại, chặt chẽ ôm lấy Lăng Dạ, Dạ nhi, là người tự mình đáp ứng, vậy phụ hoàng tuyệt đối không để người đi, ta phải vĩnh viễn cột chặt người ở bên mình.

Cảm thấy tâm tình của Lăng Quang tốt lên, Lăng Dạ nhẹ nhõm thở một hơi, nhẹ nhàng để y ôm lấy mình, đột nhiên cảm thấy giờ khắc này mình thật hạnh phúc, bèn duỗi tay ôm lấy Lăng Quang, dựa vào người y, lắng nghe khí tức của y, hưởng thụ sự ấm áp của giờ khắc này.

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

Bởi vì chuyện ngày hôm qua, Lăng Dạ cảm thấy vướng mắc trong lòng cũng tiêu thất, suy nghĩ cẩn thận, y đối xử với ta rất tốt, tốt đến mức vượt qua cả sự quan tâm mà một phụ thân cần có đối với nhi tử của mình, vượt qua cả giới hạn phụ thân nên có, y cũng bỏ qua địa vị đế vương, tự thân chiếu cố ta, có lẽ y có chút khuyết điểm, nhưng ai lại không có khuyết điểm a.

Buổi sáng Lăng Dạ vừa tỉnh lại, phát hiện Lăng Quang vẫn còn đang ngủ, Lăng Dạ nhìn gương mặt say ngủ của Lăng Quang liền chìm vào trong trầm tư, y đối với ta rốt cuộc là tình cảm gì a? Ta đối với y lại là tình cảm gì, y chỉ là phụ thân của ta sao?

“Dạ nhi, phụ hoàng có phải là rất soái khí không, thấy người nhìn mặt phụ hoàng chăm chăm, ánh mắt không dứt ra được kìa.” Lăng Quang tỉnh lại liền thấy Lăng Dạ nhìn mặt y đến phát ngốc, ngay cả y tỉnh lại cũng không phát hiện.

“Đúng a, phụ hoàng tương mạo thật sự là rất anh tuấn, hấp dẫn đến mức làm người ta nhìn không rời mắt, đều sắp chảy nước miếng đến nơi.” Nghe thấy lời nói của Lăng Quang, Lăng Dạ phản ứng lại từ trong trầm tư, trả lời, thuận tiện chùi đi mớ nước miếng không hề tồn tại.

“Thì ra mỹ lực của phụ hoàng lớn như vậy a, mê hoặc được cả Dạ nhi của nhà chúng ta luôn kìa, phụ hoàng thật sự rất có cảm giác đạt được thành tựu a.” Lăng Quang dứt khoát thuận theo lời nói của Lăng Dạ mà tự luyến.

Lăng Dạ mặt đầy hắc tuyến, nói: “Phụ hoàng người thật biết tự luyến a, chỉ có mấy câu nói thôi, cho người một chút ánh sáng người liền rạng rỡ, cho người một chút ánh trăng người liền lãng mạn, cho người một miếng nước người liền lan tràn.”

“Miệng của Dạ nhi cũng thật không tồi a, phụ hoàng trước kia sao lại không phát hiện a.”

“Tài ăn nói của ta vốn dĩ là tốt như vậy, chỉ là người ngốc nên mới không phát hiện.”

Lăng Quang khó xử cười cười, nâng một cánh tay lên ve vuốt gương mặt của Lăng Dạ, một cánh tay còn lại thì ôm lấy y: “Mặt đã không còn xưng nữa rồi, cũng may là không quá nghiêm trọng.”

Lăng Dạ cảm giác được trên mặt nhột nhột, cũng tùy ý Lăng Quang ôm mình, nhìn thấy y quan tâm mình như thế, đáng vẻ đau lòng như chính mình bị đánh, Lăng Dạ cảm thấy thỏa mãn, đây chính là tình yêu của phụ thân sao, có lẽ đã vượt qua phạm trù phụ ái rồi.

“Phụ hoàng, nên dậy thôi, người còn phải đi thượng triều” a.” Mặc dù rất muốn tiếp tục ôm Lăng Dạ, hưởng thụ giây phút hạnh phúc này, nhưng y là hoàng đế, có rất nhiều chuyện phải làm.

Lăng Quang lòng không nỡ cũng phải buông tay, rời giường thượng triều.

.....

Dùng xong tẩy tẩm, Lăng Dạ nhàm chán nằm trong tấm cung, lẩn qua lẩn lại trên giường, lẩn hơn nữa canh giờ, cuối cùng quyết định, vẫn là đi ra bên ngoài dạo thôi.

Vừa mới ra khỏi tấm cung, liền có người hỏi: “Lục hoàng tử ngài muốn ra ngoài sao?”

“Đúng.” Lăng Dạ vô vị đáp, nói xong thuận tiện đi tới trước, không ngờ được phía sau liền có một đội thị vệ đi theo: “Các người theo ta làm gì, làm chuyện của mình là được rồi, ta chỉ tùy tiện đi dạo thôi.”

“ Đây là chỉ ý của hoàng thượng, thuộc hạ không dám chống lại thánh lệnh.” Thị vệ dẫn đầu cung kính đáp.

“ Trúc Tâm, đây là chuyện gì a, tại sao ta ra ngoài lại có nhiều người đi theo như vậy.” Lúc Lăng Dạ không biết phải làm sao, thì thấy Trúc Tâm đi tới, phát hiện mặt của Trúc Tâm vẫn còn hơi sưng, liền vội hỏi: “ Mặt của ngươi sao rồi, tốt hơn một chút không, đều là ta không tốt, nếu không phải do ta thì ngươi cũng không bị đánh.” Lăng Dạ trong lòng vô cùng tự trách.

“ Lục hoàng tử, mặt của Trúc Tâm không sao rồi, qua mấy ngày sẽ khỏi, những thị vệ này là hoàng thượng phái đến bảo hộ ngài, để tránh chuyện hôm qua lại phát sinh.” Trúc Tâm trả lời.

“ Bỏ đi, ta vẫn nên ở trong tấm cung thôi, có nhiều người thế này đi theo, khẳng định là không còn vui vẻ gì nữa.” Vừa nói, Lăng Dạ vừa quay về phòng, đau khổ than phiền cuộc sống không còn lạc thú nữa, những ngày tháng phiền muộn vô vị này, cho dù là ở viện dưỡng lão cũng còn tốt hơn, còn có người bên cạnh, có thể chơi cờ, chuyện phiếm.

Ngay lúc Lăng Dạ đang phiền muộn cảm khái, Trúc Tâm đi vào bẩm báo: “ Lục hoàng tử, tam hoàng tử và Ngạo Thanh Cang đại nhân cầu kiến.”

“ Tam hoàng tử, Ngạo Thanh Cang? Bọn họ tới gặp ta làm chi?” Lăng Dạ nghi hoặc trong lòng, “ Để họ vào đi.”

Mười mấy giây sau.

Lăng Dạ nhìn thấy có hai người đi vào, cả hai đều rất anh tuấn, tại sao nhìn thấy họ điều cảm thấy luôn là anh tuấn, mà nhìn thấy ta lại đều nói là xinh đẹp, ta cũng muốn anh tuấn a, ta lại không phải là nữ nhân, xinh đẹp có tác dụng gì a.

Lăng Huy và Ngạo Thanh Cang vừa đến liền nhìn thấy Lăng Dạ đang ngồi trên ghế, ánh mắt hai người lập tức phát sáng.

Trong lòng Lăng Huy nghĩ, Dạ nhi vẫn đẹp như vậy, ta nhất định sẽ có được Dạ nhi, hăng, Thanh Cang tên củ cải trắng đó khẳng định là sẽ giành với ta, có điều leo càng cao thì càng có cơ hội hái được trăng hơn *, ta ở trong cung, cơ hội gặp Dạ nhi sẽ nhiều hơn, nếu thực tế không được thì ta sẽ tự tạo cơ hội. Thanh Cang chắc chắn sẽ không đầu hàng lại ta.

(* Nguyên văn là “ Cạn thủy lâu đài quang đặc nguyệt” : lâu càng cao thì càng có khả năng với tới mặt trăng, ý nghĩa là ai ở gần mục tiêu hơn thì dễ đạt được hơn.)

Mà lúc này trong lòng Thanh Cang lại nghĩ, Dạ nhi còn xinh đẹp hơn trước kia, thật sự là trưởng thành sẽ thay đổi, mà càng thay đổi lại càng đẹp, nhưng mà, Dạ nhi xinh đẹp như thế, người yêu thích y nhất định rất nhiều, không quan hệ, ta sẽ đồn ngả từng tên từng tên, đặc biệt là con tinh tinh Lăng Huy đứng bên cạnh này, Dạ nhi nhất định phải là của ta.

Lăng Dạ nhìn hai người này, trong lòng cảm thán, dòng điện thật cường đại a, nếu như là thời hiện đại, thật sự là tạo phúc chúng sinh a, hai người bọn họ mắt lớn tròng mắt nhỏ, không phải là gay chứ, ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy a, yên đi yên đi, ta sẽ không chia cắt hai người các người đâu, hơn nữa ta còn nhất định sẽ tạo cơ hội cho hai người các người, để kết hợp các người với nhau. Ta đã có Quang rồi, các người không cần lo lắng. Ách, xem ra ta cũng biến thành đồng tính luyến ái rồi, hơn nữa ta cư nhiên còn nghĩ đến y. Nhưng mà, ta nhất định sẽ chú ý thật tốt hai người này, ha ha, về sau không còn buồn chán nữa rồi.

Ba người mỗi người đều mang suy nghĩ riêng, chẳng qua nếu như Lăng Huy và Ngạo Nỗ Liệt biết được suy nghĩ của Lăng Dạ lúc này, khẳng định là sẽ tức giận đến xanh mặt. Nhưng mà cũng chính vì bọn họ không biết, mới dẫn đến sau này giữa bọn họ sẽ phát sinh một số chuyện mà cho dù nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch, đương nhiên, trước tiên phải nói thể giới này có một con sông gọi là Hoàng Hà.

“ Dạ nhi, còn nhớ ta không. Ta là tam hoàng huynh của ngươi Lăng Huy.” Lăng Huy bày ra một tư thế tự cho rằng là soái khí nhất nói.

“ Ta là nhi tử của ngự sử đại nhân, Ngạo Thanh Cang, Dạ nhi, ngươi còn nhớ ta không, lúc nhỏ chúng ta thường xuyên chơi với nhau, còn nhớ khi đó ngươi giống y như một tiểu bất điểm, làm thế nào cũng không lớn lên được.” Ngạo Thanh Cang cảm thán, thuận tiện kéo gần khoảng cách giữa y và Lăng Dạ.

“ Đúng vậy, nhớ lại khi đó, Dạ nhi thường xuyên đánh lấy ta, gỡ cũng gỡ không ra, có lúc còn muốn ta công người, lúc đó người làm ta đau đầu không ít a, thật sự là giống y như một tiểu ác quỷ.” Lăng Huy nghe thấy Ngạo Thanh Cang nói như thế, lập tức cũng kéo gần khoảng cách giữa mình và Lăng Dạ, trong lòng còn nghĩ, Thanh Cang tên củ cải trắng này thật sự là âm hiểm đi, cũng may ta thông minh.

Tuyệt không biết hành vi của hai người bọn họ giống y như là một đôi tình lữ thích gây chuyện trêu chọc nhau, kết quả Lăng Dạ lại càng thêm khẳng định suy đoán của mình, hai người này đích thực là giả vờ, ta nhất định sẽ giúp hai người các người hòa hảo trở lại.

“ Tam hoàng huynh, Thanh Cang, cái này, chuyện các người nói ta đều quên hết rồi, nói thật, ta ngay cả chính mình có quen biết hai người hay không cũng không rõ.” Cảm thấy được bọn họ thất vọng nghi hoặc, Lăng Dạ lập tức bổ sung: “ Cái này, ta thật sự là không có cố ý quên các người đâu, là do lúc ta mười tuổi bị thương tổn hại đến não bộ, đối với tất cả những chuyện trước kia một chút cũng không nhớ. Các người đừng đau lòng a.” Trong lòng lại nghĩ, ta cũng không nói xạo a, ta cũng rất là thành thật đó.

Vừa nghe thấy Lăng Dạ nói não bộ từng bị tổn thương, hai người lập tức khẩn trương hai miệng đồng thanh hỏi: “ Vậy hiện tại đã tốt chưa, không còn nghiêm trọng gì nữa chứ, có cần ta gọi ngự y kiểm tra một chút không.” Hai người nói xong phát hiện đối phương cũng nói y chang, liền đồng thời háng một tiếng, trừng mắt nhìn đối phương.

Nghe thấy bọn họ hai người một lời, lại thấy họ làm cùng một động tác, Lăng Dạ lại cảm thán, không then là tình nhân a, thật sự là rất ăn ý.

“ Đã không còn chuyện gì rồi, các người không cần lo lắng, chỉ là ta đều đã quên các người, thật sự xin lỗi a.”

“ Không vấn đề gì, cái này cũng không thể trách người.” Hai người đồng thời nói, chỉ là lúc này đều nhìn Lăng Dạ chằm chằm, trong lòng nghĩ không biết có nên làm một cuộc kiểm tra toàn thân cho Lăng Dạ không. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“ Tam hoàng huynh, Thanh Cang, nếu không, chúng ta ra ngự hoa viên dạo mát, chứ ở mãi trong phòng thật nhàm chán.” Lăng Dạ đề nghị.

“ Được đó, đều nghe theo Dạ nhi.” Ngạo Thanh Cang nói.

“ Ra ngoài đi dạo cũng tốt, còn có thể rèn luyện thân thể.” Lăng Huy không chịu thua kém nói.

Ra ngoài nói với đội thị vệ: “ Ta muốn cùng tam hoàng huynh còn có Thanh Cang ra ngoài dạo chơi, các người không cần đi theo, có hai người bọn họ, các người cũng yên tâm đi, chỗ của phụ hoàng ta sẽ trở về nói với y.” Lại nói với Trúc Tâm, “ Đừng quên mang theo hạnh nhân tổ.”

“ Đã biết, lục hoàng tử, lần này Trúc Tâm mang theo hai phần, đủ cho ngài ăn.”

“ Ân, vậy xuất phát thôi.”

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

Trên đường đến ngự hoa viên, Lăng Huy và Ngạo Thanh Cang không ngừng kể lại mọi chuyện lúc nhỏ của Lăng Dạ. Trong mắt của Lăng Dạ, y càng nhìn hai người họ thì càng thấy họ giống một đôi tình nhân thích đùa võ mồm, hai người đều muốn công kích đối phương, không chịu thua kém. Ai, hai người này thật là, cãi nhau hoài có gì tốt đâu, chỉ cần xin lỗi đối phương một cái không phải là được rồi sao, cứ cãi tới cãi lui thế này, chỉ có thể ngày càng nghiêm trọng thôi.

“ Dạ nhi, lúc người còn nhỏ thật sự là nghịch ngợm vô cùng, lúc đi học thì không chịu đọc sách, còn luôn đùa võ mồm với tiên sinh, có một lần tiên sinh bị người chọc tức đến phát bệnh. Liền đến cáo trạng với phụ

hoàng, nhưng cảnh cáo người bao nhiêu lần, căn bản là không có tác dụng, phụ hoàng cũng lười quản người, cuối cùng dứt khoát không cho người đến lớp học nữa, mẫu phi của người cũng tức giận thường xuyên phạt không cho người ăn hạnh nhân tô, mỗi lần như vậy người đều khấn trương lên, chỉ có thể mỗi lần đều chạy đến chỗ của ta và mẫu phi để kể khổ, nhờ nàng làm cho người ăn.” Lăng Huy như trước nhắc lại chuyện cũ để kéo gần khoảng cách với Lăng Dạ, kể một số chuyện lúc nhỏ Lăng Dạ và mình cùng nhau trải qua.

“ Đúng a, người luôn thường xuyên chinh người khác, mỗi lần ta nhập cung đều lo ngay ngáy, chỉ sợ sẽ bị người chinh phẩm, nhớ có một lần, ta không cẩn thận ngủ trong tấm cung của người, kết quả người liền nhân lúc ta ngủ say, dùng tiểu đao cạo sạch tóc của ta, khi tỉnh lại ta còn cảm thấy kì quái sao hôm nay đầu lại mát thế, thử sờ liền phát hiện tóc của mình đã không còn gì hết, soi gương mới biết đã thành đầu trọc rồi. Về nhà phụ thân vừa nhìn thấy ta không còn chút tóc, nghĩ cũng không cần nghĩ, liền đoán ra ngay nhất định là người làm, bởi vì không thể đi tìm mẫu phi của người, chỉ có thể đem chuyện này nói với hộ quốc đại tướng quân, mà đại tướng quân mỗi lần nhìn thấy phụ thân của ta lại như nhìn thấy ôn dịch, lập tức chạy biến, không biết là phụ thân của ta tìm y là vì chuyện của người. Ta bởi vì bị người cạo đầu, nên phải mang mũ một tháng, còn không dám ra khỏi cửa, chính là vì sợ các người đem ta làm trò cười.” Ngao Thanh Cang cảm khái nói, lúc đó Dạ nhi thật sự chính là một con ác quỷ a.

Lăng Dạ nghe được chuyện lúc nhỏ của mình, liền cảm khái, thì ra chủ nhân của cơ thể này lúc nhỏ lại lợi hại như thế a, thật sự là nhìn người không thể nhìn tướng mạo, cũng như nước biển không thể đo lường a.

“ Vậy nói như thế, các người lúc nhỏ đều bị ta chinh hết rồi, còn bị chinh rất phẩm nữa.” Lăng Dạ hỏi.

“ Đúng vậy, nhưng mà, Dạ nhi đã lớn như vậy rồi, đều đã thành niên rồi, chắc cũng sẽ không còn làm mấy chuyện đó nữa.” Lăng Huy đáp.

“ Đúng vậy.” Ngao Thanh Cang cũng đáp, thật sợ y lại chinh mình, phải biết là, mỗi lần y làm bộ dáng này thì chỉ có thể ngoan ngoãn làm như không biết gì, chỉ sợ y một khốc hai nháo ba đòi thất cổ, đến lúc đó hậu quả sẽ càng nghiêm trọng.

Lăng Dạ nhìn thấy ánh mắt trông đợi của hai người họ, nghĩ một lát rồi nói: “ Lúc nhỏ là ta không hiểu chuyện, mới làm như vậy, hiện tại ta đều đã thành niên, lẽ nào còn không hiểu chuyện như thế a.” Ngừng một lát, nhìn thấy phản ứng của bọn họ, phát hiện hai người đều thở ra nhẹ nhõm, thế là Lăng Dạ liền tiếp tục nói: “ Nhưng mà.”

Hai người vốn dĩ đã an tâm liền lập tức khấn trương lên.

“ Trong hoàng cung này thật sự là rất vô vị, người xem nếu ta không làm một chút gì đó, ta sợ ta sẽ phát điên đó, cho nên a, ta quyết định sẽ noi theo trước đây, kể tục đại nghiệp chinh người lúc nhỏ.” Lăng Dạ mãi nguyện nhìn phản ứng của bọn họ, khí thế oai vệ đáng điệu hùng dũng nói.

Lăng Huy và Ngao Thanh Canh khóc không ra nước mắt a, thật sự là vấn đề cấm kỵ thì không được nói a, làm gì mà lại đi nói chuyện y lúc nhỏ thích chinh người a. Đồng thời trừng mắt nhìn đối phương, trong lòng nghĩ, tội phạm đầu sỏ là người.

“ Chúng ta đến đình tử trước mặt ngài nghỉ đi, ta đi mãi đã có chút mệt rồi.” Lăng Dạ nói.

“ Vậy thì liền nghe Dạ nhi, chúng ta đến trước mặt nghỉ ngơi.” Lăng Huy phụ họa.

“ Đương nhiên là phải nghe Dạ nhi rồi, không lẽ còn phải nghe người sao.” Ngao Thanh Cang nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Ba người đến trong đình tử ngồi xuống, Lăng Huy và Ngao Thanh Cang ngồi hai bên Lăng Dạ, Trúc Tâm lấy ra hạnh nhân tô, Lăng Dạ ăn luôn mồm, lại hỏi: “ Hai người các người không ăn sao, dù sao thì cũng khá nhiều, ta ăn không hết.”

Hai người lập tức lắc đầu như gõ trống, đồng thời nói: “ Ta không cảm thấy muốn ăn.”

Lăng Dạ kỳ quái nhìn hai người họ một cái, rồi không để ý đến nữa, các người không ăn, vậy ta ăn. Tiếp tục phấn đấu với hạnh nhân tô trước mặt.

Ngao Thanh Cang lại nghĩ, ta sao lại dám ăn a, nhớ lúc nhỏ có một lần, ta không cẩn thận ăn một khối tô của người, cũng chính là lần đó, người cạo sạch đầu ta a, người nói đó là lợi tức của khối tô đó.

Lăng Huy thì nhìn Ngạo Thanh Cang, lòng nghĩ người yêu hạnh nhân tô như mạng a, nếu chúng ta không cẩn thận ăn mấy khối, người liền liều mạng với chúng ta thì làm sao? Tên củ cải trắng kia lần đó biến thành đầu trọc chính là hình phạt tốt nhất rồi a.

Lăng Dạ không biết bọn họ đang nghĩ gì, tự mình ăn, nhìn thấy hạnh nhân tô trước mặt càng ngày càng ít, cho đến khối cuối cùng cũng chui vào trong bụng y, chùi chùi miệng, thỏa mãn thở một tiếng, sờ sờ cái bụng đã có chút căng của mình, cảm thán, hiện tại ta càng lúc càng biết ăn a. Rồi nhìn Lăng Huy và Ngạo Thanh Cang bên cạnh, áy náy nói: “Ha ha, vừa rồi chỉ lo ăn, quên các người còn ở đây.”

“Không sao cả, nhìn Dạ nhi ăn cũng là một loại hưởng thụ, nào giống như con đại tinh tinh kia, thô thiển như vậy, còn là hoàng tử sao, mỗi lần ăn gì cứ như là nạn dân vậy, ăn cùng với hắn thật sự là một loại giày vò a.” Ngạo Thanh Cang dịu dàng nhìn Lăng Dạ nói.

“Đúng vậy, ta ăn giống như nạn dân, còn người thì không như vậy, ăn y như nữ nhân, từng miếng từng miếng, còn nhai kỹ nuốt chậm, không khác gì nữ nhân, ăn chung với người một chút khẩu vị cũng không có.” Lăng Huy cũng nhìn Lăng Dạ từ từ nói.

“Đó gọi là có tu dưỡng, nào giống người, thất phu chính là thất phu, không vì thân phận địa vị cao mà thay đổi.” Nghe xong lời Lăng Huy nói, Ngạo Thanh Cang phản bác.

“Ta chính là thất phu, thì sao a, còn tốt hơn người một bà thím.”

Kết quả một buổi sáng trôi qua trong sự tranh cãi của Lăng Huy và Ngạo Thanh Cang.

“Lục hoàng tử, người có thể dùng ngọc thiện rồi.” Trúc Tâm nói.

“Nhanh như vậy a, vậy đi dùng ngọc thiện thôi, tam hoàng huynh, Thanh Cang, ta đi trước nha, các người tiếp tục a.” Lăng Dạ cười nói.

“Vậy chúng ta cũng muốn đi, Dạ nhi, khi nào rảnh thì đến chỗ của tam hoàng huynh chơi, mẫu phi của ta cũng rất nhớ người, lúc nào đó người ghé thăm nàng đi.” Lăng Huy nói.

“Đúng vậy, chúng ta cũng phải đi rồi, Dạ nhi, lúc nào đó cũng đến nhà ta chơi, phụ thân của ta cũng rất nhớ người đó.” Ngạo Thanh Cang đứng dậy nói.

“Ân, nếu rảnh, ta sẽ đến, đến lúc đó, các người nhất định phải chiêu đãi ta cho tốt a.”

“Biết rồi, ta nhất định sẽ chuẩn bị thật nhiều hạnh nhân tô mà người thích.” Ngạo Thanh Cang giành trước nói.

“Ta cũng vậy, ta cũng sẽ chuẩn bị thật nhiều, đợi người đến chơi a.” Lăng Huy cũng lập tức nói.

“Vậy ta đi a, lần sau gặp lại.” Lăng Dạ cáo biệt bọn họ, nói với Trúc Tâm phía sau, “Chúng ta đi thôi.”

.....

Sau giờ cơm trưa, Lăng Dạ nằm chán nằm trên giường, mấy ngày nay làm sao trôi qua a.

Lăng Quang đi vào, thì thấy Lăng Dạ đang nằm trên giường, nói: “Dạ nhi, mới ăn xong không bao lâu, làm sao đã nằm ườn trên giường rồi.”

Nghe thấy tiếng nói của Lăng Quang, Lăng Dạ ngồi dậy đáp: “Ăn cơm xong không có gì làm, không biết làm gì chỉ còn nằm trên giường cho dễ chịu thôi.”

“Nghe nói sáng nay người và Lăng Huy còn có Ngạo Thanh Cang ra ngoài dạo một vòng, còn không chịu để thị vệ của phụ hoàng phái bảo vệ người đi theo.” Lăng Quang ngồi cạnh Lăng Dạ, nói.

“Ân, sáng nay bọn họ đến thăm ta, phụ hoàng, những thị vệ đó, người không cần phải theo bảo hộ ta nữa, nhiều người đi theo như vậy, ta cảm thấy rất không quen.” Lăng Dạ lại tiếp tục nằm, đầu gối lên chân của Lăng Quang, nắn nắn.

“Vậy cũng được, nhưng mà phụ hoàng sẽ phái một số ám vệ, bọn họ chỉ ở xung quanh người, bí mật bảo hộ người, lần này người nhất định phải tiếp nhận, nếu không thì cứ ngoan ngoãn nằm trong tấm cung, nơi nào cũng không được đi.” Lăng Quang vuốt tóc Lăng Dạ nói.

“ Ân, biết rồi, ta tiếp nhận là được chứ gì.” Lăng Dạ phiến muộn nói.

“ Dạ nhi, Trúc Tâm nói lúc ngươi mười tuổi nào bộ từng bị tổn thương, chuyện trước kia toàn bộ đều không còn nhớ, phải không? Vậy sao ngươi không nói với ta.” Lăng Quang nổi giận nói.

“ Ngươi lại không có hỏi ta, hơn nữa đó là chuyện của sáu năm trước, có cái gì đáng nói.” Biết Trúc Tâm đem chuyện của mình nói lại với Lăng Quang, Lăng Dạ cũng không cảm thấy gì, hồi báo lại chuyện của mình cũng bình thường thôi.

“ Ai, nhớ kỹ lần sau xảy ra chuyện gì đều phải nói với phụ hoàng, biết không?” Lăng Quang sùng ái nhìn Lăng Dạ, dịu dàng nói.

“ Biết rồi.”

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

Mấy ngày này, Lăng Quang đều rất bận rộn, bởi vì khánh điển của tháng sau, vốn dĩ là tổ chức đơn giản một chút là được, kết quả một kế hoạch, càng làm càng lớn, còn mời hoàng đế của Phiên Thời quốc và Huy Kí quốc, thật không hiểu, không phải chỉ là một khánh điển thôi sao, làm to lớn như vậy làm gì.

Trên đường Lăng Dạ đi đến ngự thư phòng, vừa đi vừa nghĩ, thật không biết phụ hoàng nghĩ gì. Nhưng mà hôm khánh điển đó chắc là rất đông đi, đến lúc đó tuyên bố thân phận của ta, ai, khẳng định là sẽ giống như con khỉ bị người ngắm nghía, chỉ là không biết sẽ có bao nhiêu người bị ta mê hoặc đây, đến lúc đó chẳng chuốt một chút, để nhìn phản ứng của mấy người ở dưới, nhất định rất vui a.

Lúc đó, không biết có được tặng lễ vậy không, chắc là có đi, lại thêm tất cả đều là người quyền cao chức trọng, vậy lễ vật của họ cũng không tồi đâu. Vừa nghĩ đến điều này, Lăng Dạ liền hưng phấn. Ha ha dù sao thì ta cũng là truyền nhân của rồng, thích mấy lễ vật rực rỡ cũng thật bình thường đi. Oa, thật mong chờ khánh điển tháng sau a!

Rất nhanh Lăng Dạ liền đến ngự thư phòng, trực tiếp đẩy cửa vào, thấy Lăng Quang đang phê tấu chương, liền ngồi trên ghế thuận tiện lấy một quyển sách, trải ra trên mặt bàn rồi xem.

Lăng Quang thấy Lăng Dạ đến, cũng không kinh ngạc, mấy ngày nay, Lăng Dạ mỗi buổi chiều đều đến ngự thư phòng xem sách, có lúc xem một hồi liền ngủ, đợi Lăng Quang phê tấu chương xong, y sẽ nhẹ nhàng nhìn ngắm gương mặt say ngủ đó, đợi y tỉnh lại, mấy ngày như thế này rất bình đạm, nhưng cũng rất hạnh phúc.

Tấu chương hôm nay khá ít, Lăng Quang phê xong rất nhanh, thấy Lăng Dạ đang xem sách liền hỏi: “ Dạ nhi, hôm nay xem sách gì a, nhập thần như thế, thực là hiếm khi có lúc không có ngủ gật a.”

“ Cuốn sách ngày hôm qua, chỗ này của phụ hoàng không có sách gì hay cả, toàn là mấy loại địa lí quốc gia, chính sự, không thì là sách ghi chép những việc trước kia.” Lăng Dạ bỏ sách xuống buồn bực nói, thật là không biết mấy ngày này làm sao trôi qua, cảm giác thấy bản thân sắp nhàm chán đến điên rồi.

“ Dạ nhi, vô vị lắm sao, nhưng đây cũng không có biện pháp gì, trong hoàng cung vốn dĩ là một nơi nhàm chán, không có khoái lạc, chỉ có âm mưu hãm hại nhau, có lúc chỉ cần không cẩn thận một chút liền rơi vào vực sâu vạn trượng, không thể leo lên.” Lăng Quang cảm thán. “ Ta biết đem ngươi quay lại chỗ này là ủy khuất cho ngươi rồi.”

“ Cũng không có gì nhiều, chỉ là mấy bữa này thật sự là rất khó qua, mỗi ngày buổi sáng thức dậy, dùng bữa thiện xong thì đợi dùng ngọc thiện, dùng ngọc thiện xong thì lại tiếp tục đợi dùng văn thiện, văn thiện xong thì lên giường ngủ. Ta cảm thấy mình không có cái gì để làm, giống như là đang lãng phí thanh xuân.”

Lăng Quang đứng lên đi đến bên cạnh Lăng Dạ, lại ôm Lăng Dạ vào lòng, để y ngồi trên đùi mình, ôm Lăng Dạ nói: “Dạ nhi, nếu thật không có gì làm, người có thể đến thăm tam hoàng huynh, hoặc là Thanh Cang, bọn họ không phải thường chơi với người lúc nhỏ hay sao, người cũng có thể đi thăm Thục Quý Phi, Lăng Huy không phải đã nói mẫu phi của hắn rất nhớ người sao, thường xuyên đến thăm bọn họ cũng được mà.”

“Ta biết, lần trước ta đã đi rồi, mẫu phi của tam hoàng huynh còn chuẩn bị rất nhiều thứ ta thích ăn, còn kể cho ta rất nhiều chuyện của mẫu phi, nàng thật sự rất hòa nhã, chỉ là nếu nhìn thấy nàng, ta sẽ nhớ đến nường, nường của ta cũng quan tâm ta như thế, mỗi lần nàng đều sẽ mỉm cười nói làm cho ta hạnh nhân tô mà ta thích nhất, mỗi lần nàng đều làm rất nhiều, vì sợ ta ăn không đủ.”

Lăng Dạ vui đầu vào lòng ngực Lăng Quang, bị thương nói, cho dù nàng chỉ chiếu cố ta có sáu năm, nhưng ta đã gặp được nàng ngay lúc ta bị thương, tuyệt vọng nhất, nàng cho ta ấm áp, khiến trái tim vốn dĩ đã chết đi của ta lại có được hy vọng hồi sinh.

“Dạ nhi, phụ hoàng biết người rất hoài niệm nường người, nhưng người cũng không thể mãi chôn mình trong đau thương, nường người cũng hy vọng người có thể vui vẻ tiếp tục sống, phụ hoàng hy vọng về sau, Dạ nhi mỗi lần nhớ đến nàng đều là niềm vui, dù sao thì kí ức nàng để lại cho người cũng không phải là đau thương.” Lăng Quang nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc của Lăng Dạ.

“Phụ hoàng, ta đã biết rồi, cảm ơn người.”

“Ngốc nghếch, không cần nói cảm ơn gì đó với phụ hoàng, nếu như người thật sự muốn cảm tạ phụ hoàng, vậy hôn phụ hoàng một cái đi.” Lăng Quang vừa nói vừa chỉ chỉ miệng của mình.

“Ai muốn hôn người a, người tự mình đi tìm mấy phi tử của người mà hôn đi, ta mới không cần đâu.” Lăng Dạ mặt đầy hắc tuyến nói, thật sự là phá không khí a, cũng không nhận ra tâm tình của mình bởi vì một câu nói của Lăng Quang mà tốt lên rất nhiều.

“Dạ nhi, phụ hoàng có thể xem lời nói vừa rồi của người là đang ăn dấm chua không!” Lăng Quang xấu xa nói, thuận tiện dùng tay xoay lại mặt của Lăng Dạ, cho y nhìn thẳng vào mình.

Nghe được câu nói của Lăng Quang, Lăng Dạ lập tức phản bác: “Ăn dấm chua cái đầu người.” Nhưng gương mặt bởi vì dựa quá sát vào Lăng Quang mà đỏ hồng cả lên.

“Nếu đã không phải là ăn dấm chua, Dạ nhi làm gì mà đỏ mặt a.” Lăng Quang tiếp tục cười xấu xa nói.

Bị Lăng Quang nói vậy, mặt Lăng Dạ càng đỏ, lại không biết phải phản bác ra sao, nhìn thấy nụ cười xấu xa của Lăng Quang, Lăng Dạ cũng không nói nên lời, ta làm gì mà đỏ mặt a!

Thấy Lăng Dạ không có trả lời, Lăng Quang càng thêm đắc ý, nói nhỏ bên tai Lăng Dạ: “Dạ nhi, bộ dáng này thật sự là rất mê người a, khiến phụ hoàng nhịn không được muốn ăn người.” Nói xong còn ác ý cắn lên vành tai của Lăng Dạ.

Nghe được lời nói không chút cố kỵ của Lăng Quang, Lăng Dạ thật sự là muốn tìm một lỗ nút để chui vào, chỉ biết mặt của mình chắc chắn đã nóng đến mức có thể nướng thịt rồi.

Vô cùng thoả mãn nhìn phản ứng của Lăng Dạ, khuôn mặt khuynh quốc đó đã đỏ bừng bừng rồi, ngay tới cái cổ cũng không ngoại lệ.

Lăng Dạ cảm thấy mình không còn mặt mũi ra gặp người nữa, rõ ràng mình không có ăn dấm chua, lại bị Lăng Quang kiên quyết nói thành như vậy, mình lại còn giống như một đứa trẻ nói dối mà đỏ mặt lên, đây không phải là không khéo mà xưng sao, vấn đề là mình không có cái gì tốt để xưng hết, Lăng Dạ khóc không ra nước mắt, trong lòng gào lớn, ta còn oan hơn Đậu Nga* a!

Thấy Lăng Dạ ngốc ra, không có phản ứng, Lăng Quang bèn không thèm cố kỵ gì nữa, một đôi tay to lớn sờ khắp người Lăng Dạ.

“Ấn, nhột quá.” Lăng Dạ khổ sở uốn éo cơ thể kỳ quái nói: “Trên người của ta hình như có một con kiến cực đại a.”

Mà Lăng Quang lại cảm giác được thân thể của Lăng Dạ trên người mình uốn qua uốn lại, liền có chút không thể khống chế được bản thân, trong lòng nghĩ thật là một tiểu yêu tinh hại người, nhưng khi nghe

thấy câu nói của Lăng Dạ xong, nhất thời không còn chút dục vọng, cái gì mà con kiến, rõ ràng là bàn tay a.

“Dạ nhi, người cảm thấy có con kiến to như vậy sao?” Lăng Quang hỏi.

“Ha ha, không có, vậy tay của phụ hoàng làm gì rờ tới rờ lui vậy a.” Lăng Dạ chế giễu nói.

“Dạ nhi, người nói xem.” Lăng Quang tiếp tục ăn đậu.

“Không, không biết.” Lăng Dạ nuốt một ngụm nước bọt, có chút cứng lưỡi nói.

“Bộ dạng này của Dạ nhi thật sự là mê người a.” Lăng Quang cũng không thể nhẫn nại được nữa, liền trực tiếp hôn lên môi của Lăng Dạ, hai tay lại liên tục ăn đậu hủ trên thân thể Lăng Dạ.

Cảm thấy được ý đồ của Lăng Quang, Lăng Dạ có chút sợ hãi, không biết phải làm thế nào, chỉ có thể ráng sức giãy dụa. Nhưng mà Lăng Quang cơ bản không để cho Lăng Dạ cơ hội chạy thoát, chặt chẽ ôm chặt lấy y như muốn cột vào bên mình. Lăng Dạ cảm thấy được mình cơ bản không thể giãy thoát khỏi Lăng Quang, khẩn trương đến không biết phải làm gì, cảm thấy được động tác của Lăng Quang càng ngày càng lớn, trong miệng cũng chỉ có thể mơ hồ thoát ra một tiếng ‘đừng’ vỡ vụn, nhưng Lăng Quang căn bản không để ý đến điều đó, tiếp tục động tác của mình.

Lần này Lăng Dạ thật sự là gấp vô cùng, trong mắt đã có một chút lệ thủy, chỉ sợ Lăng Quang thật sự đem bản thân mình làm gì. Đột nhiên cảm thấy được vòng tay ôm chặt mình có chút nới lỏng, bên tai còn nghe thấy tiếng thở dài nhỏ nhẹ.

Lăng Quang thấy Lăng Dạ muốn khóc, chỉ có thể dừng lại động tác nhẹ than: “Dạ nhi không nguyện ý đến thế sao, ghét phụ hoàng làm như vậy lắm sao.”

“Không, không có, ta chỉ là có chút sợ, sợ hãi, phụ hoàng, có thể cho ta thêm một chút thời gian không.” Lăng Dạ khóc nói.

“Được rồi, vậy phụ hoàng đợi đến ngày người chấp nhận ta.” Lăng Quang nhẹ nhàng ôm chặt Lăng Dạ.

“Phụ hoàng, xin lỗi.” Lăng Dạ có chút kỳ quặc tại sao mình lại phải nói xin lỗi, tiếp tục nói: “Phụ hoàng, không thì để cho ta nằm trên đi, như vậy ta có thể tiếp nhận rồi.”

“Xem ra lá gan của Dạ nhi càng ngày càng lớn a, còn muốn cưỡi trên người của phụ hoàng.” Lăng Quang nhìn Lăng Dạ chậm chậm nói.

Nhìn thấy ánh mắt nguy hiểm của Lăng Quang, Lăng Dạ lập tức nói: “Vừa rồi ta chỉ là tùy tiện nói nói thôi, đương nhiên là phụ hoàng người nằm trên a.” Lăng Dạ cũng xem thường chính mình, sao lại sợ Lăng Quang đến hết thuốc chữa thế này.

“Nga! Vậy thì được rồi, nếu không phụ hoàng có thể sẽ phải trừng phạt Dạ nhi thật tốt a.” Lăng Quang một bộ mặt tươi cười sáng rỡ nói.

Lăng Dạ ngốc ngốc cười, trong lòng lại nghĩ, vừa rồi phụ hoàng đối với ta như vậy, ta lại không hề giận dữ, còn đáp ứng yêu cầu của y, ta lẽ nào thật sự yêu y rồi sao? Bỏ đi, tùy duyên thôi, cứ làm theo trái tim mách bảo là được, đồng tính luyến thì lại làm sao, phụ tử thì thế nào, y nếu đã không để ý, ta còn để ý cái gì. Chỉ cần y đối với ta tốt là được, yêu cầu cao mà làm gì. Nếu như trời cao đã cho ta cơ hội sống lại, ta nhất định sẽ nắm giữ chặt lấy, tìm kiếm một nửa kia trong trái tim mình, hiện tại, con người trước mắt này, có lẽ đúng rồi, yêu, không cần vì thời gian, tuổi tác, giới tính mà thay đổi, rồi sẽ có một ngày nhìn thấy rõ được tấm lòng của hai người chúng ta thôi.

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

“Dạ nhi, chúng ta đến ngự hoa viên dạo chơi nha, phụ hoàng đã rất lâu không có đưa người đi dạo rồi.” Lăng Quang nói.

“Ân, phụ hoàng không có gì làm sao?” Lăng Dạ hỏi.

“Không còn rồi, hôm nay phụ hoàng sẽ bồi Dạ nhi cả buổi, cho dù có chuyện, phụ hoàng chỉ cần phái Ân và Tu đi làm là được, đi dạo với Dạ nhi mới là chuyện lớn nhất.”

“Ân, nhưng chúng ta có thể không cần đi ngự hoa viên không a, phụ hoàng, hay là người đưa ta xuất cung đi, trong cung rất nhàm chán.” Lăng Dạ nài nỉ.

“Dạ nhi, hôm nay không được, lần sau đi, lần sau phụ hoàng nhất định dẫn người đi.” Lăng Quang bảo chúng.

“Vậy được rồi, chúng ta đi ngự hoa viên thôi.” Lăng Dạ phiền muộn đáp.

“Được rồi, đừng có phiền muộn không vui nữa, phụ hoàng đảm bảo lần sau sẽ mang Dạ nhi ra ngoài mà.” Lăng Quang không biết làm sao nói, kéo tay Lăng Dạ ra khỏi phòng.

Trên đường đến ngự hoa viên, Lăng Dạ có chút khó xử, bị Lăng Quang nắm tay như vậy, thử nhìn ánh mắt dị thường của đám cung nữ, thái giám và thị vệ kia xem, mấy lần muốn giãy tay ra, nhưng đều không thành công, Lăng Quang ngược lại còn nắm tay của Lăng Dạ chặt hơn.

“Phụ hoàng, chúng ta có thể nào đừng nắm tay được không, những cung nữ thái giám đều nhìn kìa, không tốt lắm đâu.” Lăng Dạ nhỏ giọng nói.

“Có cái gì không tốt, phụ hoàng nắm tay hoàng nhi của mình cũng là phạm pháp sao, cho dù là phạm pháp, ta là hoàng thượng, cũng không ai có thể quản ta.”

Lăng Dạ cảm thấy phi thường khó xử, thật là một nam nhân cường thế mà.

Đến ngự hoa viên, Lăng Quang cuối cùng cũng bỏ tay Lăng Dạ ra, đi đến bên hồ, nhìn thấy đàn cá tung tăng bơi lội tự do tự tại trong hồ, không có áp bức.

Thế giới này không giống bình thường khi mùa đông thì hoa không nở nhiều, nơi đây một năm bốn mùa đều là hoa lá um tùm, rất đẹp, khiến người ta quên đi phiền não, phong cảnh ở nơi đây cũng rất tốt, nếu như là hiện tại, nhất định sẽ trở thành một thánh địa du lịch.

“Phụ hoàng, chúng ta đi câu cá được không a. Dù sao thì cũng không có gì làm.” Lăng Dạ nhìn thấy đàn cá, liền kiến nghị.

“Được a, vậy chúng ta so tài xem ai câu được nhiều cá hơn, người thua phải đáp ứng một yêu cầu của người thắng.” Lăng Quang nhân cơ hội nói.

“Được.”

“Người đâu, đem đến cho trẫm hai chiếc cần câu, Trúc Tâm, người quay về lấy cho lục hoàng tử một chiếc áo tránh gió.” Lăng Quang nói.

“Phụ hoàng, người bảo Trúc Tâm lấy áo cho ta làm gì a.” Lăng Dạ nghi hoặc nhìn Lăng Quang.

“Sợ người bị lạnh a, bây giờ vẫn là mùa đông, ngồi ở đây lâu như vậy, chắc chắn sẽ có chút lạnh. Sức khỏe của người không tốt lắm, ngày mai phụ hoàng bảo ngự y bốc một số thuốc bổ cho người, bồi bổ một chút, đối với thân thể của người cũng rất tốt.” Lăng Quang nói.

Nghe thấy mấy lời trước của Lăng Quang, trong lòng Lăng Dạ một trận cảm động, nhưng nghe được mấy lời sau là bắt mình phải uống thuốc bổ, Lăng Dạ không nói được gì, thuốc a, người yêu ta đến như thế sao, một ngày cũng không thể rời khỏi ta sao, lẽ nào người chính là định theo ta cả đời sao.

“Phụ hoàng, thân thể của ta không có kém như người nghĩ đâu, không cần uống thuốc bổ cũng không sao cả.” Lăng Dạ đáng thương hề hề nhìn Lăng Quang, hy vọng y sẽ có thể đáp ứng mình.

“Không được, uống nhiều một chút luôn tốt hơn, nghe lời phụ hoàng đi, ngoan a.” Lăng Quang biết Lăng Dạ không thích uống, nhưng chỉ có thể cự tuyệt y.

“ Ta biết rồi.” Lăng Dạ buồn bực trả lời.

“ Được rồi, vui vẻ lên đi, cần câu đã lấy tới rồi nè, chúng ta bắt đầu so tài thôi.” Lăng Quang cầm lấy cần câu đưa cho Lăng Dạ một chiếc, lại lấy áo tránh gió trên tay Trúc Tâm khoác lên cho Lăng Dạ, sau đó bắt đầu ném cần câu vào trong hồ.

Lăng Dạ nhìn trong hồ, mấy trò câu cá này thật sự là phải có lòng nhẫn nại rất lớn a. Nhàm chán nhìn Lăng Quang, phát hiện y đang cười híp mắt nhìn mình, có chút khó xử, lại quay đầu tiếp tục nhìn cần câu không có cá.

“ Dạ nhi, đang nghĩ cái gì vậy.” Lăng Quang cười hỏi.

“ Không có gì. Phụ hoàng người câu được mấy con cá rồi.?”

“ Phụ hoàng đã câu được một con rồi, Dạ nhi người phải cố lên a.” Lăng Quang cười xấu xa nói.

Lăng Dạ nhìn con cá đang nhảy lên nhảy xuống trong thùng của Lăng Quang, lại nhìn thùng của mình, hăng một tiếng nói: “ Mới bắt đầu thôi, ta nhất định sẽ câu được nhiều hơn người.”

Nhưng thời gian qua càng lâu, Lăng Quang câu được càng nhiều, mà Lăng Dạ chỉ câu được hai ba con, cảm tức trừng mắt nhìn Lăng Quang, trong lòng Lăng Dạ hoài nghi, mấy con cá trong ngư hoa viên này có phải cũng biết Lăng Quang là hoàng thượng, có thể nắm đại quyền sinh sát chúng nó trong tay, nên mới giữ thể diện cho y như vậy, ngoan ngoãn mắc câu a.

Kết quả so tài đương nhiên là Lăng Quang thắng, nhìn cá trong thùng, Lăng Dạ không thoải mái nói: “ Tới nay ta muốn ăn mấy con cá này, nướng, hấp, bắt kể thế nào, đều nấu hết đi.”

“ Vậy nghe lời Dạ nhi, tới nay chúng ta ăn một bữa tiệc cá, còn có Dạ nhi, đừng quên chuyện vừa rồi a, phải đáp ứng một yêu cầu của phụ hoàng a.” Lăng Quang tươi cười hơn hở, vui vẻ nói.

Nhìn thấy nụ cười khiếm nhã của Lăng Quang, Lăng Dạ hận đến nghiến răng, hướng về phía Lăng Quang làm mặt quỷ, nói: “ Quay về thôi, không chơi nữa, không có hứng.”

“ Được thôi, vậy chúng ta trở về, cũng sắp đến giờ dùng văn thiện rồi.” Lăng Quang kéo tay Lăng Dạ nói.

.....Trong lúc dùng bữa.....

“ Đến, Dạ nhi, ăn nhiều một chút, phải biết là cá trong ngư hoa viên vốn dĩ là không thể ăn, mà chỉ để cùng nhau thưởng ngoạn, lần này chính là ngoại lệ.” Lăng Quang mỉm cười nói.

“ Ta sẽ ăn nhiều một chút.” Cầm hận ăn một miếng cá, thật ra thịt của con cá này rất ngon, lại không gai, vừa non vừa mềm, nhưng mà, cho dù là thế cũng không ít gì, hại ta thua này, tội không thể tha, ta ăn.

Lăng Dạ nhìn những đĩa cá trên bàn, không được rồi, quá no rồi, không thể ăn được nữa, liền nói với Lăng Quang: “ Ngày mai ta muốn tiếp tục ăn mấy con cá này.”

“ Được, đều nghe Dạ nhi, no rồi sao.” Nhìn Lăng Dạ, Lăng Quang cảm thấy được tâm tình của mình từ sau ngày hồi cung thì hôm nay là ngày vui vẻ nhất.

“ Ăn no rồi, căng cả bụng.” Lăng Dạ ngồi trên ghế, cái bụng đã có chút nhô ra, nhẹ nhàng sờ sờ, một ngày thế này thật sự rất sướng khoái.

“ Được rồi, Dạ nhi, chúng ta ra bên ngoài dạo, ăn nhiều như thế, thật sự a, mấy con cá này có thù với người sao.” Lăng Quang buồn cười nói.

“ Chính là có thù với ta, không đem chúng nó ăn sạch vào bụng ta sẽ không thoải mái.” Lăng Dạ xoa xoa bụng, đứng dậy nói.

“ Ra ngoài tản bộ một lát, để tiêu hóa bớt, cho dù là cá và người có thù, người cũng có thể ăn từ từ mỗi ngày, không cần phải ăn hết trong ngày hôm nay đâu.” Lăng Quang đỡ lưng của Lăng Dạ, nhẹ nhàng sờ sờ cái bụng căng tròn.

“ Ta quên mất a, vậy ta mỗi ngày đều phải có một đĩa cá trên bàn a, ta nhất định sẽ ăn hết chúng nó.”

“ Được, được, phụ hoàng đều đáp ứng người, cho đến khi người ăn ngán thì thôi.”

Dùng xong vẫn thiện rồi đi tản bộ thật sự là một loại hưởng thụ, nếu như gió có thể nhỏ một chút, không khí có thể ấm một chút, vậy thì càng tốt a, Lăng Dạ cảm thán, co lại thân mình, cả người dựa sát vào Lăng Quang, thật lạnh a.

“ Phụ hoàng, chúng ta trở về thôi, thật lạnh.”

“ Ân, vậy chúng ta trở về, ta đã dặn cung nữ chuẩn bị sẵn nước tắm rồi, đợi lát quay về người có thể tắm rửa ngay.” Lăng Quang mỉm cười nói.

“ Ân, phụ hoàng suy nghĩ thật chu đáo a.” Trong lòng Lăng Dạ khinh miệt Lăng Quang một cái, sao lại cảm thấy nụ cười của y có chút đen tối a. Lăng Dạ lắc lắc đầu, khẳng định là nhìn lầm rồi, run rẩy một chút, nên quay về thôi, bên ngoài thật sự là lạnh, mùa xuân đến lúc nào mới chịu đến a.

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

Trở về tắm cung, thật là ấm áp a. Lăng Dạ thoải mái rên rỉ một tiếng.

Ngồi ở cạnh bàn, uống chút trà nóng, toàn thân cảm giác thật vô cùng sảng khoái: “ Phụ hoàng, ta đi tắm trước, người cứ từ từ uống trà một mình nha.” Nói xong liền đi vào bên trong.

Lăng Quang cười nói: “ Từ từ mà tắm a.”

Lăng Dạ đến bên hồ tắm, nhìn mặt nước đang tỏa ra hơi ấm, dùng tay thử qua nhiệt độ, cũng vừa a, xong liền thoát y phục trầm vào bên trong.

Thật dễ chịu quá, ấm áp nữa, thật không muốn đi ra, Lăng Dạ nhắm mắt lại hưởng thụ. Loại cuộc sống thế này cũng quá sảng khoái đi.

Lăng Quang nhẹ nhàng đi đến cạnh hồ tắm, nhìn Lăng Dạ một bộ dáng nhắm mắt thỏa mãn, trong lòng y cũng rất hài lòng, cởi y phục trên người, cũng trầm vào trong hồ.

Lăng Dạ nghe thấy tiếng nước, bèn mở mắt ra, kết quả lại nhìn thấy Lăng Quang cũng chui vào tắm, lập tức nói: “ Ta còn chưa tắm xong, người vào làm gì, đi ra đi.”

“ Dạ nhi, đừng có nhảnh tâm như thế a, ta cũng đã xuống nước rồi, người bắt phụ hoàng lại phải trở lên mặc y phục sao, thôi thì tắm chung luôn cho rồi, có cái gì mà phải xấu hổ a, dù sao thì những cái người có phụ hoàng cũng đều có a.” Lăng Quang vừa mở miệng nói chuyện với bộ dáng hết sức vô lại, vừa chậm chậm đến gần Lăng Dạ.

“ Người, người, ta không phải đã từng nói là không muốn tắm chung với người sao, người dám bội phản ước định của chúng ta sao.” Lăng Dạ tức giận nói. Thuận tiện chậm chậm lui về sau, để tránh Lăng Quang tiếp cận.

“ Phụ hoàng không có phản bội lại ước định giữa chúng ta a, hôm nay người câu cá thua phụ hoàng, phải đáp ứng một yêu cầu của ta, mà yêu cầu của ta chính là, từ nay về sau Dạ nhi và phụ hoàng cùng nhau tắm rửa.” Lăng Quang vô tội nói.

“ Ta không muốn, đổi yêu cầu khác đi, cái này không tính, ta không đồng ý.” Lăng Dạ cự tuyệt, phát hiện bản thân đã lùi đến bên bờ dục trì rồi, không thể lui được nữa, mà Lăng Quang đã nằm trong phạm vi cách một mét với mình, lúc này không có nơi nào có thể lui nữa a.

Lăng Quang chỉ không nói lời cự tuyệt, phát hiện Lăng Dạ đã không còn đường lui, trong lòng lại càng thêm đắc ý, đột nhiên nhào tới ôm Lăng Dạ, nhìn y mặt đỏ hồng hồng, da thịt bởi vì nước nóng mà cũng có chút đỏ lên, thật sự là một bức tranh mỹ nhân tắm rửa a. Cứ thế mà sờ mó trên da của Lăng Dạ, thật mềm mại, càng vô cùng dễ chịu. Nhìn Lăng Dạ đang trần truồng, Lăng Quang lại cảm thán, đây thật sự là khảo nghiệm cực lớn với bản thân a.

Mà Lăng Dạ ngây lúc Lăng Quang nhào đến ôm lấy y liền bị dọa cho không dám động, chỉ sợ Lăng Quang sẽ làm ra những chuyện mà cảm thú cũng không bằng. Cảm thấy được tay của Lăng Quang di chuyển trên thân thể mình, trong lòng lại càng khẩn trương hơn nữa, cả cơ thể đông cứng tại chỗ.

Cảm thấy được Lăng Dạ khẩn trương, Lăng Quang vỗ vỗ lưng y, nói: “ Tắm rửa đi thôi, yên tâm được rồi, ta không đối với người làm gì đâu.”

Nghe được lời nói của Lăng Quang, thân thể của Lăng Dạ từ từ nhẹ nhõm lại, nói: “ Vậy người cách xa ta một chút.”

“ Yêu cầu này phụ hoàng không thể đáp ứng, hiện tại người không chịu cho phụ hoàng ăn người, phụ hoàng chỉ có thể lấy trước một chút lợi tức.” Lăng Quang xấu xa nói, “ Tốt nhất là không nên loạn động, nếu không thì hậu quả chỉ có thể tự trách người nga.”

Nghe được Lăng Quang nói như thế, Lăng Dạ động cũng không dám động, tùy ý để tay của Lăng Quang ăn đậu hủ trên người, nhưng cảm giác được tay của Lăng Quang cứ ở trên da thịt mình chậm chậm sờ mó, Lăng Dạ cảm thấy như có rất nhiều bàn tay to lớn đang chọt lét trên người.

Nhột, nhộn đến không chịu nổi, khổ sở quá, kết quả khi Lăng Quang mò đến nơi mà Lăng Dạ sợ nhộn nhất, Lăng Dạ nhin không nổi nữa, cười phá lên nói: “ Phụ hoàng người đừng sờ nữa, thật ngứa lắm, ta nhin không được rất muốn cười.”

Lăng Quang có chút khó xử, y biết Lăng Dạ sợ nhộn, nhưng không nghĩ là đến mức này, chỉ có thể nói: “ Được rồi, phụ hoàng không sờ nữa, tắm cho nhanh thôi, có cần phụ hoàng tắm cho người không a.”

“ Không cần đâu.” Lăng Dạ nghĩ cũng không cần nghĩ cự tuyệt.

“ Dạ nhi sợ xấu hổ đến mức đó sao? Không có quan hệ a, lúc nhỏ phụ hoàng không có chiếu cố người cho tốt, không tận hết trách nhiệm của phụ thân, hiện tại nên để phụ hoàng giúp đỡ Dạ nhi tắm rửa đi, đây cũng là thể hiện chút tình thương của phụ thân mà.” Lăng Quang mặt dày nói.

“ Không cần đâu, Dạ nhi đã trưởng thành rồi, có thể tự mình tắm rửa, không cần phụ hoàng giúp đâu, phụ hoàng người tự mình từ từ tắm rửa đi, có cần Dạ nhi giúp phụ hoàng kỳ cọ không a. Để tận hết trách nhiệm của một nhi tử đối với phụ thân.” Lăng Dạ cự tuyệt đồng thời cũng kiến nghị.

“ Được a, phụ hoàng thật sự chờ mong được hưởng thụ sự phục vụ của Dạ nhi đây.” Lăng Quang nghe Lăng Dạ nói giúp mình kỳ cọ, nghĩ cũng không cần nghĩ liền đồng ý, nhưng qua một lát sau, liền hối hận, quả thật là tự mình ăn khổ mà, bàn tay mềm mại của Lăng Dạ vừa xoa trên thân thể của Lăng Quang, y liền cảm thấy một cỗ nhiệt hỏa, từ từ cuộn cuộn trong cơ thể. “ Dạ nhi, thôi để phụ hoàng tự tắm rửa thôi.”

“ Sao vậy, phụ hoàng, là Dạ nhi kỳ cọ quá mạnh sao? Phụ hoàng cảm thấy không thoải mái hả?” Lăng Dạ kỳ quái hỏi.

Không phải là quá dùng lực, ngược lại, rất dễ chịu, dễ chịu đến mức ta liền muốn đem Dạ nhi người một phát ăn sạch vào trong bụng, nhưng y chỉ có thể châm biếm nói: “ Không phải không dễ chịu, mà ngược lại, là quá dễ chịu rồi.”

Lần này Lăng Dạ lại càng cảm thấy kỳ quái, kết quả lúc không cẩn thận liền chạm vào một vật ngạnh cứng, cánh tay tựa như chạm vào dòng điện, lập tức rút lại. Khuôn mặt vốn dĩ đã bị nước nóng làm cho đỏ lên, nhất thời lại càng đỏ bừng thêm. Trong lòng liền cảm thán, tại sao chỉ có vậy cũng có phản ứng a, chậm chậm lui về sau, chỉ sợ Lăng Quang sẽ làm ra chuyện gì.

Mà Lăng Quang khi bị Lăng Dạ vô ý đụng phải nơi đó của mình, dễ chịu đến mức rên rỉ ra tiếng, cảm thấy được sự áy náy của Lăng Dạ, nhìn gương mặt đã đỏ bừng kia, thật sự là muốn cắn một miếng. Nhìn thân ảnh của Lăng Dạ di chuyển về phía sau, nói: “ Dạ nhi, tự người gây ra họa, có phải là nên giúp phụ hoàng giải quyết không a.”

“ Không, không cần, ta, ta tắm xong rồi, đi ngủ, đi ngủ đây.” Lăng Dạ nhìn cũng không dám nhìn Lăng Quang, lập tức rời khỏi dục trì mặc lại y phục, vội vội vàng vàng chạy về giường ngủ, kết quả bởi vì chân có chút trơn, không cẩn thận liền ngã một cái. Lúng túng gượng dậy, nhảy lên trên giường, sau đó tự nhét

mình vào trong bọc chăn, trong lòng lại còn cảm thấy, cũng may là vừa rồi bị ngã không bị Lăng Quang nhìn thấy.

Tuyệt không biết thanh âm tiếng ngã của mình rất lớn, cho dù là không nhìn thấy, cũng có thể nghe được.

Nhìn Lăng Dạ vội vàng vàng rời khỏi dục trì, Lăng Quang vô cùng khổ sở, xem ra chỉ có thể tự mình giải quyết rồi, kết quả nghe được âm thanh Lăng Dạ bị ngã, trong lòng có chút buồn cười.

Qua một lúc lâu, Lăng Quang mới rời khỏi dục trì, đi đến bên giường nhìn Lăng Dạ cuộn mình trong chăn, thế là kéo chăn ra, kết quả nhìn thấy Lăng Dạ đã ngủ rồi, nhìn thấy gương mặt đang say ngủ ngọt ngào, Lăng Quang bất giác lại cảm thấy được một chút thỏa mãn trong lòng. Đắp lại chăn cho Lăng Dạ, tự mình cũng chui vào trong ổ chăn, ôm Lăng Dạ nhắm mắt lại ngủ.

.....Buổi sáng ngày thứ hai.....

Lăng Dạ mơ mơ hồ hồ mở mắt ra, ánh mắt buồn ngủ mông lung, chỉ có thể dùng tay dụi dụi, cho bản thân tỉnh táo lại, kết quả phát hiện Lăng Quang đã tỉnh rồi, liền ngọt ngào nói một câu phụ hoàng sớm an.

Lăng Quang nhìn Lăng Dạ tỉnh lại, nghe được lời thăm hỏi mình, cười nói: “ Tỉnh rồi, không ngủ nữa sao.” Bạn đang ?

“ Không ngủ nữa, hôm nay đã đáp ứng tam hoàng huynh và Thanh Cang, cùng bọn họ ra ngoài chơi.” Lăng Dạ lắc lắc đầu nói.

“ Vậy sao, các người muốn đi đâu chơi a.” Lăng Quang nhìn Lăng Dạ mỉm cười vui vẻ như thế, trong lòng có chút ghen tỵ.

“ Bọn họ nói, đưa ta ra ngoài cung dạo chơi, ai bảo phụ hoàng không mang ta ra ngoài chơi a.”

Nghe được thanh âm có chút oán hận của Lăng Dạ, Lăng Quang chỉ có thể nói: “ Lần sau, phụ hoàng nhất định sẽ mang người đi, vậy buổi trưa hôm nay không trở về cùng phụ hoàng dùng cơm sao?”

“ Ân, ăn ở bên ngoài, phụ hoàng không có cảm thấy cô đơn đi.”

“ Nếu như phụ hoàng cô độc buồn tẻ, Dạ nhi người sẽ trở lại ăn cơm cùng phụ hoàng sao.”

Lăng Dạ nghĩ một lát rồi nói: “ Nếu như phụ hoàng không lừa ta, vậy Dạ nhi sẽ trở lại ăn cùng phụ hoàng.”

Nghe được đáp án mà mình muốn nghe, sự ghen tỵ vừa rồi cũng không cánh mà bay: “ Được rồi, phụ hoàng chỉ đùa thôi, hôm nay người cứ chơi cho vui vẻ đi, chỉ là văn thiện phải trở về ăn với phụ hoàng, biết chưa?”

“ Biết rồi, nhi thần nhất định về bồi phụ hoàng.”

“ Được rồi, đã biết, còn nhi thần nữa, thật sự là hiếm khi nghe được người nói hai chữ này a.” Lăng Quang mỉm cười nói: “ Nếu như đã không muốn ngủ nữa thì rời giường thôi, cứ như con sâu lười vậy, mỗi lần đều ngủ dậy thật muộn.” Nhéo nhéo mặt của Lăng Dạ nói.

“ Đâu có, ta lười chỗ nào a, ít nhất ta đã dậy trước khi phụ hoàng lên thượng triều nha. Dạ nhi cũng rất cần cù đó.” Lăng Dạ phản bác.

“ Đúng, đúng, đúng, Dạ nhi đã rất cần cù rồi, chỉ là mỗi lần đều là dậy trễ hơn phụ hoàng thôi.”

“ Vậy cũng tốt rồi, không phải có câu nói con chim dậy sớm đi tìm sâu ăn, con sâu dậy sớm bị chim ăn, nếu ta đã là con sâu lười, vậy đương nhiên phải dậy trễ một chút thôi, để tránh bị chim ăn mất.”

“ Được, Dạ nhi nói cũng có đạo lý, phụ hoàng nói không lại người.”

“ Hâng, hiện tại đã biết sự lợi hại của ta chưa.”

Nhìn thấy biểu tình giống y như tiểu hài tử của Lăng Dạ, Lăng Quang sủng ái nhìn y, cười cười, rồi ly khai ổ chăn ấm áp.

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

Dùng xong tẩy thiện, Lăng Dạ liền đi đến ngự hoa viên để hội họp với Lăng Huy.

Lúc đến ngự hoa viên, phát hiện Lăng Huy đã ở đó rồi, Lăng Dạ liền chạy qua mang theo chút áy náy nói: “Ta tới trễ rồi a, người đợi có lâu không?”

“Không có trễ, là ta đến sớm một chút, cũng không đợi lâu lắm, nếu đã đến rồi, vậy chúng ta đi thôi, phụ hoàng đã đáp ứng người rồi đi, nếu không chúng ta mang người ra ngoài thế này, y rất có thể phát cuồng lên a, đến lúc đó tam hoàng huynh của người sẽ thảm lắm đây.” Lăng Huy chọc cười nói.

“Ân, đã nói rồi, phụ hoàng cũng đáp ứng rồi, bữa trưa ta có thể ăn ở bên ngoài, nhưng đến bữa tối phải trở về, nếu không ta cũng sẽ thảm lắm đó.” Lăng Dạ nói.

“Đương nhiên rồi, cũng không cần đi chơi lâu như vậy, lần sau có thể lại xuất cung mà.” Lăng Huy vuốt lên mái tóc bóng mượt mà của Lăng Dạ.

“Vậy chúng ta đi mau thôi.” Lăng Dạ vui vẻ nói.

“Ân, đi thôi.”

.....

“Thần nhi, mấy ngày nay, tình huống bên chỗ của hoàng thượng thế nào rồi, con hồ ly tinh đó vẫn vậy sao?” An Lạc Tuyết mấy ngày liên tục ở mãi trong phòng của mình, luôn chờ đợi Lăng Dạ thất sủng.....đến lúc đó sẽ tha hồ mà chinh y.

“Mẫu hậu, người đừng gấp, tình huống bên chỗ của phụ hoàng vẫn như vậy thôi, hứng thú của phụ hoàng đối với lực hoàng đệ một chút cũng không giảm, ta xem ra ít nhất thì trong hơn nửa tháng nữa cũng không mấy khả năng, bởi vì nửa tháng sau là ngày tuyên bố khôi phục thân phận của lực hoàng đệ, nhưng lần này sự quan tâm của phụ hoàng đối với lực hoàng đệ thật sự là không chỉ có một chút, mà là phi thường quan tâm, nghe nói tối hôm qua phụ hoàng còn tắm chung với lực hoàng đệ, chúng ta phải nhanh chóng giải quyết Lăng Dạ này thôi, sự uy hiếp của y đối với chúng ta ngày càng lớn rồi.” Lăng Thần âm hàn nói.

“Vậy sao, xem ra mê lực của con hồ ly tinh đó thật sự là rất lớn đây! Ta thấy hoàng thượng căn bản không xem y là hoàng nhi của mình, căn bản chính là xem y là một nam sủng dễ tiện, hiện tại lực chú ý của hoàng thượng đều toàn bộ bị y hút hết rồi, Thần nhi, mấy vị đại thần trong triều thảo luận về chuyện này như thế nào, bọn họ đối với địa vị thái tử có cách nhìn đặc biệt gì không, có bao nhiêu người đứng về phía con hồ ly tinh đó.” An Lạc Tuyết uống hết trà trong ly, hỏi.

“Cách nhìn của đa số các đại thần trong triều đều không khác mẫu hậu bao nhiêu, phụ hoàng sủng ái lực hoàng đệ như thế, lại thêm mỗi đêm đều cùng lực hoàng đệ đồng sàng cộng ẩm, tất cả đều cho rằng phụ hoàng căn bản không xem y là hoàng nhi của mình, hơn nữa từ sau khi phụ hoàng trở về, buổi tối đều không có đi sủng hạnh các tần phi khác, đều là do phụ hoàng bị mỹ mạo của lực hoàng đệ mê hoặc rồi, mỗi đêm đều quần quít lấy lực hoàng đệ, vì thế mới không đi sủng hạnh tần phi nào nữa. Còn về địa vị thái tử, thì có tam hoàng đệ là uy hiếp rất lớn, không có bao nhiêu đại thần tiến cử lực hoàng đệ, nhưng mà cũng có một số đại thần giữ trung lập.” Lăng Thần gõ gõ trên bàn nói.

“Chỉ cần không có quá nhiều người tiến cử con hồ ly tinh đó là được, nhưng còn Lăng Huy đó, Thần nhi, người phải chú ý thật kỹ a, hắn có lẽ là kẻ địch lợi hại nhất đó, tốt nhất là tìm một cơ hội, thần không biết quỷ không hay diệt sạch hắn và con hồ ly tinh kia đi. Mấy ngày nay con hồ ly tinh đó có động tĩnh gì không?”

“Mẫu hậu, y lại không có động tĩnh gì cả, nhưng mà hôm nay tựa hồ cùng tam hoàng đệ còn có Ngạo Thanh Cang xuất cung dạo chơi rồi. “Lăng Thần tự rót một chén trà cho mình chậm chậm uống.

“Vậy sao, bên cạnh bọn họ không có người nào bảo hộ sao?” An Lạc Tuyết đột nhiên nghĩ đến, bèn hỏi Lăng Thần.

“Không có, hình như là chỉ có ba người.” Lăng Thần không tập trung đáp.

“ Đây thật sự là quá tốt rồi, Thần nhi, người đến thương lượng với ngoại công của người một chút, phải một số kẻ vô công lợi hại , đi diệt sạch bọn họ đi.” An Lạc Tuyết đầy âm hàn nói.

“ Mẫu hậu, đây tựa hồ là không tốt lắm đâu, nếu như bọn họ đều chết, thì hiểm nghi đối với chúng ta có thể sẽ rất lớn.” Lăng Thần rơi vào trầm mặc, suy nghĩ tính khả thi của phương pháp này.

“ Thần nhi, không cần nghĩ nữa, cho dù là tương đối nguy hiểm, nhưng cơ hội thế này không có quá nhiều đâu. Một lần liền có thể diệt sạch cả ba người bọn họ.” An Lạc Tuyết tiếp tục nói.

“ Được rồi, vậy ta cùng ngoại công thương lượng một chút.” Lăng Thần nói, “ Nhì thần cáo lui trước.”

Trong Thừa tướng phủ.

“ Ngoại công, người nói xem điều mẫu hậu nói có thể thực hiện không?” Lăng Thần hỏi.

“ Lạc Tuyết nói, cũng không phải là không được, nếu như chúng ta làm tốt, sạch sẽ một chút, bọn họ cũng không thể tìm được chứng cứ để chứng minh chúng ta có liên quan, hơn nữa cơ hộ này thật sự là rất hiếm gặp, có thể thử xem.” An Luyện Trần suy nghĩ một lát, mới chậm rãi nói.

“ Ngoại công vậy chúng ta cứ quyết định như vậy là được, chúng ta tìm một số kẻ vô công lợi hại, số lượng cũng phải nhiều một chút, để tránh ba người bọn họ có bất cứ một cơ hội thoát nào.”

“ Vậy cứ làm thế đi, ngoại công đi tìm người, Thần nhi, người cũng tìm thêm một số đi.” An Luyện Trần âm hiểm nói, “ Lần này chúng ta sẽ cho bọn chúng ở mãi mãi ngoài cung, cho bọn chúng được vui chơi thỏa thích.”

.....Bên ngoài.....

Rất nhanh Lăng Huy, Lăng Dạ và Ngạo Thanh Cang đã gặp mặt, ba người trước đi dã ngoại, ngắm cảnh, mặc dù vẫn còn là mùa đông, nhưng cỏ ở đây vẫn xanh mướt mà, tựa hồ một năm bốn mùa đều mỹ lệ như thế, những gốc cây bên cạnh cũng đều bốn mùa tươi tốt, ở đây nếu như không phải là nhiệt độ hơi thấp, có lẽ sẽ nghĩ đang là mùa xuân, khiến tâm tình của người ta cũng bất tri bất giác cao hứng lên.

“ Thanh Cang, nhanh lên, người xem, trong con sông có mấy con cá nhỏ này, nếu như có một cái bình nhỏ thì tốt quá, vậy ta có thể bắt chúng đem vào trong cung, tự mình làm một hồ cá để nuôi chúng.” Lăng Dạ nhìn những con cá chỉ lớn bằng ngón tay trong con sông, thật muốn vớt chúng về a.

Thanh Cang đi qua, nhìn Lăng Dạ dùng tay vớt mấy con cá nhỏ, nước sông lạnh lẽo đã làm cho tay của Lăng Dạ lạnh cứng đến hồng lên, thế là liền kéo cái tay đang trong nước ấy lên, nắm chặt trong tay nói: “ Lần này không có biện pháp rồi, chỉ có thể để lần sau vậy, lần sau khi lại ra ngoài, chúng ta sẽ bắt giúp người, nước sông vẫn còn lạnh, nhìn xem tay của người đã đông cứng rồi này.”

Lăng Dạ cảm giác được hai tay đang bị Thanh Cang nắm lấy đã từ từ ấm lên, mỉm cười nhìn Thanh Cang nói: “ Cảm ơn.”

“ Ngốc nghếch, nói cảm ơn cái gì a, đây là điều ta nên làm mà, ai bảo ta....” Thanh Cang nói đến đây thì không nói nữa, bởi vì lời nói bị Lăng Huy cắt đứt.

“ Thanh Cang, Dạ nhi, các người đang làm gì đó.” Lăng Huy vừa mới đi xung quanh để xem thử địa hình, tìm được nơi thích hợp nhất để nghỉ ngơi, kết quả mới đi có một lát, trở về liền thấy Thanh Cang đang nắm tay Dạ nhi, nhất thời nộ hỏa toàn thân, Thanh Cang đáng chết, dám nhân lúc ta không ở đây mà lén lút ăn đậu hủ của Dạ nhi, trở về ta sẽ không tha cho người.

Mà Lăng Dạ nhìn thấy bộ dáng của Lăng Huy, cho rằng là đang ăn dấm, lập tức lấy tay ra, nhấc đầu khỏi, tựa hồ như là đang nói, đừng liên quan đến ta, là Thanh Cang hấn tự đến nắm tay ta đó, muốn tìm thì tìm hần đi.

Thanh Cang thấy bộ dáng của Lăng Dạ, có chút cứng họng, sao lại cảm thấy giống như là bắt kẻ thông *** tại giường thế này: “ Lăng Huy, người tìm được chỗ chưa?”

“ Được rồi, cũng may là ta tìm được nhanh, nếu không thật không biết là còn phát sinh chuyện gì nữa đây.” Lăng Huy chưa lết nói.

Lăng Dạ nghe được câu nói của Lăng Huy, có chút áy náy, cảm thán, lần sau phải cẩn thận một chút, lần này tư vị bị xem là kẻ thứ ba thật sự khó chịu a, ta hiện tại cảm giác thấy vị đạo chưa lết trong không khí a, Lăng Huy xem ra là thật sự rất yêu Thanh Cang a!

Mà Thanh Cang ngược lại đang sáng lạn nhìn Lăng Huy, đắc ý cười, biểu tình thập phần tự đại, ánh mắt nhìn Lăng Huy, biểu đạt ý tứ của mình, ha ha, bị ta nhanh chân đến trước rồi, cơ hội gặp mặt của ngươi và Dạ nhi nhiều hơn thì thế nào, ta lợi hại hơn ngươi như vậy, ngươi đâu không lại ta đâu, Dạ nhi nhất định là của ta.

Lăng Huy cảm hận nghiêng rằng, Thanh Cang đáng chết, ta với ngươi chưa xong đâu, ngươi chờ đó cho ta, ta nhất định sẽ giáo huấn ngươi thật tốt.

Cũng may là hai người bọn họ đều không biết được suy nghĩ trong lòng của Lăng Dạ, nếu không, hai người rất có thể sẽ ‘vô cùng hiểm độc’ giáo huấn Lăng Dạ, cho dù là không nữa, nhưng mà mấy chuyện như đánh mông này nọ, bọn họ cũng rất phi thường chấp nhận.

Ba người ngồi trên bãi cỏ, Lăng Dạ vốn dĩ muốn ngồi một bên, nhưng hai người kia đều muốn ngồi bên cạnh Lăng Dạ, cuối cùng không còn cách nào, ngồi chính giữa bọn họ có lẽ là lựa chọn tốt nhất, thật sự là không hiểu, bọn họ phải nháo với nhau bao lâu đây.

Thanh Cang lấy hạnh nhân tô mang theo đưa cho Lăng Dạ ăn, mà Lăng Huy cũng không cam lòng chịu thua, cũng lấy ra hạnh nhân tô của mình, Lăng Dạ nhìn thấy hạnh nhân tô trong tay hai người, kỳ quái nói: “ Các người sao đều mang theo vậy a.”

Kết quả hai người đều đồng thanh nói: “ Đương nhiên là cho Dạ nhi ăn rồi.”

Nhìn Lăng Huy và Thanh Cang hai người, trong lòng Lăng Dạ một trận cảm động, bọn họ đối với mình thật sự là quá tốt a.

Lăng Dạ nhìn hai người, nói: “ Cảm ơn.”

“ Dạ nhi, ăn từ từ thôi, nếu không đủ, buổi trưa chúng ta lại đi mua.” Lăng Huy mỉm cười lấy hạnh nhân tô trong tay uy Lăng Dạ ăn, thuận tiện khiêu khích Thanh Cang.

Lúc Thanh Cang cũng vừa định uy một khối hạnh nhân tô cho Lăng Dạ, từ trong rừng đột nhiên xông ra mấy chục hắc y nhân.

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

Nhìn thấy đám hắc y nhân trước mắt, Thanh Cang buông hạnh nhân tô trong tay xuống hỏi: “ Các người là ai?”

Một hắc y nhân trong đó nói: “ Là người muốn mạng của các người, đều lên cho ta.”

“ Thanh Cang, cẩn thận một chút, bảo vệ Dạ nhi, Dạ nhi, người đi trước, chúng ta sẽ cản đường.” Lăng Huy nhỏ giọng nói.

“ Không, ta phải ở lại giúp các người.” Lăng Dạ kiên quyết nói, y không muốn bọn họ sẽ rời xa mình như mẫu thân và Lâm thúc thúc.

“ Dạ nhi, ta biết ngươi muốn giúp chúng ta, nhưng mà, ngươi chỉ có khinh công là khá tốt, ngươi ở lại đây ngược lại chúng ta còn phải lo bảo hộ ngươi, người đi trước, đi tìm cứu binh cho chúng ta là được, chúng ta đợi ngươi trở về cứu đó.” Thanh Cang cũng khuyên.

Hắc y nhân đã bắt đầu đánh nhau với Lăng Huy rồi, đinh đinh đinh, tiếng đao kiếm va chạm kích thích vào thính giác của Lăng Dạ: “ Vậy các người nhất định phải kiên trì, ta đi tìm cứu binh.”

Lúc Lăng Dạ muốn đi tìm cứu binh, từ trong rừng cây nhảy ra sáu thanh y nhân, bọn họ nhất loạt sát về hướng của bọn hắc y nhân.

Nhìn thấy thanh y nhân, Lăng Dạ liền biết là do phụ hoàng phái đến bảo hộ mình, tiếp tục nói: “ Các người phải kiên trì đó, ta đi tìm người đến giúp.” Vừa nói vừa tránh thoát một đao công kích chém tới, hít một hơi, sử dụng khinh công của mình, đi vào trong thành tìm cứu binh. Khi Lăng Dạ chạy đi, có một thanh y nhân cũng theo sau y.

Nhìn thấy Lăng Dạ đã chạy, Lăng Huy và Thanh Cang đồng thời thở nhẹ một hơi, mà đám hắc y nhân nhìn thấy Lăng Dạ chạy mất, lập tức phải sáu người đuổi theo, trong lòng cũng cảm giận vô cùng, không biết từ đâu ra có sáu thanh y nhân xuất hiện, phá hoại kế hoạch của bọn họ, sớm biết như thế thì nên tìm nhiều người hơn, cũng may số lượng của chúng ta vẫn còn chiếm ưu thế, cho dù bọn họ võ công đều không tồi, nhưng bảy người bọn họ đối đầu với hơn ba chục người bọn ta, vẫn là tương đối khó khăn, hơn nữa bọn ta cũng không phải tay mơ.

Nơi này Lăng Huy và Thanh Cang chiến đấu cực khổ, còn Lăng Dạ thì đang liều mạng chạy về phía trước, trong lòng bởi vì quá khẩn trương, lại thêm vốn dĩ không biết phân biệt đường lối, kết quả căn bản đã không biết mình đã chạy đến đâu, nhìn thấy thanh y nhân đi theo bên cạnh, liền nói: “ Người lên trước dẫn đường, chúng ta chạy vào trong thành, nhanh một chút đi tìm cứu binh.”

Thanh y nhân nghe Lăng Dạ nói, gật gật đầu, chạy về một hướng.

Hắc y nhân đang đuổi theo phía sau đều không phải tầm thường, từ từ đã kéo gần khoảng cách với bọn Lăng Dạ, nhìn thấy bọn hắc y nhân càng lúc càng gần, Lăng Dạ cảm giác trái tim của mình cũng đập càng lúc càng nhanh. Lại thêm chạy liều mạng này giờ, thể lực đã có chút chịu không nổi, lần này phải làm sao đây.

Lăng Dạ chỉ có thể nhìn hắc y nhân tiến sát lại mình.....lúc này thanh y nhân nói: “ Thiếu chủ ngại chạy trước, ta sẽ cản đường bọn chúng.”

Lăng Dạ nói: “ Không ít gì đâu, ta vẫn là nên ở lại giúp người, hơn nữa ta cũng không biết phải chạy hướng nào. Hiện tại chỉ có thể mong ông trời thương xót, hi vọng có người xuất hiện đến cứu chúng ta thôi.”

Ngoại thành trong khu rừng có mấy con ngựa đang phi rất nhanh trên một con đường nhỏ, phía sau còn có mấy chiếc mã xa.

“ Người nói xem, vẫn là đi đường nhỏ hay hơn, dựa theo tốc độ hiện tại, có thể đến kịp ngọc thiện.” Từ trong một chiếc mã xa hòa hoa nhất truyền ra thanh âm của một vị nam tử trẻ tuổi.

“ Thiếu gia nói đúng, đi gấp gấp suốt mấy ngày trời, cuối cùng cũng đã đến Quang Diệp rồi. Còn dư hơn nửa tháng thời gian chúng ta có thể nghỉ ngơi cho đã, dạo chơi nữa.” Trong mã xa lại truyền ra thanh âm của một nữ tử.

“ Đúng a, thiếu gia ta thông minh, cuối cùng cũng có thể tắm rửa một cái cho đã rồi, đợi đến Quang Diệp, thiếu gia ta trước tiên phải đến một tửu lâu hào hoa nhất, trước ăn một bữa thật ngon, bù lại mấy ngày nay phải gấp gấp lên đường vô cùng cực khổ.” Nam tử trẻ tuổi trong mã xa lại tiếp tục nói.

“ Xuyt, dừng xe.” Một người cưỡi ngựa ở phía trước nói.

“ Dã Tín, phát sinh chuyện gì, mã xa tại sao phải ngừng.” Nam tử trong xe nói.

“ Thiếu chủ, trong khu rừng trước mặt có âm thanh đao kiếm va chạm, hay là chúng ta đi đường vòng đi.” Người cưỡi ngựa ở phía trước nói.

“ Thật sao, đã sắp đến Quang Diệp, sao còn gặp phải loại chuyện này, vậy đi đường vòng thôi.” Nam tử nói.

“ Vâng, thiếu chủ.”

Lăng Dạ lúc này lòng như lửa đốt, bởi vì bản thân võ công rất kém, tựa hồ đều là thanh y nhân đánh, nhìn vết thương trên người thanh y nhân càng lúc càng nhiều, đã sắp không thể chịu đựng được nữa, Lăng Dạ gấp gấp đến không biết phải làm gì, tránh một kiếm công kích qua, thật sự là lão hổ không phát uy, các

người xem ta là con mèo bệnh sao, lão tử ta liều mạng với các người. Lăng Dạ xông lên, cũng bắt đầu quấy nhiễu lấy hắc y nhân.

Mã xa bên này, tuy rằng đã đi đường vòng, nhưng mà, vị nam tử kia vẫn còn nghe được tiếng đao kiếm va chạm, cuối cùng nói: “Dã Tín, người đi xem thử thế nào đi, nếu có thể giúp đỡ thì liền giúp.”

“Vâng, thiếu chủ.” Dã Tín nhảy xuống ngựa nói với người sau lưng, “Các người mấy người theo ta.”

Võ công của Lăng Dạ thật sự kém, không qua bao lâu, bản thân cũng bị chém thêm nhiều đao, mắt thấy thanh y nhân trước mặt đã không chịu đựng, sắp ngã xuống đến nơi, Lăng Dạ thật hận chính mình, không có chút ít lợi nào, chỉ có thể làm liên lụy đến người xung quanh.

Thanh y nhân cuối cùng cũng ngã xuống, nhưng vẫn còn có ba hắc y nhân đứng vững, cảm giác máu trong cơ thể từ từ chảy xuống, xem ra lần này mình thật sự phải chết rồi.

Ngay khi Lăng Dạ nhận mệnh nhắm mắt lại, đang chờ đợi thanh kiếm kia đâm vào người, đột nhiên nghe được tiếng đao kiếm va chạm, mở lớn mắt ra, nhìn thấy năm sáu người đang đánh nhau với hắc y nhân. Xem ra là bỏ tất hiển linh rồi, ông trời vẫn chưa nỡ để ta chết, nhìn thấy ba hắc y nhân đã ngã xuống. Lăng Dạ cuối cùng cũng gượng không nổi, liền ngã xuống đất.

Dã Tín mang theo người chạy đến hiện trường, phát hiện trên mặt đất đã có bốn người đang nằm, chỉ có một nam tử mặc bạch y và ba người khác đang đánh nhau, nhưng nhìn lại tình huống, vị nam tử bạch y đó đã không thể chịu nổi nữa rồi, y phục bạch sắc đã nhiễm đầy huyết, cũng không biết là của ai. Không nói hai lời, liền xông về phía ba tên hắc y nhân, cứu mạng bạch y nam tử, Dã Tín nhìn thấy y ngã xuống, vốn nghĩ để mặc y không thêm quản, nhưng lại suy nghĩ, để thế này thì y chắc chắn không sống được, cuối cùng cũng ôm lấy y, đem đến mã xa bên kia.

Vị nam tử bạch y kia không cần nghĩ cũng biết là Lăng Dạ, cảm thấy có người ôm lấy mình, vội vàng nắm lấy y phục của người đó, nói: “Cầu, cầu người, cứu mấy vị bằng hữu của ta, bọn họ đang, đang ở bên cạnh bờ sông.” Nói xong liền hôn mê.

Dã Tín nhìn thấy Lăng Dạ nắm lấy y phục của mình, nói xong thì hôn mê, chỉ có thể quay về hồi báo với nam tử trong mã xa, để cho thiếu chủ của hắn định đoạt.

Nam tử nghe xong Dã Tín hồi báo, nói: “Dã Tín, người đem nam tử này ôm qua đây, để Bội Diệp xem thử vết thương của y có nghiêm trọng không, còn người mang theo mấy người đến cứu mấy vị bằng hữu mà nam tử này đã nói đi, chúng ta sẽ đến Huệ Hương tửu lâu trong thành Quang Diệp trước đợi người.”

Dã Tín nghe theo lời của thiếu chủ, mang theo hơn mười người, chạy về hướng bờ sông, cũng chính vì họ đến kịp thời, Ngạo Thanh Cang và Lăng Huy mới có thể may mắn giữ lại được mạng.

Trong mã xa, vị nam tử đó nhìn Lăng Dạ, mà vị nữ tử tên gọi là Bội Diệp đang bắt mạch cho Lăng Dạ nói: “Thiếu chủ, người này cũng không bị thương gì nghiêm trọng, chỉ là thân thể của người này vốn dĩ rất kém, lại thêm mất máu quá nhiều, cho dù là mấy vết đao không có tổn hại đến chỗ trọng yếu, nhưng nếu không trị liệu kịp thời thì cũng sẽ nguy hiểm tới tính mạng.”

Nam tử được gọi là thiếu chủ, nhìn Lăng Dạ, đạm nhạt nói: “Nhất định phải chữa khỏi cho y.” Xem ra thân phận của y không đơn giản đâu, không biết là có thù oán với ai, nếu không phải gặp được ta, trên thế giới này không phải là đã ít đi một đại mỹ nhân sao, “Tăng tốc độ lên cho ta, phải nhanh chóng đến thành Quang Diệp.”

.....Trong hoàng cung.....

Lăng Quang luôn có cảm giác hôm nay đã phát sinh chuyện gì, mí mắt phải cứ giật liên tục, Dạ nhi bọn họ chắc không xảy ra chuyện đi, có thể là do mấy ngày nay quá mệt rồi, không có nghỉ ngơi tốt.

“Nhậm công công, gần đây trong cung không có phát sinh chuyện gì đi, hoàng hậu, thừa tướng bọn họ thế nào rồi, có động tĩnh gì không?” Lăng Quang hỏi.

“Hồi hoàng thượng, gần đây trong cung không có chuyện gì phát sinh cả, mọi người đều đang chuẩn bị cho khánh điển của tháng sau, còn chỗ của hoàng hậu và thừa tướng, mấy ngày nay, đều rất an tĩnh, không có động tĩnh gì lớn.”

“Hiếm thấy a, không biết bọn họ là đang suy tính chủ ý gì, người lui xuống trước đi, trẫm muốn nghỉ ngơi một chút.” Lăng Quang phát lui Nhậm công công, tại sao từ sáng đến giờ, tâm thần của ta cứ không yên thế này.

.....Trong khách ***

“Thiếu chủ, tình trạng của y vẫn không mấy ổn định, hiện tại lại bắt đầu phát sốt, nếu như sốt không lui, y rất có thể sẽ...”

“Bội Diệp, nhất định phải nghĩ biện pháp làm cho y tốt hơn, ta đi xem thử bọn Dã Tín đã trở lại chưa.” Nam tử nói.

“Vâng, thiếu chủ, nô tì sẽ tận lực.”

Nam tử đi xuống lầu, phát hiện Dã Tín vẫn chưa trở lại, bèn ngồi trên ghế từ từ đợi.

Qua khoảng một khắc sau, Dã Tín cùng hai người khác toàn thân đầy máu đi vào.

“Thiếu chủ, thuộc hạ trở về rồi.” Dã Tín nhìn thấy nam tử ngồi cạnh bàn đang uống trà, bèn đi qua nói.

“Àn, đây là bằng hữu của vị nam tử kia?”

“Là người cứu Dạ nhi sao, y đang ở đâu, vết thương có nghiêm trọng không?” Lăng Huy lập tức hỏi.

“Y đang ở trên lầu, vết thương không nghiêm trọng lắm, nhưng mất máu quá nhiều, lại thêm hiện giờ phát sốt, cho nên tình trạng tương đối nghiêm trọng. Nếu như sốt không lui, vậy sẽ nguy hiểm tính mạng.”

“Chúng ta đi xem thử.” Ngạo Thanh Cang nói.

“Vậy ta mang các người lên xem, mà vết thương của các người không gấp sao?” Nam tử hỏi, thì ra tên của mỹ nhân đó là Dạ nhi a.

“Không quan hệ, đợi lát nữa băng bó lại một chút là được, không nghiêm trọng, chúng ta đi xem Dạ nhi thôi.” Lăng Huy nói.

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

Vào trong phòng, Lăng Huy và Ngạo Thanh Cang nhìn thấy Lăng Dạ gương mặt trắng bệch liền nói lời cảm tạ với nam tử.

“Thanh Cang, cúng ta cứ trở về trước, chuyện này cần phải sắp xếp lại một chút, Dạ nhi, trước tiên cứ để y lại đây, đợi lát nữa phái người đến đón y. Vị công tử này, phiền người chiếu cố Dạ nhi một chút, qua một lát nữa, chúng ta sẽ phái người đến đón.” Lăng Huy nói.

“Được thôi, ta tên là Viên Diệp Phong, không cần kêu ta công tử, nghe thấy thật sự là không quen.” Nam tử nói.

“Viên Diệp Phong, cái tên này nghe rất quen tai a, ta dường như là đã nghe qua ở đâu rồi.” Lăng Huy tự lẩm bầm, “Àn, ta gọi là Lăng Huy, người bên cạnh này tên là Ngạo Thanh Cang, lần này thật sự đa tạ ân cứu mạng của người, chúng ta nợ người một nhân tình.”

“Chuyện nhỏ nhặt này không cần phải đặt ở trong lòng, các người cũng nên nhanh chóng đi trị liệu thôi, nếu không vết thương bị nhiễm trùng sẽ không tốt.” Viên Diệp Phong nói.

“Àn, vậy chúng ta cáo từ trước, Thanh Cang, chúng ta trở về thôi.” Nói xong liền ra khỏi phòng.

Sau khi Lăng Huy và Ngạo Thanh Cang ra khỏi khách ***, Dã Tín nói: “Thiếu chủ, thân phận của mấy người này đều không đơn giản a, vừa rồi ở trước cửa thành, mấy binh sẽ gác thành cản chúng ta lại, người

tên Lăng Huy đó chỉ nói mấy câu, ta mới biết, y là tam hoàng tử của Quang Diệp, mà người còn lại kia là nhi tử của ngự sử đại nhân.”

“Thật sự không thể ngờ a, lần này thân phận của mấy người mà chúng ta cứu được lại cao quý như thế, nếu như nói vậy, vậy người tên Dạ nhi kia chắc chính là vai chính của khánh điển lần này rồi, Quang Diệp quốc lực hoàng tử, Lăng Dạ.” Viên Diệp Phong âm thầm suy nghĩ, không biết là ai lớn gan như vậy dám thích sát ba người bọn họ, xem ra thời gian này Quang Diệp sắp loạn rồi.

Nhìn nhìn Lăng Dạ đang hôn mê, bởi vì mất máu quá nhiều mà sắc mặt trở nên tái nhợt, nhìn thấy thật giống một con búp bê bằng sứ, nếu không cẩn thận thì sẽ làm vỡ mất.

Lăng Huy và Ngạo Thanh Cang rời khỏi khách *** rồi thì vội vàng trở về cung, vết thương trên người vẫn còn chảy máu, cần phải trị liệu ngay lập tức, ở ngay cổng của hoàng cung Lăng Huy đột nhiên nói: “Thanh Cang, ta biết cái tên Viên Diệp Phong đó là ai rồi, hắn là thái tử của Huy Ký quốc, lần này là đến đây tham dự khánh điển.”

“Thật sự không ngờ a, thế nhưng lại là hắn cứu chúng ta. Ai, thôi đừng nghĩ nữa, người vẫn nên nhanh chóng mang ta vào cung tìm một ngự y chữa trị cho ta thôi, ta đã sắp không thể trụ nổi nữa rồi. Hai người kia chắc cũng đã thông báo cho phụ thân của ta và hoàng thượng rồi. Hiện tại mạng của hai chúng ta là quan trọng hơn, nếu còn không trị liệu, thật sự là sẽ chết mất đó.” Ngạo Thanh Cang yếu đuối nói, vừa rồi chạy trên đường đã tiêu hao quá nhiều thể lực, hiện tại đã không chống đỡ nổi nữa.

“Ân, Thanh Cang, ráng thêm một lát nữa, đã đến hoàng cung rồi, người sẽ không có chuyện gì đâu.” Lăng Huy an ủi.

Lúc này có một đoàn người từ trong cung đi ra, một người trong đó nói: “Thanh Cang đại nhân, tam hoàng tử, thuộc hạ mang hai ngài vào cung, hoàng thượng đã biết chuyện rồi. Ngự y cũng đã được triệu đến rồi, các ngự y đều đã đợi ở trong cung.”

“Ân, vậy nhanh mang chúng ta vào, Thanh Cang đã sắp không chịu nổi nữa rồi, phải nhanh chóng trị liệu mới được.” Lăng Huy gấp gáp nói trên đường đến ngự thư phòng.

Vốn dĩ Lăng Quang đang nghỉ ngơi, kết quả nhìn thấy ám vệ mà mình phái đi bảo hộ Dạ nhi toàn thân đầy máu xông vào, nói rằng Dạ nhi gặp phải sát thủ, võ công của từng tên sát thủ đều không tồi, lập tức hỏi ám vệ đó tình huống của bọn Dạ nhi thế nào, nghe nói Dạ nhi đã được cứu, mà Lăng Huy và Thanh Cang cũng đang vội trở về cung, trong lòng Lăng Quang mới thở nhẹ nhõm.

Lăng Quang đến Thừa Ân điện đợi Lăng Huy và Thanh Cang, phát hiện Ngạo Nỗ Liệt đã ở trong đó đợi rồi, liền đi qua hỏi thăm tình huống: “Ngạo đại nhân, người biết mọi chuyện thế nào không?”

“Hoàng thượng, thần cũng không biết chuyện ra sao, lúc ta đang ở nhà phẩm trà thì đột nhiên có người nói Thanh Cang bị sát thủ làm bị thương, ta liền nhanh chóng nhập cung, không biết Thanh Cang thế nào rồi, vết thương có nghiêm trọng hay không.” Ngạo Nỗ Liệt khấn trương nói.

“Ngạo đại nhân, không có gì, đợi lát nữa, chúng nó sẽ đến thôi, trẫm đã gọi ngự y cho chúng rồi, sẽ không có chuyện gì đâu.” Lăng Quang an ủi.

Lăng Huy và Ngạo Thanh Cang còn chưa đến, Lăng Quang cũng không biết phải làm sao, chỉ có thể nóng ruột chờ đợi.

“Hoàng thượng, Ngạo đại nhân, tam hoàng tử và Thanh Cang đại nhân đã đến rồi. Nhưng mà vết thương của hai người đều rất nghiêm trọng.” Lúc này, một thị vệ đi vào nói.

“Mau điu bọn họ vào, nhanh đi truyền ngự y.” Lăng Quang lập tức nói.

Lăng Huy và Ngạo Thanh Cang được nâng vào, cả hai được đặt nằm trên giường.

Ngạo Nỗ Liệt nhìn thấy Ngạo Thanh Cang toàn thân đầy máu, khấn trương hỏi: “Vương ngự y, vết thương của Thanh Cang thế nào, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Ngạo đại nhân, yên tâm đi, hài tử Thanh Cang này chỉ là bị mất máu quá nhiều, nghỉ ngơi một chút là được, còn về tam hoàng tử, có một nơi bị chém khá là nghiêm trọng, nhưng mà vẫn may là không trúng chỗ

trọng yếu, nghỉ ngơi nhiều là được, nhưng mà trong thời gian tới không thể có những vận động quá mạnh mẽ.” Vương ngự y nói.

“Vậy cảm tạ Vương ngự y, Thanh Cang, không có chuyện gì chứ, chảy nhiều máu như thế.” Ngạo Nỗ Liệt nhìn Thanh Cang, đau lòng hỏi.

“Phụ thân, không có gì cả, người cũng không cần quá lo lắng.” Ngạo Thanh Cang không biết làm sao nói, thật sự sợ phụ thân của mình sẽ nói liên tục không ngừng, giống y như phụ nữ lớn tuổi vậy.

“Phụ hoàng, ngài vẫn là nên đi đón lục hoàng đệ đi, y đang ở tại Huệ Hương tửu lâu, cùng với Huy Kí quốc thái tử Viên Diệp Phong, ngài trước tiên nên đón y về, Viên Diệp Phong nói lục hoàng đệ mất máu quá nhiều lại thêm sốt cao, có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng.” Lăng Huy nói với Lăng Quang.

Lăng Quang vừa đang định hỏi về tình trạng của Lăng Dạ, kết quả nghe Lăng Huy nói, Dạ nhi lại có nguy hiểm đến tính mạng, liền nói với Lăng Huy và Ngạo Thanh Cang: “Các người từ từ mà dưỡng thương, ta đi xem Dạ nhi, rồi đón y về.” Nói xong liền ra khỏi Thừa Ân điện.

Lăng Quang mang theo một đám người, lập tức đi về hướng của Huệ Hương tửu lâu, Dạ nhi bị nguy hiểm đến tính mạng, lúc nghe thấy câu nói đó, Lăng Quang cảm thấy tim của mình như ngừng đập, Dạ nhi, đợi phụ hoàng, phụ hoàng hiện tại tới đón người ngay, người nhất định không thể xảy ra chuyện a. Phụ hoàng vẫn chưa thực hiện được lời hứa dẫn người ra ngoài chơi mà.

.....Trong thừa tướng phủ.....

“Người nói cái gì, hành động lần này thất bại rồi sao, sao lại như vậy, người nói rõ cho ta nghe.” An Luyện Trần nghe xong hồi báo của thủ hạ, lập tức nổi trận lôi đình, “Ta phải hơn bốn mươi người cho người, ai ai cũng là cao thủ, mà bọn chúng chỉ có ba người, làm sao lại thất bại, người làm việc thế nào vậy.”

“Thừa tướng đại nhân xin người giận, chuyện tình lần này không thể tính là thuộc hạ làm việc không tốt, lúc bắt đầu chúng tôi cũng cho rằng chỉ có ba người, nhưng mà sau đó lại xuất hiện thêm sáu thanh y nhân, võ công của bọn họ đều hơn chúng tôi, nhưng chúng tôi số lượng vẫn nhiều hơn họ, nên họ cũng không có cải biến gì tốt hơn, sau đó lục hoàng tử và một thanh y nhân chạy đi tìm cứu binh, ta đã phái sáu người đi theo ngăn cản, vốn nghĩ là không có vấn đề gì, nhưng không biết vì sao, nửa đường lại nhảy ra thêm vài người, bọn họ ai cũng đều là hảo thủ, kết quả chỉ còn một mình ta chạy thoát, còn lại tất cả đều chết tại đó.” Hắc y nhân nói.

“Bọn chúng đều chết hết rồi, vậy sao người không chết luôn đi, đáng chết mà, xem ra mấy tên thanh y nhân kia là do hoàng thượng phái đến làm ám vệ bảo hộ lục hoàng tử, thật là không ngờ được, hoàng thượng lại có thể quan tâm lục hoàng tử đến thế, còn phải sáu ám vệ theo bảo hộ y. Chuyện lần này coi nhưng bỏ đi, mấy ngày kế tiếp phải chú ý một chút, hoàng thượng khẳng định là sẽ điều tra triệt để, còn có, đi điều tra rõ cho ta mấy người xuất hiện sau đó là ai, ta muốn bọn chúng đều phải trả giá.” An Luyện Trần tâm trạng hiện tại thật sự bức rức vô cùng, “Được rồi, người lui xuống đi.”

“Thần nhi, người hồi cung đi, mấy ngày kế người và An Lạc Tuyết cẩn thận một chút, hoàng thượng chắc chắn sẽ hoài nghi là do chúng ta làm, xem ra kế hoạch của chúng ta phải tiến hành nhanh một chút thôi.”

“Ngoại công, Thần nhi đã biết, người an tâm đi, cho dù phụ hoàng hoài nghi chúng ta, y cũng không có chứng cứ chứng minh mọi chuyện là do ta làm.” Lăng Thần nói. “Ngoại công người không cần quá lo lắng nữa, ta hồi cung nói chuyện với mẫu hậu một chút, trước tiên thảo luận một chút kế sách.”

“Ân, vậy người trở về trước đi.”

.....Huệ Hương tửu lâu.....

Lăng Quang đến Huệ Hương tửu lâu, liền đi thẳng đến phòng của Lăng Dạ, lúc đến trước cửa liền bị người cản lại: “Người là ai, đây là nơi nghỉ của thiếu chủ, không thể tùy tiện đi vào.” Một người đứng gác cửa nói.

Lăng Quang làm sao thềm giải thích với họ, không nói hai lời liền động thủ.

Lúc này cửa phòng được mở ra, một người đi ra, hỏi: “Xin hỏi, người là người đến đón vị ở trong phòng?”

“ Đúng vậy.” Lăng Quang không nhẫn nại nói.

“ Vậy xin đi theo ta. Thiếu gia đang đợi người.”

Lăng Quang đi theo người đó vào phòng, nhìn thấy Lăng Dạ đang nằm trên giường, lập tức đi tới, ngồi bên mép giường, nhẹ nhàng vuốt vuốt mặt của Lăng Dạ, Dạ nhi, người nhất định sẽ không có chuyện gì.

Quay đầu qua nói với Viên Diệp Phong: “ Người chính là thái tử của Huy Kí quốc đi, chuyện ngày hôm nay rất cảm tạ sự giúp đỡ của người.”

“ Đừng khách sáo, nhưng mà ta cũng thật sự ngoài ý muốn, hoàng đế của Quang Diệp quốc lại đích thân đến đón lục hoàng tử, xem ra địa vị của y trong lòng ngài thật không bình thường a.” Viên Diệp Phong có chút kinh ngạc nói.

“ Có cái gì phải ngạc nhiên, y là hoàng nhi của trẫm, trẫm đích thân đến đón y trở về có gì không thỏa đáng.” Lăng Quang mặt không biểu tình nói. “ Nếu như đã đến Quang Diệp, vậy lát nữa liền cùng ta nhập cung trú là được, cũng là để ta tận trách nhiệm của chủ đãi khách, thuận tiện cảm tạ người hôm nay cứu bọn họ.”

“ Nếu như là yêu cầu của hoàng đế bệ hạ, vậy Diệp Phong cung kính không bằng tuân mệnh.” Nói xong liền quay sang bảo bọn Dã Tín: “ Dã Tín, các người chuẩn bị một chút, lát nữa, chúng ta cùng nhập cung.”

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

Lăng Quang mang Lăng Dạ về hoàng cung, sau khi đặt y nằm trên giường, lập tức gọi ngự y đến chẩn trị. Nhìn thấy gương mặt tái nhợt không còn chút huyết sắc nào của Lăng Dạ, lòng Lăng Quang đau như bị chém một đao, rất đau rất đau.

“ Hoàng thượng, tình trạng của lục hoàng tử không mấy khả quan.” Vương ngự y nhíu chặt mày nói.

“ Sao lại không khả quan, Vương ngự y, nói rõ ràng cho trẫm.” Lăng Quang cảm giác mình như sắp phát điên rồi.

“ Vết thương của lục hoàng tử đều không có nghiêm trọng, nhưng vấn đề là ở chỗ, lục hoàng tử từ nhỏ thể yếu nhiều bệnh, chỉ chuyên dùng thuốc để cải thiện sức khỏe, nhưng cũng không có tác dụng gì nhiều nhận, lần này bị chém mấy đao, lục hoàng tử mất máu quá nhiều, lại thêm còn sốt cao, cho nên tình huống rất không tốt.” Vương ngự y thành thật nói, “ Nếu như cơn sốt lần này không lui, mà lục hoàng tử vẫn cứ hôn mê không tỉnh thể này, vậy rất có khả năng sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.”

Lăng Quang nghe thấy xém chút nữa trước mắt tối đen, gần muốn hôn mê, “ Vương ngự y, trẫm bất kể là người dùng phương pháp nào, tóm lại nhất định phải làm cho Dạ nhi khỏe lại.”

“ Thần xin tận hết sức, trước tiên để thần đi khai chút đơn thuốc hạ sốt cho lục hoàng tử uống.”

“ Vậy nhanh lên, các người cũng đều lui xuống trước đi, lục hoàng tử, để trẫm tự chiếu cố.” Lăng Quang vội lui tất cả cung nữ và thái giám.

Nhìn Lăng Dạ hôn mê bất tỉnh, Lăng Quang thật sự không biết phải làm gì, vốn cho rằng sau chuyện hôm trước, mình đã phải sáu ám vệ âm thầm bảo vệ an toàn cho Dạ nhi vậy là đã đủ rồi, thật không ngờ đến, lần này Dạ nhi vừa xuất cung liền gặp phải sát thủ, nếu như không nhờ Viên Diệp Phong, vậy mình có phải là sẽ không còn gặp lại Dạ nhi được nữa không.”

Rốt cuộc là do ai làm, là ai to gan như thế dám phái sát thủ đi truy sát bọn Dạ nhi, hơn nữa bọn Dạ nhi vừa mới xuất cung liền gặp phải nguy hiểm, có thể là ai đây, lẽ nào là bọn Thừa tướng và Hoàng hậu, Lăng Thần và Lăng Huy đang tranh đoạt địa vị thái tử, còn Dạ nhi, bọn chúng vốn đã muốn diệt cỏ tận gốc, về Thang Cang, hẳn là nhi tử của Ngạo Nỗ Liệt, mà Ngạo Nỗ Liệt và thừa tướng là đối thủ sống chết, dựa vào

những điều này, chắc chắn là do bọn chúng làm, xem ra lá gan của chúng thật sự là càng ngày càng lớn rồi. Xem ra ta cũng phải tăng nhanh kế hoạch, sớm diệt sạch bọn chúng.

Cùng lúc Lăng Quang đang suy xét mọi việc, Lăng Dạ lại bắt đầu mơ thấy ác mộng, trong mộng, y nhìn thấy ba mẹ đã chết, còn có em trai của mình, nghe thấy em trai nói với y: Anh, người biết không, sự ra đời của người chính là một sai lầm, người vốn dĩ không nên đến thế giới này, người biết không, người chính là giống như một ôn thần, những người ở bên cạnh người đều không ai có được kết cục tốt đẹp, người thử nhìn đi, ba mẹ vì người mà chết, mấy kẻ tâm phúc trong công ty của người vì người mà thất nghiệp. Người còn mặt mũi sống trên thế giới này sao, nếu như ta là người, ta sớm đã tự sát rồi. Lăng Dạ liếc mạng đáp trả, y không phải là ôn thần.

Cảnh trong mộng lại thay đổi, Lăng Dạ lại mơ thấy nường và Lâm thúc thúc, nhìn thấy nụ cười hiền từ của bọn họ, Lăng Dạ vừa chạy vừa kêu nường, Lâm thúc thúc, nhưng lại thấy bọn họ cách mình càng lúc càng xa, chẳng cho đến khi tiêu thất.

Đột nhiên có rất nhiều hắc y nhân nhảy ra, bọn chúng dùng đao chém chết Lăng Huy, Thanh Cang, bản thân y muốn giúp, nhưng một chút cũng không ít lợi gì, chỉ có thể ở bên cạnh khấn trợ.

Đột nhiên trong mộng lại vang lên tiếng nói của em trai, người là ôn thần, người là ôn thần, những người ở bên cạnh người đều gặp nguy hiểm, người là ôn thần, người không nên sống trên thế giới này nữa, người sao không chết đi cho tốt.

Lăng Quang đang chìm vào trong suy tư, đột nhiên nghe thấy Lăng Dạ nói bản thân không phải là ôn thần gì đó, không biết là chuyện gì: “Dạ nhi, tỉnh tỉnh, sao vậy, có phải là gặp ác mộng không, ai nói người là ôn thần, đừng sợ, bọn họ hồ thuyết bát đạo, Dạ nhi mới không phải là ôn thần đâu. Phụ hoàng ở đây, đừng sợ a.”

Lăng Dạ trong mơ hồ nghe được có người nói mình không phải là ôn thần, mở mắt ra, nhìn thấy Lăng Quang.

Lăng Quang phát hiện Lăng Dạ mở mắt ra, liền lập tức hỏi: “Dạ nhi, cảm thấy thế nào rồi, có chỗ nào không thoải mái, nói cho phụ hoàng nghe.” Nói xong mới nhìn thấy Lăng Dạ dùng hai mắt trống rỗng nhìn mình, “Dạ nhi, sao vậy, chỗ nào không thoải mái, đừng nhìn phụ hoàng như vậy, phụ hoàng sẽ khó chịu.”

Lăng Dạ nhìn Lăng Quang, nghe thấy âm thanh gấp gáp của y, rất lâu mới phản ứng lại, gọi một tiếng phụ hoàng. Sau đó liền bắt đầu ho dữ dội, càng ho càng nghiêm trọng, cứ cảm thấy trong cổ họng có thứ gì đó, kết quả thổ ra một ngụm huyết, rồi lại liền hôn mê đi.

Lăng Quang nghe được Lăng Dạ gọi mình một tiếng phụ hoàng, vốn đã cho rằng Dạ nhi không có việc gì, nhưng lại nhìn thấy Dạ nhi ho ra máu, rồi hôn mê, khẩn cấp gọi: “Ngự y, mau gọi ngự y.”

Qua một lúc sau, Vương ngự y vội vàng chạy đến chẩn mạch cho Lăng Dạ, nói: “Lục hoàng tử có thể là đã mơ thấy chuyện không vui gì đó, mới thổ ra huyết, không có gì đáng lo.”

Lăng Quang nghe được, mới yên tâm một chút, nhìn Lăng Dạ, không biết y mơ thấy cái gì, có chuyện gì dấu giếm phụ hoàng sao?

“Vương ngự y, Dạ nhi khi nào thì tỉnh lại a.” Lăng Quang hỏi.

“Nếu như lục hoàng tử hạ sốt, vậy sáng sớm ngày mai là có thể tỉnh lại, nếu như sốt không hạ, vậy thân cũng không dám chắc.”

“Biết rồi, người lui xuống trước đi, có chuyện trầm sẽ gọi người, đúng rồi, thuốc sắc xong chưa?”

“Đã sắc xong rồi, để thân mang lên.”

“Ân, nhanh lên.”

Dạ nhi, người mau chóng khỏe lại, người biết phụ hoàng lo lắng cho người thế nào không.

Qua một lát, một cung nữ bưng thuốc lên: “Hoàng thượng, thuốc đây rồi.”

“ Đem tới đây cho trẫm, người đi ra đi.” Lãng Quang lấy thuốc, vẩy lui cung nữ xong, thì liền từng ngậm từng ngậm uy thuốc cho Lãng Dạ, sau khi uy xong, lại trông nom bên cạnh y, muốn để Lãng Dạ sau khi tỉnh lại thì có thể nhìn thấy mình đầu tiên.

.....Tẩm cung Hoàng hậu.....

“ Thần nhi, tình trạng của ba người kia thế nào rồi, đáng chết mà, hành động lần này thế nhưng lại thất bại, sao lại khéo như thế mà đụng phải Huy Kí quốc thái tử, thật không ngờ vận khí của chúng lại tốt như thế.” An Lạc Tuyết hiềm độc nói.

Vốn dĩ An Lạc Tuyết đang chờ Lãng Huy về báo lại tin tức cho nàng, kết quả lại nghe được tin tức mấy kẻ kia được cứu, tâm tình đang rất tốt liền lập tức phủ một màn mây đen.

“ Mẫu hậu, Ngao Thanh Cang và tam hoàng đệ đều không có chuyện gì, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là được, nhưng mà, lục hoàng đệ hình như rất nghiêm trọng, có thể sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

“ Thật sao, chỉ cần con hồ ly tinh đó bị nguy hiểm đến tính mạng là được, ta nguyện rửa cho nó chết luôn đi, sống trên thế giới này chỉ tổ hại quốc hại dân, nhìn thấy liền khiến người ta khó chịu.”

“ Thần nhi, người tiếp tục do thám một chút, rồi báo cho ta biết tình trạng trong cung.” An Lạc Tuyết uống một ngụm trà thông thả nói.

“ Vậy nhi thần cáo lui.” Lãng Thần hành lễ, rồi ly khai tẩm cung hoàng hậu.

.....Buổi tối.....

“ Vương ngự y, Dạ nhi thế nào rồi, có chuyển biến gì tốt không.” Lãng Quang lo lắng hỏi.

Lãng Huy và Ngao Thanh Cang cũng ở trong phòng, trong lòng cũng rất khổ sở, Dạ nhi, người nhất định không được có chuyện gì.

Nhìn Lãng Dạ, Lãng Quang nói: “ Huy nhi, Thanh Cang, các người còn bị thương, nên trở về trước nghỉ ngơi đi, nếu như Dạ nhi tỉnh lại, ta sẽ gọi người thông báo cho các người biết.”

“ Phụ hoàng cũng không tất phải quá lo lắng đâu, lục hoàng đệ sẽ không có chuyện gì, vậy nhi thần hiện tại cáo lui.” Nói xong liền đi khỏi phòng.

“ Thần, cáo lui.” Ngao Thanh Cang cũng đi theo Lãng Huy ra khỏi phòng.

Cả một tẩm cung rộng lớn chỉ còn lại hai người Lãng Quang và Lãng Dạ, Dạ nhi, người nhanh tỉnh lại đi.

Cả đêm, Lãng Quang vẫn trông giữ bên người Lãng Dạ, một bước cũng không rời, chỉ sợ Lãng Dạ đột nhiên phát sinh chuyện gì.

Buổi sáng ngày thứ hai.

“ Vương ngự y, Dạ nhi y làm sao rồi. Lúc nào mới có thể tỉnh lại được?” Lãng Quang khẩn thiết hỏi, một ngày rồi, từ sau lúc Dạ nhi thổ huyết tối qua xong, thì không hề có một phản ứng nào nữa.

“ Hoàng thượng, lục hoàng tử đã hạ sốt rồi, bệnh tình cũng đã ổn định, tin rằng không lâu nữa sẽ tỉnh lại thôi.” Vương ngự y cung kính nói.

“ Vậy thì tốt, Trúc Tâm, người đi bảo ngự thiện phòng chuẩn bị một chút đồ thanh nhạt, đến lúc Dạ nhi tỉnh lại có thể ăn. Nhớ kĩ, đừng quên hạnh nhân tô mà Dạ nhi thích nhất.” Lãng Quang nghe thấy Dạ nhi đã không có chuyện gì, nhất thời cũng đỡ lo lắng.

“ Hoàng thượng, Huy Kí quốc thái tử đến thăm lục hoàng tử, đang đợi ở ngoài cửa.” Lúc này một cung nữ đi vào bẩm báo.

“ Để y vào đi.”

“ Lãng Hoàng thượng, lục hoàng tử thế nào rồi, có tỉnh hay chưa.” Viên Diệp Phong vào phòng liền hỏi.

Bạn đang ?

“Đã ổn định rồi, ngự y nói, sáng nay sẽ tỉnh lại, hôm qua cảm tạ người cứu Dạ nhi bọn họ, không có chiêu đãi các người thật tốt, mong bỏ quá cho.”

“Không sao, có cái gì mà không tốt chứ, cho ta ăn cho ta ở đã rất cảm kích rồi.” Viên Diệp Phong ngừng một lát lại nói: “Nếu như lục hoàng tử đã không có chuyện gì, vậy hiện tại ta xin cáo lui, đợi lục hoàng tử tỉnh lại, ta sẽ đến thăm y.”

Lăng Quang gật gù đầu, nhìn Viên Diệp Phong rời đi.

Khi sắp đến giờ Ngọ, Lăng Dạ cuối cùng cũng mở mắt ra.

24. Chương 24

CHƯƠNG 24

“Dạ nhi, người tỉnh rồi, cảm thấy có tốt hơn chưa? Có đói bụng không?” Nhìn thấy Lăng Dạ tỉnh lại, Lăng Quang lập tức kích động hỏi.

“Phụ hoàng, đã để người lo lắng rồi, xin lỗi.” Lăng Dạ có chút hổ thẹn nói.

“Không phải tại người, khát không, đến uống chút nước này, người đã hôn mê một ngày rồi, phụ hoàng lo lắng muốn chết.” Lăng Quang bưng nước đến nói.

Lăng Dạ chậm rãi uống từng ngụm, sau khi uống được vài ngụm thì không uống nữa: “Phụ hoàng, ta đói rồi.”

“Biết người tỉnh lại sẽ đói bụng, nên ta đã kêu ngự thiện phòng chuẩn bị sẵn rồi. Chỉ đợi người tỉnh lại là ăn thôi.” Lăng Quang dịu dàng nói.

“Phụ hoàng người đối với ta thật tốt.” Lăng Dạ nói, rồi lại bật khóc, trong khoảng thời gian hôn mê, y mơ rất nhiều giấc mộng, mơ thấy em trai nói mình là ôn thần, rồi mơ thấy nương, ba mẹ, Lâm thúc thúc, có một chút cảm giác vừa đau thương vừa vui vẻ, nhưng mơ thấy nhiều nhất vẫn là sự cô độc và thống khổ trong căn phòng nhỏ ở kiếp trước, mỗi ngày em trai đều đến nói những điều tổn thương, có lúc em trai tâm tình không tốt cũng đều toàn bộ phát tiết hết lên người y. Không có ai quan tâm lo lắng, mỗi ngày chỉ có một vầng trăng nhỏ làm bạn ngoài cửa sổ.

“Dạ nhi, sao lại khóc, người đứa nhỏ ngốc nghếch này, phụ hoàng không đối xử tốt với người thì đối xử tốt với ai đây.” Lăng Quang nhẹ nhàng lau đi nước mắt của Lăng Dạ, có chút đau lòng, Dạ nhi, người rất cuộc là có điều gì giấu diếm phụ hoàng vậy.

Lăng Quang uy Lăng Dạ ăn từng ngụm cơm, ăn được vài miếng lại không ăn nữa: “Dạ nhi, sao lại ăn ít như vậy, có phải là chỗ nào không thoải mái không? Vương ngự y, mau đến xem cho Dạ nhi.”

Vương ngự y đi qua bắt mạch cho Lăng Dạ, nói: “Hoàng thượng, tình trạng của lục hoàng tử cũng đã tương đối ổn định rồi, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt, uống nhiều thuốc bổ, vậy sẽ không còn chuyện gì nữa, chỉ là trong mấy ngày nay thân thể sẽ tương đối yếu nhược, cần phải chăm sóc cẩn thận.”

“Vậy thì được, vậy Vương ngự y người trước tiên cứ lui xuống đi, trẫm muốn nói chuyện với lục hoàng tử.” Lăng Quang cho lui tất cả mọi người.

Đợi cho tất cả cung nữ, thái giám đều rời khỏi phòng, Lăng Dạ tràn đầy nghi hoặc hỏi: “Phụ hoàng, người muốn nói với ta cái gì?”

“Người uống thuốc trước đi.” Lăng Quang nói.

Lăng Dạ không biết làm sao, chỉ có thể căng da đầu ra mà ráng uống thuốc, uống xong liền nhìn Lăng Quang, không biết muốn hỏi mình cái gì?

“ Dạ nhi, người nằm xuống đi.” Nhưng lại bị Lăng Dạ cự tuyệt, “ Vậy phụ hoàng ôm người được không, ngồi như thế này không thoải mái.”

Lăng Dạ gật gật đầu, đáp ứng, Lăng Quang nhẹ nhàng ôm lấy Lăng Dạ, chỉ sợ sẽ đụng trúng vết thương của y.

Cảm giác được sự cẩn thận của Lăng Quang, Lăng Dạ nói: “ Phụ hoàng, ta cảm thấy tốt hơn rất nhiều rồi, người không cần lo lắng nữa, người có cái gì thì nói với ta đi a.”

“ Không có chuyện gì, phụ hoàng chỉ muốn được một mình cùng với Dạ nhi ở bên nhau một lát, để phụ hoàng có thể ngắm nhìn Dạ nhi cho kỹ.”

Nghe Lăng Quang nói vậy, Lăng Dạ cảm thấy một trận ấm áp: “ Phụ hoàng, tối qua người không có ngủ sao, khỏe mắt đều đã thâm đen hết rồi, nhất định là rất mệt.”

Lăng Quang nghe Lăng Dạ hỏi liền đáp: “ Không mệt, chỉ cần Dạ nhi khỏe lại thì được rồi, nhìn thấy bộ dáng người mãi hôn mê không tỉnh, phụ hoàng thật sự lo lắng, nhìn thấy từng vết thương trên người người, phụ hoàng thật hy vọng người bị thương không phải là người, mà là ta, đều là do phụ hoàng không bảo vệ tốt Dạ nhi, mới gặp phải chuyện như ngày hôm qua.”

“ Phụ hoàng, thật sự không phải là tại người đâu, là do ta quá vô dụng, không giúp ít được gì, hơn nữa nếu như phụ hoàng bị thương, Dạ nhi sẽ lo lắng, sẽ đau lòng.”

“ Dạ nhi yên tâm đi, phụ hoàng sẽ bảo vệ tốt cho bản thân, người cũng vậy, biết chưa, phải bảo vệ tốt chính mình.”

“ Ta biết rồi, phụ hoàng, tam hoàng huynh và Thanh Cang cùng những thanh y nhân kia thế nào rồi, bọn họ đều không có chuyện gì đi?” Lăng Dạ khẩn trương nhìn Lăng Quang hỏi.

“ Không cần lo lắng, sức khỏe của họ tốt hơn người, đều không có chuyện gì, phụ hoàng đã cho người thông báo cho họ rồi, đợi lát nữa sẽ đến thăm người, chuyện lần này cũng phải đa tạ sự giúp đỡ của Huy Kí quốc thái tử, nếu không có hắn, phụ hoàng có thể là thật sự không còn cơ hội gặp lại Dạ nhi rồi.”

“ Người nói là do Huy Kí quốc thái tử cứu chúng ta, vậy lần này nhất định phải cảm tạ hắn cho tốt, phụ hoàng hắn đang ở đâu a, ta muốn gặp xem thử, thuận tiện cảm tạ.”

“ Phụ hoàng cũng đã kêu người đi mời rồi, người cứ an tâm đi, lo nghỉ ngơi cho tốt đi, nhanh chóng khỏe lại.” Nói xong liền nhẹ cấn lên tai của Lăng Dạ: “ Phải biết là, phụ hoàng đều một lòng chờ đợi đến ngày Dạ nhi tiếp nhận phụ hoàng nha.”

Lăng Dạ bị động tác của Lăng Quang làm cho không biết phải cư xử ra sao, nghe được lời y nói, Lăng Dạ đỏ mặt nói: “ Phụ hoàng, nếu như ta không tiếp nhận người, người sẽ làm thế nào.” Hai mắt nhìn Lăng Quang, đợi chờ hồi đáp của y.

“ Nếu vậy a, phụ hoàng sẽ chỉ có thể dùng cường chế thôi, xem thử Dạ nhi người có chịu đáp ứng không. Người phải biết là, người có nhiều cái đuôi (điểm yếu) bị ta nắm trong tay lắm đó nha, phụ hoàng chỉ có thể đem những thứ đó ra uy hiếp người.” Lăng Quang xấu xa nói.

“ Ta có cái đuôi nào bị người nắm trong tay chứ, nói thử xem?” Kỳ quái, hình như là không có a.

“ Giả dụ như hạnh nhân tô mà Dạ nhi thích ăn nhất này, nếu người không đáp ứng, phụ hoàng chỉ còn có thể cầm ngự thiện phòng làm cho người ăn, cũng không cho phép Thanh Cang bọn họ mang đến cho người, phụ hoàng còn có thể lột lột người nữa, cho đến khi người đồng ý thì thôi.”

Lăng Dạ nghe xong mặt đầy hắc tuyến, đây rốt cuộc có phải là hoàng đế không a, sao lại giống y như mấy tên vô lại đầu đường xó chợ vậy a, lấy mấy thứ đó đến uy hiếp người, hơn nữa còn là nhi tử của mình, Lăng Dạ không còn lời gì để nói, chỉ có thể bảo trì trầm mặc.

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng nói của Nhậm công công: “ Hoàng thượng, tam hoàng tử, Thanh Cang đại nhân, và Huy Kí quốc thái tử cầu kiến.”

“ Để bọn họ vào đi.” Biết Lăng Dạ muốn gặp bọn họ, Lăng Quang giúp y nằm lại đắp chăn xong rồi nói.

Lăng Huy, Ngạo Thanh Cang và Viên Diệp Phong đi vào, thấy Lăng Quang đang ngồi bên mép giường, mà Lăng Dạ lại đang nằm trên giường.

“Dạ nhi, người cuối cùng cũng tỉnh lại, xem chút nữa dọa ta sợ chết được.” Ngạo Thanh Cang nhìn thấy Lăng Dạ đã không có chuyện gì lập tức nói.

“Không còn chuyện gì nữa, đã để mọi người lo lắng, vết thương của mọi người đều đã không còn vấn đề gì đi?” Lăng Dạ hỏi.

“Chúng ta da thô thịt dày, bị có mấy đao, không có gì cả, nhìn xem hiện tại bọn ta không phải rất khỏe sao.” Lăng Huy cười nói.

“Vậy tốt quá, người là Huy Kí quốc thái tử phải không, lần này cảm tạ người cứu chúng ta.” Lăng Dạ nhìn về phía Viên Diệp Phong, tràn đầy cảm kích.

“Không có gì, cứu các người là chuyện nên làm thôi, ta là Viên Diệp Phong, người có thể gọi ta là Diệp Phong, cũng đừng để ý nếu ta gọi người là Dạ nhi.” Viên Diệp Phong cười nói.

Lăng Dạ lắc lắc đầu, vị thái tử này, xem ra rất dễ dàng thân cận a.

Qua một lát sau, bọn người Lăng Huy rời đi, dù sao thì Lăng Dạ mới vừa tỉnh lại, cần phải nghỉ ngơi nhiều.

Nhìn thấy bọn họ đi khỏi, Lăng Quang nói: “Dạ nhi, người ngủ một lát đi, chỗ nào không thoải mái thì nhớ nói cho phụ hoàng biết, phụ hoàng ở đây bồi người.”

“Ân, phụ hoàng tối qua không có ngủ, giờ ngủ chung đi.” Lăng Dạ nói.

“Ta không mệt, Dạ nhi người ngủ đi.” Lăng Quang không cần suy nghĩ liền cự tuyệt, như vậy mới có thể chiếu cố Dạ nhi, ngủ rồi, sẽ không chăm sóc được.

“Phụ hoàng, không có sao đâu.” Nghe Lăng Quang cự tuyệt, Lăng Dạ nói, lại suy nghĩ thêm một chút: “Ta muốn phụ hoàng ôm ta ngủ.” Khi nói ra câu này, Lăng Dạ đỏ mặt một chút.

Lăng Quang nghe thấy thế, trong lòng tựa như ăn được mật ong, lập tức đáp ứng. Nằm xuống giường, ôm chặt Lăng Dạ: “Ngủ thôi, phụ hoàng ngủ cùng người.”

Lăng Dạ gật đầu, nhắm mắt lại, nằm trong lòng Lăng Quang, rất ấm áp, rất ấm áp.

.....Tắm cung hoàng hậu.....

“Người nói cái gì, con hồ ly tinh đó tỉnh lại rồi, hơn nữa còn không có chuyện gì nữa, đáng chết, mạng lớn như thế, tỉnh lại làm gì, sao không chết luôn cho tốt.” An Lạc Tuyết nghe được tin Lăng Dạ tỉnh lại, tâm tình đang cao hứng liền lập tức trôi như mây khói.

“Mẫu hậu, tối qua phụ hoàng cả đêm chăm sóc bên cạnh lục hoàng đệ, một bước cũng không rời, hơn nữa còn nghe nói sáng hôm nay tam hoàng đệ và Huy Kí quốc thái tử Viên Diệp Phong chuyện phiếm với nhau, vô cùng vui vẻ, xem ra đối với địa vị thái tử này, tên Viên Diệp Phong đó khẳng định là sẽ tiến cử tam hoàng đệ, cho dù chuyện chọn thái tử là chuyện riêng của quốc gia chúng ta, nước khác không thể can thiệp, nhưng mà sự tiến cử của quốc gia khác cũng gây ảnh hưởng không nhỏ.” Lăng Thần tràn đầy ưu tư nói.

“Thần nhi, không cần lo lắng, mẫu hậu và ngoại công đều tiến cử người, hơn nữa cho dù người không lấy được địa vị thái tử, đừng quên còn kế hoạch mà chúng ta đang tiến hành, như vậy thì người vẫn có thể đạt được hoàng vị, chỉ là đạt được địa vị thái tử đối với kế hoạch của chúng ta rất có lợi, cái khác thì cũng không quan trọng.” An Lạc Tuyết nói.

Bạn đang ?

“Ta biết rồi, mẫu hậu, nhi thần muốn đi xem thử chút tình trạng bên ngoài, nên xin cáo lui trước.”

“Ân, nhớ lát nữa trở lại nói cho mẫu hậu nghe.” Nhìn theo bóng lưng Lăng Thần rời đi, An Lạc Tuyết nói.

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

Ngày mai là khánh điển rồi, mấy ngày nay, người trong cung càng thêm phần bận rộn, phụ hoàng cũng vậy, gần đây, không chỉ bận rộn chuyện của khánh điển, mà còn bận điều tra về chuyện lần trước ta gặp phải sát thủ, còn thêm tấu chương, mỗi ngày đều bận từ sáng đến tối, nhưng mà vẫn tranh thủ chút rảnh rỗi đến bồi mình.

Trải qua hơn mười ngày điều dưỡng, vết thương trên người Lăng Dạ đã đều khép miệng lành lặn, trong thời gian dưỡng thương, Lăng Dạ và Viên Diệp Phong đã quen biết rất thân thuộc, cái vị Huy Ký quốc thái tử này một chút kể cả cũng không có, đối nhân rất tốt, nhất là đối với mình, tốt đến mức khiến Lăng Dạ cảm thấy có chút không thoải mái, mà Lăng Quang mỗi lần nhìn thấy Lăng Dạ và Viên Diệp Phong bên nhau, Lăng Quang đều ăn dấm chua.

Vì thế mỗi lần nhìn thấy Viên Diệp Phong, Lăng Quang đều cảm thấy không thoải mái, mà Lăng Dạ lại rất khó xử, không biết Lăng Quang làm cái gì mà cứ phải luôn chĩa mũi nhọn về phía Viên Diệp Phong như vậy.

Còn về Lăng Huy và Ngạo Thanh Cang, hai người bọn họ cũng đều cảm thấy được nguy cơ, cái tên Viên Diệp Phong này không dễ đối phó a.

Mấy hôm nay người của Phiên Thời quốc cũng đã đến hoàng cung, điều khiến Lăng Dạ cảm thấy quái dị chính là, người của Phiên Thời quốc lại là công chúa, sau khi hỏi Lăng Huy, Lăng Dạ mới biết, thống trị Phiên Thời quốc chính là nữ hoàng, mà công chúa đến đây lần này cũng là người kế tục nữ hoàng đời kế tiếp. Lăng Dạ nhớ người thống trị của Phiên Thời quốc tên là Phiên Độ Hạo a, thật là, đặt một cái tên nam tính như thế, hại Lăng Dạ còn cho rằng là nam nữa chứ, thì ra là nữ a, liệu có giống như Nữ Nhi quốc trong Tây Du Ký không a.

Hôm nay, Lăng Dạ hiếm khi ra khỏi tẩm cung, nằm trên giường nhiều ngày như thế, đều muốn rỉ sét luôn rồi, cuối cùng cũng có thể hoạt động được một chút. Thế là cùng Trúc Tâm đi ngự hoa viên dạo chơi, đến ngự hoa viên, nhìn thấy Lăng Huy, Ngạo Thanh Cang, và Viên Diệp Phong đều ở đó, xem ra dường như là đang tranh luận chuyện gì đó, liền đi qua chào hỏi.

Ba người bọn họ, nhìn thấy Lăng Dạ đi tới, liền ngừng cuộc tranh cãi lại.

“Dạ nhi, hôm nay sao lại ra ngoài đi dạo a, nhưng mà như thế cũng tốt, nằm suốt trên giường cũng không tốt cho việc hồi phục.” Lăng Huy cười nói.

“Ân, nằm lì nhiều ngày như thế, còn nằm tiếp chắc ta phát điên lên mất, vẫn nên đi dạo một lát.” Lăng Dạ cười đáp lời, “Đúng rồi, các người vừa rồi là đang tranh luận chuyện gì a?”

“Không có gì, Dạ nhi, ngồi bên này đi, đừng đứng ở đó nữa.” Ngạo Thanh Cang kéo Dạ nhi lại gần chỗ của hắn, cho y ngồi xuống.

“Dạ nhi, chúng ta cũng không có tranh luận cái gì.” Viên Diệp Phong trừng hai mắt nhìn Thanh Cang, trong lòng một trận nộ hỏa, cái tên gian trá tiểu nhân này dám kéo Dạ nhi đến chỗ của hắn, đáng chết, bị hắn đến trước đoạt mất, “Chỉ là đang thảo luận chuyện chúng ta đồng thời cùng thích một người thôi, vậy người đến sau có phải là nên lui bước.”

“Dạ nhi, người nói xem có phải là khẳng định nên lui bước không.” Thanh Cang cũng trừng mắt nhìn Viên Diệp Phong, nhân thần này tựa hồ đang nói, người không phục, có bản lĩnh đơn độc đấu với ta a.

Mà Lăng Dạ lại nhìn Viên Diệp Phong và Ngạo Thanh Cang, trong lòng nghĩ lẽ nào Viên Diệp Phong cũng thích tam hoàng huynh, cho nên mới muốn giành với Thanh Cang, vì thế hai người này mới dùng ánh mắt thù hận như thế để nhìn đối phương. Ân, nhất định là thế, vậy ta phải giúp Thanh Cang mới được, không thể để Viên Diệp Phong phá hỏng quan hệ của Thanh Cang và tam hoàng huynh.

“Ta cảm thấy Thanh Cang nói rất đúng, Viên Diệp Phong, người cũng không thể làm kẻ thứ ba, chia cắt tam hoàng huynh của ta và Thanh Cang a, bọn họ chỉ là xấu hổ nháo một chút thôi, còn chưa kịp hòa hảo, người liền chia cắt bọn họ đi, vậy quá nhẫn tâm rồi.” Lăng Dạ nói đầy lý lẽ xác đáng.

Lăng Huy vốn dĩ đang uống trà nghe được lời của Lăng Dạ nói, kết quả ngụm trà vừa uống vào mồm liền sặc, trong lòng nghĩ, bản thân không có nghe lầm đi, thì ra Dạ nhi cho rằng mình và tên củ cải trắng kia có vướng mắc, thật sự là không biết tại sao y nghĩ vậy nữa.

Mà Ngạo Thanh Cang và Viên Diệp Phong nghe xong cũng ngốc ra, Dạ nhi này thật sự là suy nghĩ không thể ngờ được a, sao lại ghép cái này với cái kia.

“Dạ nhi, tại sai rồi, ngươi an tâm đi, ta xin thề, ta về sau tuyệt đối sẽ không làm thế nữa, nhất định sẽ cố gắng cải thiện quan hệ của Thanh Cang và Lăng Huy, không làm kẻ thứ ba nữa, ta biết sai rồi.” Viên Diệp Phong sau khi phản ứng lại, lập tức nói, trên mặt bày ra một bộ dáng khổ não và thất vọng, trong lòng lại vui như nở hoa, thì ra Dạ nhi cho rằng Thanh Cang và Lăng Huy là một đôi a, lần này tốt rồi, bớt đi hai tên địch thủ tranh đoạt, sướng khoái a.

Nghe được Viên Diệp Phong vô sỉ thừa nhận như thế, lần này Ngạo Thanh Cang và Lăng Huy đều nóng ruột.

“Dạ nhi, ngươi nghĩ sai rồi, ta không thích Lăng Huy, hấn y như con tinh tinh, ta sao có thể thích hấn được, ngươi hiểu lầm rồi, người ta thích là Dạ nhi người a.” Ngạo Thanh Cang lập tức giải thích, hai mắt thì trừng Lăng Huy, Dạ nhi sao lại đem ta và hấn nghĩ thành một đôi a!

“Đúng vậy, Dạ nhi, Thanh Cang cũng không nói sai, hấn một cây củ cải trắng như thế, ta mà thích được mới lạ.” Lăng Huy cũng giải thích, hai mắt cũng đang đánh giá Ngạo Thanh Cang, hấn có chỗ nào đáng để ta thích a.

Kết quả Lăng Dạ lại ngộ nhận hai người kia đều là đang tức giận đối phương, nhần nại nói: “Không cần giải thích nữa, ta đều hiểu rõ, hai người các người đều đã nháo lâu như vậy rồi, còn không hòa hảo lại đi, ta sẽ không thích các người nữa đó.”

“Đúng a, hai người các người có nháo tiếp cũng không có tác dụng nữa, còn không mau hòa hảo đi, người xem ta cũng đã chịu nhường bước rồi, Dạ nhi, chúng ta đi trước đi, ta đưa người đi dạo, để hai người bọn họ phản tỉnh lại.” Viên Diệp Phong phụ họa, thuận tiện mang Dạ nhi đi. Để lại cho Lăng Huy và Ngạo Thanh Cang một ánh mắt đặc ý.

Lăng Huy và Ngạo Thanh Cang trong lòng đều phiền muộn, đuổi theo nói: “Dạ nhi, chúng ta thật sự không phải là quan hệ như ngươi nghĩ đâu, ngươi thật sự là hiểu lầm chúng ta rồi.” Lăng Huy nói.

“Đúng vậy, Lăng Huy nói không có sai đâu a, ngươi thật sự là hiểu lầm rồi.” Ngạo Thanh Cang cũng phụ họa, hai mắt chờ đợi nhìn Lăng Dạ, hy vọng y có thể tin lời họ nói.

“Các người không cần nói nữa, ta và Viên Diệp Phong đi dạo, không cần đi theo chúng ta, Thanh Cang người cũng nên nói chuyện rõ ràng với tam hoàng huynh đi, cứ tiếp tục nháo nữa cũng không có gì tốt đâu.” Lăng Dạ nói xong liền quay đầu đi không thèm nhìn lại, để lại hai người mắt to trừng mắt nhỏ Lăng Huy và Ngạo Thanh Cang. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Đều là tại ngươi hại đó, lần này ta phải làm sao để giải thích với Dạ nhi a, y làm sao mới có thể tin tưởng lời của chúng ta a.” Lăng Huy phiền não nói.

“Cái gì mà đều là do ta làm hại a, đều là tên đầu heo Viên Diệp Phong kia, nếu không phải tại hấn, cũng không phát sinh chuyện này, hiện tại hấn nhất định là rất vui vẻ đi.” Thanh Cang buồn bực.

Bên này, Lăng Dạ và Viên Diệp Phong đang chơi rất vui trong ngự hoa viên.

“Dạ nhi, có mệt chưa, chúng ta có cần đi tìm chỗ nào ngồi nghỉ không?” Viên Diệp Phong quan tâm hỏi.

“Không có gì đâu, mới đi có một chút thôi, làm sao mà mệt được a, Trúc Tâm, ngươi có mang theo đồ ăn không a, miệng của ta hơi nhạt quá.” Lăng Dạ hai mắt chờ mong nhìn Trúc Tâm, hy vọng nàng có mang theo.

“Lục hoàng tử, nô tì biết ngài sẽ muốn ăn mà, cho nên có mang theo đây.” Trúc Tâm mỉm cười nhìn Lăng Dạ, lấy ra hạnh nhân tồ.

“ Ta biết Trúc Tâm là tốt nhất mà, sẽ không quên mang theo đồ ăn đâu.” Lăng Dạ hưng phấn nói, đã gần như có tư thế muốn hôn Trúc Tâm một cái.

Viên Diệp Phong lại buồn cười nhìn phản ứng của Lăng Dạ, thật không ngờ được chỉ có mấy khối hạnh nhân tô liền vui vẻ đến thế, lần sau không biết ta có cần đến ngự thiện phòng, bảo họ mỗi ngày đều làm cho Dạ nhi ăn, Dạ nhi liệu có đem bản thân ra bán luôn không, rồi về sau liền đi theo ta a.

Thời gian vui vẻ luôn là ngắn ngủi, rất nhanh một ngày liền kết thúc, ngày mai chính là ngày tuyên bố khôi phục thân phận của Lăng Dạ.

Trong tầm cung của Lăng Quang.

“ Dạ nhi, ngày mai là khánh điển rồi, có cảm giác gì không a?” Lăng Quang nằm trên giường ôm Lăng Dạ hỏi.

“ Ân, không có cảm giác gì cả, phụ hoàng, ngày mai bọn họ có tặng lễ vật này nọ gì cho ta không a.” Lăng Dạ ngẩng đầu vốn đang vui trong lòng Lăng Quang lên, hai mắt nhìn thẳng Lăng Quang.

“ Yên tâm đi, sẽ có mà, hơn nữa khẳng định đều là thứ giá trị không nhỏ a, người cứ từ từ mà nhận lễ vật được rồi.” Lăng Quang nghe câu hỏi của Lăng Dạ, buồn cười đáp.

“ Thật sự a, vậy quá tốt rồi, phụ hoàng cũng phải chuẩn bị một phần lễ vật cho ta đó, nếu không người không xong với ta đâu.” Lăng Dạ tham lam nói, hai mắt phát sáng nhìn Lăng Quang, ta là truyền nhân của rồng, rồng thích báu vật, vậy ta đương nhiên cũng không ngoại lệ.

“ Điều đã chuẩn bị xong hết rồi, ngày mai người liền biết.” Lăng Quang nói. “ Được rồi, đã trễ rồi, ngày mai còn có rất nhiều việc phải làm, ngủ đi thôi.”

“ Ngủ ngon, phụ hoàng.” Lăng Dạ nói xong nhắm mắt lại.

“ Ngủ ngon, Dạ nhi.”

.....Tầm cung hoàng hậu.....

“ Thần nhi, ngày mai trong lúc khánh điển, người len lén bỏ thuốc này vào trong chén trà của hồ ly tinh kia, ta muốn y ngày mai trước mặt bao nhiêu người trở thành trò cười. Như vậy hoàng thượng khẳng định sẽ bỏ rơi y.” An Lạc Tuyết đưa một gói thuốc cho Lăng Thần.

“ Mẫu hậu như vậy không có vấn đề chứ.” Lăng Thần có chút lo lắng.

“ Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì, đây cũng không phải là thuốc độc, sẽ không độc chết y, ta còn muốn giày vò y thật tốt nữa, làm sao có thể nỡ để cho con hồ ly tinh đó chết được.” An Lạc Tuyết tiếp tục nói.

“ Vậy nhi thần biết rồi, nhi thần chờ mong phản ứng của lục hoàng đệ trong khánh điển ngày mai.

26. Chương 26

CHƯƠNG 26

Ngày thứ hai, sau khi Lăng Dạ tỉnh lại, phát hiện Lăng Quang đã không còn trên giường, đây là lần đầu tiên phụ hoàng không đợi mình tỉnh dậy đã rời giường, cảm giác thật có chút không quen, ăn xong tảo thiện, Lăng Dạ đi ra ngoài hít thở không khí, thật trong lành a, tâm tình cũng bất tri bất giác mà cảm thấy tốt hơn.

Ngay lúc Lăng Dạ đang cảm thán mê lực của thiên nhiên, cảm thấy người và tự nhiên cần phải phát triển hài hòa, thì Lăng Quang đi đến.

“ Dạ nhi, ở chỗ này a, đã dùng xong tảo thiện chưa?” Lăng Quang nắm lấy cánh tay đã bị đông cho hồng lên của Lăng Dạ.

“ Ăn rồi, phụ hoàng, hôm nay người tại sao lại dậy sớm như thế a.” Lăng Dạ nghi hoặc hỏi.

“ Hôm nay là khánh điển, phụ hoàng đương nhiên không thể cùng rời giường với người, sao rồi nhớ phụ hoàng sao!” Lăng Quang cười đáp.

“ Đâu có, chỉ là cảm giác có chút không quen.” Lăng Dạ phiền muộn đáp.

“ Được rồi, vào trong phòng thôi, hôm nay người là vai chính của khánh điển, nhất định phải phục sức trang điểm cho tốt.” Lăng Quang kéo Lăng Dạ vào trong phòng.

Vốn dĩ Lăng Dạ cho rằng trang điểm một chút là rất đơn giản, bản thân không phải là nữ nhân, cho nên chỉ cần tùy ý làm một chút là được, không nghĩ rằng, thế nhưng lại phức tạp đến thế này. Nhìn thấy Trúc Tâm đang trang điểm cho mình, nàng không ngại phiền phức, nhưng Lăng Dạ tự mình đã có chút đứng ngồi không yên rồi: “ Trúc Tâm còn chưa có làm xong sao?”

“ Nhanh thôi, lục hoàng tử đợi một chút nữa.” Trúc Tâm nhẩn nại nói, tay thì không ngừng quần tóc cho Lăng Dạ.

Lăng Dạ cảm thấy một chút xúu nhẩn nại cuối cùng của mình cũng đều đã bị giày vò hết sạch rồi, sớm biết thế, có quỷ mới muốn tham gia cái khánh điển này: “ Trúc Tâm, đừng làm nữa, ta thật sự không ngồi nổi nữa rồi.” Thật không hiểu có cái gì đáng để trang điểm nhiều như thế, người ta trời sinh xinh đẹp, trầm ngư lạc nhạn, hoa nhường nguyệt thẹn, ô, cái này hình như là đang hình dung nữ tử rồi, phải là phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái, căn bản là không cần phải trang điểm gì nữa. (má ơi em tự sướng kìa ^-^)

“ Dạ nhi, đợi chút nữa thôi, rất nhanh liền xong rồi, khánh điển thì ít nhất cũng phải trang điểm trang trọng một chút, không thể giống như bình thường tùy ý làm một chút cho xong được.” Lăng Quang cũng kiên nhẫn nói.

“ Không cần, như vậy là được rồi, ta không muốn trang điểm nữa, ta lại không phải nữ tử, không tất yếu phải như vậy.” Lăng Dạ oán thán.

“ Được rồi, được rồi, vậy Trúc Tâm cứ để vậy là được rồi, đi lấy y phục của lục hoàng tử qua đây đi.” Lăng Quang thấy Lăng Dạ đã sắp có tư thế phát điên lên nếu còn tiếp tục trang điểm, nên cũng đồng ý chấm dứt cuộc trang điểm giày vò kia.

“ Còn có y phục nữa a.” Lăng Dạ nhìn y phục trong tay Trúc Tâm, mặt đầy hắc tuyến, cái này lại là cái gì a, thật sự là hoài nghi thẩm mỹ quan của thế giới này. Nhàm chán cho Trúc Tâm giúp mình mặc y phục, cũng không còn biện pháp, ai bảo tự mình không biết mặc, thật không hiểu, một kiện y phục thôi cần gì phải phức tạp như thế.

“ Dạ nhi, qua đây cho phụ hoàng nhìn xem.” Lăng Quang nhìn Lăng Dạ đi tới, hai mắt phát sáng, Dạ nhi thật sự là quá xinh đẹp rồi, “ Dạ nhi, rất đẹp, xem ra phụ hoàng có chút không dám để người ăn mặc thế này mà ra ngoài kia, chỉ sợ người khác nhìn thấy sẽ tranh với ta.”

“ Phụ hoàng, lẽ nào người không thể bảo Trúc Tâm giúp ta trang điểm cho anh tuấn một chút, mạnh mẽ một chút sao, cái dạng này ta làm sao dám nhìn người a.” Lăng Dạ khóc không ra nước mắt, không có chuyện gì lớn lên xinh đẹp thế này làm gì, nếu như là nữ thì còn tốt một chút, làm gì lại là nam chứ, nhưng mà cũng tốt, ít nhất vẫn nhìn ra được ta là nam, nếu không bị người khác ngộ nhận là nữ, vậy tự mình thật sự là còn oan khuất hơn Đậu Nga a.

“ Dạ nhi, bộ dáng này cũng không tồi a, phụ hoàng rất thích.” Lăng Quang kéo tay Lăng Dạ nói: “ Được rồi, đi thôi, khánh điển đã bắt đầu rồi, chỉ đợi hai chúng ta thôi.”

Giấy cánh tay đang bị nắm kia ra khỏi Lăng Quang, Lăng Dạ đi theo phía sau y, tràn đầy phiền muộn, nhìn xem mấy người thị vệ, thái giám, cung nữ bên cạnh đều là một ánh mắt kinh diễm. Lăng Dạ thật sự muốn tìm một cái lỗ để chui vào, cái bộ mặt này thật sự là tai hại con người a, cũng may không có hại quốc hại dân, nếu không bản thân thật sự là có lòng muốn chết đây.

Đi đến nơi cử hành khánh điển, nhìn thấy hai hàng người ngồi đầy hai bên, hoàng hậu cũng có mặt, nhìn thấy nàng, tâm tình của Lăng Dạ liền cảm thấy không thoải mái, vụ lần trước ta nhất định sẽ đòi lại đầy đủ.

“Hoàng thượng giá đáo, lục hoàng tử đến.” Một âm thanh sắc bén của một thái giám truyền vào trong tai Lăng Dạ.

Lăng Dạ nhìn thấy tất cả những người tham gia khánh điển đều đứng hết lên, nghênh đón phụ hoàng và mình, cảm giác y như con khỉ trong thảo cầm viên. Tất cả các đại thần sứ giả đều đứng lên, để biểu thị cung kính. Nhưng lúc họ nhìn thấy Lăng Dạ, đều nhin không được hít một ngụm khí, đại đa số đại thần đều chưa từng gặp qua Lăng Dạ, chỉ nghe nói Lăng Dạ lớn lên rất đẹp, nhưng lại không hề biết, lại có thể đẹp đến trình độ này.

Dùng anh tuấn để hình dung Lăng Dạ tựa hồ không thích hợp, bởi vì trên gương mặt của Lăng Dạ không tìm được một nét anh tuấn nào, ngược lại những từ ngữ dùng để ca ngợi nữ tử mỹ lệ lại phi thường thích hợp, tuy là rất xinh đẹp, nhưng lại không khiến cho người khác nhầm lẫn là nữ tử. Chỉ ngay từ cái nhìn đầu tiên liền khiến cho người ta nảy sinh một cảm giác muốn bảo hộ, nhưng lại không có sự nhu nhược của nữ tử, nhân thần có chút đậm nhiên, lại khiến người ta cảm thấy giống như một pháo hoa không thuộc về nhân gian, khí chất này thì nữ tử không thể có được.

Lăng Dạ nhìn những quan viên sứ giả kia đều nhìn mình không chớp mắt, rất là không quen, trong những ánh mắt đó, có không đứng đắn, có tham lam, tóm lại là không có cái nào tốt. Bèn dựa gần vào bên cạnh Lăng Quang.

Lăng Quang cảm giác được sự dị thường của Lăng Dạ, nhẹ ho lên, toàn thân tản phát ra lãnh khí.

Đi đến đài cao trước mặt, Lăng Quang hướng đến tất cả quan viên sứ giả nói: “Đây là lục hoàng tử cầu trăm, sáu năm trước vì chuyện của tướng quân mà bị biếm làm thứ dân cùng với Triệu Quý Phi, lần này khi trăm vi phục xuất hành, gặp được liền mang y hồi cung, mấy năm nay, hoàng nhi của trăm ở ngoài cung chịu bao nhiêu cực khổ, cho nên lần này tổ chức khánh điển này là muốn tuyên bố cho tất cả mọi người, trăm muốn hồi phục thân phận của lục hoàng tử, cũng là để cho lục hoàng tử của trăm cảm thụ được sự quan tâm và bảo hộ của trăm, bồi thường những khổ nạn mà y đã chịu nhiều năm nay ở bên ngoài.”

“Hoàng thượng anh minh.” Lăng Dạ nhìn bộ dạng phụ họa của tất cả quan viên dưới đài, trong lòng cảm thấy không cần thiết.

Đến lúc Lăng Dạ phải phát biểu những cảm khái của mình, Lăng Dạ liền liên tục nói luôn một tràng—cũng không khác gì muốn cảm tạ CCTV, MTV luôn (ý ở đây có lẽ là nói mấy lời cảm tạ như mấy MC trên các đài truyền thông, nhắc lại cho mọi người không quên, Lăng Dạ là người hiện đại nên có lúc suy nghĩ hơi bị hiện đại hóa nha.), nhìn thấy chúng quan viên dưới đài bị bài diễn thuyết của mình làm cho thành một bộ dáng đầu vầng mắt hoa, trên mặt Lăng Dạ lộ ra một nụ cười âm mưu đạt thành.

Lăng Quang tùy ý cho Lăng Dạ hồ thuyết bát đạo, nhìn thấy từng tên quan viên bị lời nói của Lăng Dạ làm thành bộ dáng muốn hôn mê kia, trong lòng Lăng Quang cảm thấy buồn cười.

Mà Viên Diệp Phong lấy thân phận là sứ giả Huy Kí quốc tham gia khánh điển lần này, từ đầu đến cuối vẫn bảo giữ nụ cười nhìn Lăng Dạ nói luôn mồm luôn miệng trên đài kia, trong lòng lại nghĩ, hôm nay Dạ nhi trang điểm thật sự là quá xinh đẹp a, thật là no mắt ta, Dạ nhi, hứng thú của ta đối với người càng ngày càng đậm rồi.

Qua nửa canh giờ sau, Lăng Dạ nhận thấy cũng đã tạm được rồi, cuối cùng ngừng lại bài diễn thuyết, trong lòng cảm thấy vô cùng thành tựu, ta thế này mới gọi là có khả năng diễn thuyết a.

Nhìn thấy mấy tên quan viên kia lau mồ hôi trên mặt, Lăng Dạ cảm thấy tâm tình phiền muộn vừa rồi của mình đều đã tan biến sạch sẽ.

Hoàng hậu nhìn Lăng Dạ, trong lòng nổi giận vô cùng, con hồ ly tinh đáng chết đó, thế nhưng còn xinh đẹp hơn cả ta, nhưng mà, đợi đến buổi tối liền có trò vui của người, ta muốn xem thử xem, sau khi người uống thuốc đó vào rồi thì sẽ ra sao.

Sau đó là các quan viên và sứ giả nói mấy lời chúc phúc này nọ với Lăng Dạ, tiếp đến là thu lễ vật, nhìn thấy núi lễ vật của mình cứ tăng dần lên, trong lòng Lăng Dạ rất cao hứng, đã không tìm được từ để hình dung nữa, hiện tại, y chỉ còn đang đợi đến khi khánh điển kết thúc, trở về để xem xét những lễ vật của các quan viên này a.

Tiếp theo nữa là công chúa của Phiên Thời quốc tặng lễ vật cho Lăng Dạ, mang máng nhớ là tên của vị công chúa này là Phiên Độ Tuyết, tướng mạo thật sự rất xinh đẹp, rất có khí chất của nữ hoàng, cũng đúng người ta là người kế tục nữ hoàng đời sau mà.

“Lục điện hạ, nghe nói sức khỏe của ngài từ nhỏ đã không tốt, cho nên lần này lễ vật của chúng ta là một cây linh chi ngàn năm.” Thanh âm nhẹ nhàng của Phiên Độ Tuyết truyền vào trong tai cậu Lăng Dạ.

Lăng Dạ vừa nghe, xém chút nữa là nhảy khỏi ghế, trong lòng nghĩ, đại mỹ nữ, ta biết ngàn năm linh chi là rất quý trọng, nhưng mà ta ghét nhất là uống thuốc đó, người đây không phải là mang phiền phức đến cho ta sao. Trong lòng Lăng Dạ là phiền muộn không sao tả xiết, là cái tên vương bát đản nào nói sức khỏe của ta không tốt. Ta có thể diễn thuyết, có thể hát thể nhảy, không tin ta thử cho các người xem, sức khỏe của ta tốt thế nào.

Nhưng trên mặt chỉ có thể lộ ra nụ cười, nói tiếng cảm tạ.

Đến lượt Viên Diệp Phong tặng lễ vật: “Lục điện hạ, lần này lễ vật của Huy Kí quốc chúng tôi gồm hai thứ, một thứ là tiêu, lục điện hạ có thể dùng để giết thời gian những lúc rảnh rỗi, cái thứ hai là một khối ngọc bội.”

“Tiêu, thái tử ngài nói không biết có phải là cây tiêu của do Trịnh lão làm ra không?” Lăng Quang đột nhiên hỏi.

“Là nó.” Viên Diệp Phong nói.

“Vậy nói như thế, ngọc bội đó là cùng một bộ với cây tiêu, trầm thay lục hoàng tử cảm tạ người.” Lăng Quang tiếp tục nói.

“Hoàng thượng ngài không cần phải nói như thế, dù sao Huy Kí quốc chúng tôi cũng không có ai biết dùng hai vật này, còn không bằng đem tặng lục hoàng tử.” Viên Diệp Phong trong lúc nói chuyện vẫn nhìn Lăng Dạ đang nghi hoặc đầy mặt kia, mỉm cười nói.

“Được rồi, vậy hiện tại mời các vị sứ giả đại thần tận tình hưởng dụng thôi.” Lăng Quang tuyên bố.

Đến tối khánh điển vẫn còn tiến hành, các đại thần vừa ăn vừa thưởng thức tư thế múa của các ca vũ.

“Thần nhi, lát nữa người đến kính rượu con hồ ly tinh đó, nhớ bỏ thứ thuốc này vào.” An Lạc Tuyết cười với Lăng Thần.

“Mẫu hậu người cứ an tâm đi.” Lăng Thần nói xong liền đổ thuốc vào trong bình, đem ly rượu đang đầy ắp và chiếc bình có bỏ thuốc đi đến chỗ Lăng Dạ.

Lăng Dạ ngồi trên ghế nhìn thấy có người đi về phía mình, đây không phải là đại hoàng huynh sao, tại sao lại đến đây. Nguồn :

“Lục hoàng đệ, chuyện lần trước của mẫu hậu ta, ta thay nàng cáo lỗi với người.” Nói xong rót rượu vào ly của Lăng Dạ, “Đến cạn ly rượu này.” Lăng Dạ không thể cự tuyệt chỉ có thể uống hết ly rượu Lăng Thần rót cho mình, lại không biết ly rượu đó có hạ dược, mặc dù không phải là độc dược, nhưng mà Lăng Dạ sẽ còn cảm thấy phiền muộn hơi thuốc độc.

Lăng Quang ngồi bên cạnh Lăng Dạ nhìn thấy Lăng Dạ uống ly rượu đó, lại trừng mắt nhìn Lăng Thần, lo sợ hẳn đột nhiên sẽ làm ra loại chuyện gì đó, cũng may Lăng Thần kính rượu xong liền rời đi.

Mà Lăng Dạ sau khi uống xong ly rượu đó, không bao lâu sau, chỉ cảm thấy toàn thân đều nóng lên, trong lòng còn nghĩ, rượu này thật sự là lợi hại a, ngày đông uống một chút cũng không tệ, ít nhất sẽ không còn lạnh.

Nhưng mà không qua bao lâu liền cảm giác thấy không đúng, Lăng Dạ cảm thấy bản thân có chút quái quái, cả cơ thể rất khó chịu, không biết tại sao, chỉ cảm thấy càng lúc càng nóng, còn muốn cởi đi y phục trên người, ý tưởng này vừa mới nảy ra, liền dọa cho chính mình một phát, nhẹ nhàng nói với Lăng Quang: “Phụ hoàng, ta cảm thấy khó chịu.”

“Dạ nhi làm sao rồi, cảm thấy chỗ nào khó chịu.” Lăng Quang nghe thấy Lăng Dạ nói y khó chịu, lập tức hỏi, lại nhìn thấy trên mặt Lăng Dạ có chút đỏ hồng, mà tay thì lại đang kéo y phục trên người.

Lễ nào ly rượu vừa rồi có vấn đề. Nhìn thấy phản ứng của Lăng Dạ, Lăng Quang lập tức nghĩ đến ly rượu vừa rồi bị hạ được, nhưng không phải là độc được, mà là xuân được.

Nhìn nhìn Lăng Dạ, Lăng Quang nói với các đại thần và sứ giả dưới đài: “ Các vị, lực hoàng tử của trẫm thân thể không thoải mái, trẫm mang lực hoàng tử ly khai trước, mọi người tiếp tục hưởng thụ a.” Nói xong, ôm Lăng Dạ đi về hướng tẩm cung, để lại một đám đại thần mục trừng khẩu ngốc và hoàng hậu hai mắt phát hỏa.

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

Lăng Quang ôm Lăng Dạ đi vào tẩm cung, đặt y lên giường, nhìn thấy Lăng Dạ bởi vì khó chịu mà đang uốn éo trên giường, Lăng Quang nuốt từng ngụm nước bọt.

“ Dạ nhi, có muốn phụ hoàng giúp ngươi không, rất khó chịu rất nóng sao!” Lăng Quang cố ý hỏi như thế.

“ Giúp thế nào.” Lăng Dạ nghe thấy câu nói của Lăng Quang, có chút kỳ quái, “ Phụ hoàng hay là người đi gọi ngự y đến xem cho ta đi, ta rất khó chịu.” Đến lúc này Lăng Dạ cũng không biết bản thân là uống phải xuân được.

“ Không cần đâu, gọi ngự y không có tác dụng, phụ hoàng biết Dạ nhi vì sao lại khó chịu như thế.” Cảm thấy được ánh mắt không tin tưởng và nghi hoặc của Lăng Dạ, Lăng Quang cười cười, nhẹ nhàng giải khai y phục trên người Lăng Dạ.

“ Phụ hoàng, ngươi làm gì.” Mặc dù Lăng Dạ cảm thấy ý thức của bản thân đã mơ mơ hồ hồ, nhưng vẫn biết được Lăng Quang đang thoát y phục của mình.

“ Dạ nhi, ngoan, phụ hoàng đang giúp ngươi.” Lăng Quang nhẹ nhàng nói, lại ôm chặt Lăng Dạ, hai người nằm chung trên giường. Lăng Quang từng chiếc từng chiếc cởi hết y phục trên người Lăng Dạ, thẳng đến khi không còn sót lại cái gì, nhìn thấy Lăng Dạ một thân trần trụi, cơ thể bởi vì xuân được mà phủ lên một mặt hồng nhạt, nhìn thấy dị thường mị nhân. Lăng Quang cảm thấy bản thân có chút không thể tự khống chế được nữa. Trục tiếp hôn lên đôi môi mê người của Lăng Dạ.

Lăng Dạ mơ màng cảm thấy có người đang động tay động chân di chuyển trên thân thể của mình, sau đó bờ môi lại bị ngăn chặn, cảm giác có thứ gì đó đang chui vào trong miệng mình, rất dễ chịu, rất dễ chịu, Lăng Dạ bị dọa một phát, tại sao mình lại cảm thấy dễ chịu, cái tình huống này, Lăng Dạ không nói nên lời, xem ra là mình trúng phải xuân được rồi, tên Lăng Thần đáng chết đó, đã biết là hấn đến kính rượu sẽ không có gì tốt mà. Lần này thì chết chắc rồi, Lăng Dạ mở mắt ra nhìn thấy bản thân đã trần như nhộng, mà Lăng Quang cũng y chang, hiện tại hai người tuyệt đối là bày ra toàn bộ, một chút bí mật cũng không có.

Lăng Quang đã không biết mình chờ đợi giờ phút này bao lâu rồi, khi biết được Lăng Dạ trúng phải xuân được, trong lòng của y lại có một chút vui mừng, Dạ nhi, bắt đầu từ đêm nay trở đi, người chính là hoàn toàn triệt để trở thành người của ta rồi. Bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve từng chỗ trên cơ thể của Lăng Dạ, cảm giác được sự run rẩy của Lăng Dạ, Lăng Quang cười cười: “ Dạ nhi, ngươi nguyện ý không?”

Lăng Dạ đang trong lúc mơ mơ hồ hồ nghe được Lăng Quang hỏi mình có nguyện ý không, đúng a, mình có nguyện ý không, mở mắt ra nhìn, đối diện với Lăng Quang, nhìn vào nhãn thần kỳ vọng đó, nếu như là người này, mình sẽ nguyện ý a, nhẹ nhàng gật đầu, cho phép Lăng Quang.

Nhìn thấy sự cho phép của Lăng Dạ, Lăng Quang cho Lăng Dạ một nụ cười thật lớn, phản phát như là đứa trẻ ba tuổi nhìn thấy ba mẹ mua kẹo về cho mình.

Nhìn thấy phản ứng của Lăng Quang, Lăng Dạ mỉm cười, lại không biết rằng, hiện tại biểu hiện trên mặt mình có bao nhiêu mê hoặc.

Bởi vì đạt được sự đồng ý của Lăng Dạ, Lăng Quang liền thoải mái động thủ, trên cơ thể Lăng Dạ tùy ý ăn đậu hủ.

Đêm rất dài, thỉnh thoảng lại nghe thấy được tiếng thở dốc và âm thanh rên rỉ truyền ra từ bên trong phòng.

“Phụ, phụ hoàng, ta.....không, không được nữa, dừng, dừng lại đi.” Xuân được trên người Lăng Dạ đã giải hết rồi, nhưng mà Lăng Quang vẫn như cũ không ngừng đòi hỏi, thật không biết sao tinh lực của y lại mạnh mẽ như thế.

“Dạ nhi, vấn đề của ngươi đã giải quyết rồi, còn phụ hoàng thì vẫn chưa a, lẽ nào ngươi nở nhả tâm như thế sao!” Lăng Quang nói.

Lăng Dạ không biết đây đã là lần thứ mấy rồi, chỉ biết bản thân hiện tại đau xương nhức cốt, chỉ có còn chưa bị rút gân thôi, rất muốn ngủ, rất mệt, nhưng mà từ chỗ nào đó trên cơ thể truyền đến từng cơn khoái cảm, khiến Lăng Dạ làm sao cũng không ngủ được, chỉ có thể tùy ý cho Lăng Quang đùa nghịch.

Không biết đã qua bao lâu, Lăng Dạ cảm thấy mình rốt cuộc cũng được giải thoát, Lăng Quang ôm Lăng Dạ đi vào dục thất, nhẹ nhàng thanh tẩy hậu đình cho Lăng Dạ.

Cảm giác ngón tay của Lăng Quang ở trong thân thể mình quá động, thân thể Lăng Dạ liền lại cứng ngắt đi, lẽ nào y vẫn còn làm chưa đủ sao, thân thể vừa mới làm xong chuyện đó rất miễn cảm, Lăng Dạ nhẹ nhàng phát ra một tiếng rên rỉ, nghe được tiếng rên rỉ của chính mình, Lăng Dạ lập tức khẩn cấp ngậm chặt miệng lại, mơ mơ hồ hồ, sau đó ngủ mất.

Khi Lăng Quang nghe được tiếng rên rỉ của Lăng Dạ, xem chút nữa lại không khống chế được, nhưng lại nghĩ đến Lăng Dạ, cuối cùng vẫn ráng chịu đựng, chỉ sợ Lăng Dạ không chịu nổi, đợi Lăng Quang chỉnh lý xong xuôi, phát hiện Lăng Dạ đã ngủ rồi. Xem ra đêm nay thật sự là bị mệt chết a, phải cho Dạ nhi uống nhiều thuốc bổ một chút thôi, cho thân thể tốt hơn, như vậy mới thỏa mãn được mình chứ.

Trong giấc mơ màng Lăng Dạ căn bản là không biết được quyết định của Lăng Quang.

Giúp Lăng Dạ chỉnh lý xong xuôi, Lăng Quang mới bắt đầu tắm rửa cho chính mình, tắm xong, dùng khăn lau sạch thân thể của mình và Lăng Dạ, rồi ôm Lăng Dạ lên giường nằm.

Nhìn bộ mặt say ngủ của Lăng Dạ, trong lòng Lăng Quang cảm thấy chưa từng được thỏa mãn như thế trước đây. Chuyện của khánh điển đã kết thúc rồi, tiếp theo chính là nên xử lý cho tốt chuyện hoàng hậu và thừa tướng, cũng không thể cứ kéo dài mãi, nếu tiếp tục kéo dài có thể mọi chuyện sẽ càng ngày càng khó giải quyết, cho các người tiêu dao thêm hai ba ngày nữa thôi, sau đó các người không còn được dễ chịu như thế nữa đâu.

Buổi sáng ngày thứ hai, Lăng Dạ yếu ớt mở mắt tỉnh dậy, cử động thân thể, toàn thân đều đau, đặc biệt là hạ thân, cảm giác như không phải của mình nữa. Sớm biết như thế ta nên mang theo thuốc cường thân kiện thể trong người, không phải là uống rồi thì lưng sẽ không đau, chân sẽ không mỏi sau, một hơi là có thể nhảy lên đến tầng năm. (quảng cáo bốc phét đó mà)

Lăng Dạ phiền muộn suy nghĩ, xem ra hôm nay chỉ có thể nằm ở trên giường cả ngày thôi, không biết đến lúc Thanh Cang bọn họ đến tìm mình phải giải thích thế nào đây, thật sự là mất hết mặt mũi, da có dày thế nào, lần này bị lột cũng sẽ lột sạch luôn a, lại than một hơi, ngẩng đầu lên phát hiện Lăng Quang đang nhìn mình, buồn bực kêu một tiếng phụ hoàng.

Lăng Quang sớm đã tỉnh lại cảm thấy toàn thân thanh thanh khí sảng, dễ chịu a, nhìn thấy Lăng Dạ vẫn chưa tỉnh, bèn từ tốn đợi y mở mắt ra. Qua rất lâu Lăng Dạ mới tỉnh lại, xem ra hôm qua mình vẫn là có làm hơi quá một chút rồi, nghe Lăng Dạ than một tiếng, còn buồn bực gọi một tiếng phụ hoàng, bản thân nghe thấy làm có chút áy náy, nhưng lại nghĩ đến tối qua, một chút xú ả áy náy đó cũng đều tan như mây khói, cả bộ mặt là thần sắc đắc ý thỏa mãn, cười nói: “Dạ nhi, tỉnh rồi.”

“Àn, phụ hoàng, hôm nay sao ngươi không lên triều a, đã trễ lắm rồi mà?” Lăng Dạ kỳ quái hỏi, sao y vẫn nằm cạnh mình thế này.

“ Tảo triều hôm nay ta đã bảo Nhậm công công hủy bỏ rồi, tối qua Dạ nhi nhất định mệt chết đi, phụ hoàng đương nhiên phải ở bên chăm sóc Dạ nhi thật tốt thôi.”

Nghe được Lăng Quang nói, tối qua, ai, xem bộ dạng phụ hoàng đặc ý thỏa mãn như thế, Lăng Dạ cũng không nỡ phá hoại cảnh đẹp của y, nếu không thật sự sợ lại bị đến lần nữa, không có nói chuyện, Lăng Dạ chỉ là cúi đầu chui vào trong lòng Lăng Quang, nghe tiếng tim y đập thành thịch.

“ Dạ nhi, sao rồi, có phải là tức giận phụ hoàng không.” Lăng Quang nhìn Lăng Dạ không để ý đến mình, nhẹ nhàng vuốt mái tóc mượt mà đó.

Lăng Dạ lắc đầu, hiện tại bản thân thật sự là một chút cũng lười động: “ Chỉ là có chút mệt, lười nói chuyện, nghỉ một lát là được.”

Nghe Lăng Dạ giải thích, Lăng Quang nói: “ Vậy Dạ nhi cứ nằm trên giường nghỉ ngơi thêm một lát đi, phụ hoàng đi gọi người mang tảo thiện lên, Dạ nhi cứ nằm trên giường ăn là được.”

Lăng Dạ gật gật đầu.

Lăng Quang rời khỏi giường xong, phân phó Trúc Tâm mang tảo thiện lên cho Lăng Dạ, sau đó tự mình đi đến Tích Tuệ điện, đó là nơi ở của hai đoàn sứ giả, bởi vì giờ Ngọ thì hai đoàn sứ giả phải trở về, làm hoàng thượng của Quang Diệp là không thể vắng mặt được.

Đi đến Tích Tuệ điện, Viên Diệp Phong và Phiên Độ Tuyết đã ngồi đợi Lăng Quang: “Thật là cáo lỗi, trễ đến trễ rồi, để các vị đợi lâu.” Lăng Quang cười nói.

“ Là do chúng tôi chuẩn bị quá sớm thôi.” Phiên Độ Tuyết cười đáp.

“ Đúng a, Lăng hoàng thượng sao lại không thấy lục hoàng tử đến vậy, vốn dĩ muốn cáo biệt với y.” Viên Diệp Phong có chút tiếc nuối nói.

“ Tối qua thân thể của lục hoàng tử không thoải mái, cho nên hiện tại vẫn đang nghỉ ngơi trên giường, không thể đến cáo biệt.” Lăng Quang giải thích.

“ Phụ hoàng, lục hoàng đệ lại không thoải mái sao, không có chuyện gì chứ?” Lăng Huy nghe Lăng Quang nói Lăng Dạ không khỏe lập tức hỏi.

“ Không sao, không cần lo lắng, nghỉ ngơi một chút là được.”

“ Vậy thì tốt, Lăng hoàng thượng nhờ ngài thay ta gửi lời thăm hỏi đến y, nếu rảnh xin mời đến Huy Kí quốc chơi.” Viên Diệp Phong nói.

“ Cũng nhờ thay ta thăm hỏi lục hoàng tử, có rảnh xin mời đến Phiên Thời quốc thăm thú, nơi đó mỹ nữ không ít, đến lúc đó lục hoàng tử có nhìn trúng ai, cũng không chừng a.” Phiên Độ Tuyết cười nói.

“ Công chúa nói đùa rồi, nếu rảnh hẳn sẽ mang lục hoàng tử đến, các vị lên đường bình an.” Lăng Quang và các đại thần tiễn Viên Diệp Phong và Phiên Độ Tuyết đến cửa cung, trong lòng thì âm thầm liệt Phiên Thời quốc thành nơi cấm địa hàng đầu.

“ Mấy ngày nay đa tạ Lăng hoàng thượng chiêu đãi, Độ Tuyết xin cáo từ.” Nói xong ngồi lên mã xa rời đi.

“ Diệp Phong cũng xin cáo từ.” Nói xong cũng liền ly khai.

Tiến xong sứ giả hai nước, Lăng Quang liền trở về tẩm cung.

28. Chương 28

CHƯƠNG 28

Lăng Dạ ăn xong tảo thiện, nằm chán nằm trên giường.

“ Trúc Tâm, hôm qua mấy vị đại thần kia không phải là tặng cho ta rất nhiều lễ vật sao, người đem những thứ đó qua đây cho ta xem thử đi.” Lăng Dạ cố gắng ngồi dậy, cái mông này giờ cứ cảm giác như không còn là của mình nữa, ai, hậu quả của túng dụng quá độ a, đây cũng là bi ai của người nằm dưới, trong lòng cảm thán.

Không bao lâu sau thì Trúc Tâm và một vài cung nữ đi vào, nhìn trên tay của mỗi cung nữ đều có ba bốn món lễ vật, có lớn có nhỏ.

“ Các người đặt hết lên cạnh giường của ta đi.” Lăng Dạ nói với các cung nữ, nhìn cạnh giường của mình dần dần càng có thêm nhiều lễ vật, cho đến món cuối cùng được đặt xuống, liền nói: “ Các người đều lui xuống đi, Trúc Tâm lấy giúp ta một chút đồ để ăn a.”

“ Vâng, lục hoàng tử.” Trúc Tâm và tất cả cung nữ đều ly khai tẩm cung.

Thuận tay lấy một món lễ vật, mở ra xem, là thuốc bổ.....lại mở món thứ hai, là bàn tính, ha, là làm bằng vàng nguyên chất a, cái này phải cất giữ kỹ lưỡng mới được, có thể bán được không ít tiền a. Lại mở một cái khác, là một viên trân châu, còn tỏa ra ánh sáng, cho đến món lễ vật cuối cùng được mở ra, lại là thuốc bổ.

Trong một đồng lễ vật thế này, mấy loại như châu báu thì khá ít, rồi tiếp đến là ngọc bội, mấy món đồ chơi cổ đại, còn nhiều nhất là thuốc bổ, lẽ nào trong mắt của mấy vị đại thần này ta chính là một ám thuốc sống sao.

Đúng rồi, còn cây tiêu và ngọc bội mà Viên Diệp Phong tặng nữa, lúc đó hình như là phụ hoàng có từng hỏi qua có phải là do Trịnh lão chế tác không, Trịnh lão là ai, rất nổi tiếng sao?

Tỉ mỉ nhìn cây tiêu và ngọc bội trong tay, hai vật này là một bộ, đều là dùng ngọc làm nên, chạm đến có chút mát lạnh, rất dễ chịu, đặt ngọc bội xuống, nhẹ nhàng vuốt ve cây tiêu, xem ra cây tiêu này tựa hồ có tác dụng gì đó.

Lặng lẽ thổi, âm sắc rất dịu hòa, âm thấp thì có chút trầm nặng.

Không biết tại sao lại đột nhiên rất muốn thổi một khúc, thế là liền nhẹ thổi khúc nhạc “Phong cảnh cũ của cố hương”*, lúc thổi khúc nhạc này liền nhớ đến sự cô đơn và bi ai của kiếp trước, rồi nhiều việc ở kiếp này, có lúc cảm giác làm người thật sự rất mệt mỏi. Vừa thổi vừa hồi ức, bất giác nước mắt chảy xuống.

Sau khi Lăng Quang đưa tiền sứ giả của hai nước xong, liền lập tức quay về tẩm cung, mà Lăng Huy và Ngạo Thanh Cang nghe nói Lăng Dạ không thoải mái, cũng cùng đi theo. Kết quả ở ngoài cửa nghe được một tiếng tiêu, trong tiếng tiêu đó Lăng Quang cảm thấy được sự cô độc và tang thương, Dạ nhi. Lăng Quang nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, còn Lăng Huy và Ngạo Thanh Cang, cũng không biết là đã phát sinh chuyện gì, chỉ cảm thấy tiếng tiêu này rất buồn rất buồn.

Đi theo Lăng Quang vào cửa, ba người nhìn thấy trên mặt Lăng Dạ tràn đầy bi thương, đã thế còn thấm đầy nước mắt.

Đội Lăng Dạ thổi xong được hết khúc nhạc mới phát hiện thấy Lăng Quang, Lăng Huy và Ngạo Thanh Cang ba người đó không biết từ lúc nào đã vào trong phòng, liền lau nước mắt nói: “ Phụ hoàng, các người về rồi.”

“ Dạ nhi, có phải là đã xảy ra chuyện gì không, sao lại khóc như thế?” Trong lòng Lăng Quang hỗn loạn, nhìn thấy bộ dáng bi thương của Lăng Dạ, bản thân căn bản lại không biết làm sao an ủi, cũng không biết Lăng Dạ tại sao lại khóc.

“ Chỉ là nhớ đến một số chuyện lúc trước thôi, không có gì đâu, bọn người Diệp Phong đã đi rồi sao?” Lăng Dạ đạm nhạt nói, trong ngữ khí vẫn còn rất nhiều bi thương.

“ Đã đi rồi, thật sự không có chuyện gì chứ?” Lăng Quang tiếp tục hỏi.

“ Phụ hoàng người không cần lo lắng nữa, tam hoàng huynh, Thanh Cang cũng đều đến rồi.” Lăng Dạ chuyển sang vấn đề khác.

“ Sáng hôm nay thấy người không có đến tiền bọn người Diệp Phong, ta hỏi phụ hoàng, phụ hoàng nói người bị bệnh, nên muốn đến xem sao, không có chuyện gì chứ?” Lăng Huy quan tâm hỏi.

“ Không có chuyện gì, nghỉ một chút là được rồi.” Lăng Dạ có chút áy náy, tối qua nếu không phải là do phụ hoàng thì mình đã không phải nằm trên giường rồi, còn thêm tên đầu sỏ gây họa Lăng Thần kia nữa, thế nhưng dám bỏ xuân được vào trong rượu.

“ Nếu như đã không có chuyện gì, vậy chúng ta đi trước, người nghỉ ngơi cẩn thận nha.” Nhìn thấy biểu tình của Lăng Quang, Lăng Huy biết phụ hoàng có chuyện muốn nói riêng với Lăng Dạ, nên liền kéo Thanh Cang đi ra khỏi phòng.

“ Dạ nhi, thật sự là không có chuyện gì sao, vừa rồi tại sao lại khóc.” Lăng Quang thấy Lăng Huy và Ngao Thanh Cang đã đi khỏi, liền mở miệng hỏi.

“ Thật sự là không có chuyện gì, chỉ là nhớ đến một số chuyện không vui lúc trước thôi, phụ hoàng người đừng hỏi nữa.” Lăng Dạ quay đầu đi, tránh khỏi ánh mắt của Lăng Quang, bị y nhìn thẳng như vậy thật sự không thoải mái.

“ Dạ nhi, người có phải là có chuyện gì giấu phụ hoàng không?” Lăng Quang đi qua ngồi xuống bên cạnh Lăng Dạ, nhìn những lễ vật và hộp chất đống trên giường và trên cạnh giường, Lăng Quang xoay mặt Lăng Dạ lại, cho y nhìn thẳng vào mình.

“ Phụ hoàng, người đa nghi rồi, ta có cái gì phải giấu người a.” Ánh mắt Lăng Dạ có chút tránh né, cuối cùng dứt khoát nhìn vào y phục của Lăng Quang, tránh khỏi đường nhìn dọa người.

“ Dạ nhi, nhìn vào mắt phụ hoàng này, người nói đều là thật chứ?” Lăng Quang nhìn nhẩn thần tránh né của Lăng Dạ liền biết là Lăng Dạ đang gạt người. “ Dạ nhi, lẽ nào người vẫn còn không thể tin tưởng phụ hoàng sao, không chịu nói với ta sao?” Trong ngữ khí có một chút bị ai tự giễu.

“ Phụ hoàng, không phải như người nghĩ đâu, ta không biết phải nói thế nào, cho ta thêm một chút thời gian được không? Ta nhất định sẽ nói với người.” Lăng Dạ nhìn thấy bộ dáng của Lăng Quang, có chút khẩn trương, lập tức nói.

Nhìn thấy bộ dáng khẩn trương của Lăng Dạ, Lăng Quang thở dài một tiếng, nói: “ Phụ hoàng đợi người nói cho ta biết.”

Lăng Dạ gạt đầu, nhẹ nhàng ôm Lăng Quang, y không biết làm sao mới đối mặt được với Lăng Quang, kiếp trước đã phải đối diện với sự phản bội của đệ đệ, y sợ chính mình sẽ một lần nữa bị vứt bỏ, sợ sự cô độc khi chỉ còn lại một mình lẻ loi: “ Phụ hoàng, xin lỗi.”

Nghe thấy Lăng Dạ tạ lỗi, nhìn thấy Lăng Dạ trước mắt yếu đuối đến thế, phản phát như một con búp bê sứ đã có những đường nứt, bất cứ đả kích nào cũng có thể dễ dàng khiến y vỡ nát: “Không cần tự trách nữa, phụ hoàng không trách người.”

Nhận được sự tha thứ của Lăng Quang, trong lòng Lăng Dạ có được một chút an ủi, nội tâm một mảng dao động, nếu như nói cho phụ hoàng biết chuyện của mình, y có vứt bỏ mình không!

“ Được rồi đừng nghĩ nữa, lễ vật của các vị đại thần này thế nào, có thích không?” Lăng Quang thấy Lăng Dạ có chút dao động, nhưng nội tâm tựa hồ còn đang sợ hãi cái gì, đang muốn trốn tránh chuyện gì, nên liền thay đổi chủ đề.

“ Thích a, nếu như thuốc bổ có thể thay thành một số loại kim ngân châu báu gì đó, thì còn thích hơn.” Thấy Lăng Quang đã chuyển chủ đề, trong lòng Lăng Dạ cảm thấy cảm động.

“ Xem ra Dạ nhi của ta vẫn là một tiểu hám tài đó a, vậy lễ vật của phụ hoàng tặng người Dạ nhi sẽ không thích rồi.” Lăng Quang mỉm cười nói.

“ Làm sao có thể a, nếu là do phụ hoàng tặng, bất kể là cái gì Dạ nhi đều thích.” Lăng Dạ nói, trong lòng lại bổ sung thêm, chỉ cần không phải là mấy loại thuốc là được.

“ Đây, mấy ngày trước phụ hoàng đi đến Quang Diệp tự thỉnh về đó.” Lăng Quang lấy ra một cái hộp trong ngực, trong đó có một sợi dây nhỏ màu đỏ.

Lăng Dạ lấy sợi dây từ trong tay của Lăng Quang: “Phụ hoàng, đây là cái gì, có tác dụng gì a.”

“Sợi dây này có thể bảo vệ cho người luôn luôn khỏe mạnh, phụ hoàng đem nó cột trên cổ tay người, nhớ kỹ, bất kể xảy ra chuyện gì đều không thể tháo xuống.” Lăng Quang lấy lại sợi dây, cột trên tay của Lăng Dạ, “Thế này xem như là một vòng tay cũng được.”

Nhìn thấy sợi dây đỏ trên tay, nghĩ đến loại dây tơ hồng kiếp trước thấy bán trên đường: “Phụ hoàng, chỉ có một sợi sao?”

“Đúng a, chỉ có một sợi.” Lăng Quang trả lời.

“Phụ hoàng, người đi lấy cho ta cái kéo, hay là cây tiểu đao cũng được, ta có chuyện cần dùng.” Nhìn lại sợi dây quấn quanh cổ tay mình đến ba vòng, Lăng Dạ quyết định muốn cắt nó làm đôi.

Nguồn :

Lăng Quang có chút nghi hoặc, nhưng vẫn nghe theo lời của Lăng Dạ đi lấy một cây tiểu đao. Nhìn thấy Lăng Dạ cởi bỏ sợi dây đỏ trên tay, không biết là y muốn làm gì.

Lăng Dạ cầm lấy cây tiểu đao, cắt sợi dây đỏ ra làm hai đoạn. Sau đó lấy một đoạn cột vào cổ tay phải của Lăng Quang, thắt thành một gút chết, sau khi làm xong tất cả, lại đưa đoạn còn lại cho Lăng Quang, đuổi tay phải của mình ra: “Phụ hoàng, cột lại cho ta đi.”

Lăng Quang nhìn sợi dây trên cổ tay mình, tại nhìn cánh tay mà Lăng Dạ đang đuổi ra, mỉm cười gật đầu, một lần nữa giúp Lăng Dạ cột sợi dây vào, cũng thắt lại một gút chết.

“Dạ nhi, hiện tại thỏa mãn chưa?”

“Ân, bất kể xảy ra chuyện gì, phụ hoàng cũng không thể tháo nó xuống nha.” Lăng Dạ cười vui vẻ, nhìn thấy trên mặt của Lăng Quang cũng nở nụ cười, Lăng Dạ đột nhiên có một loại xung động muốn hôn y một cái. Nói là liền làm, không đợi Lăng Quang trả lời, liền xông đến, chụt một phát, hôn lên trên mặt của Lăng Quang.

Lăng Quang bị động tác của Lăng Dạ làm cho ngây ngốc đi, nhìn thấy gương mặt của Lăng Dạ có chút đỏ hồng lên, Lăng Quang đột nhiên cũng xông đến hôn lên môi Lăng Dạ, đầu lưỡi thâm nhập vào khoang miệng, bắt đầu quấy nhiễu. Cảm giác được đầu lưỡi mềm mại của Lăng Dạ hơi trúc trắc đáp lại, trong lòng Lăng Quang cảm thấy phi thường vui mừng. Thẳng cho đến khi Lăng Dạ sắp ngạt thở, mới tiếc nuối không nỡ mà rời đi.

“Dạ nhi, người biết vừa rồi người làm cái gì không?” Lăng Quang ôm chặt Lăng Dạ dịu dàng hỏi.

“Biết, ta biết bản thân đang làm gì, ngay giây phút ta giúp phụ hoàng cột lên sợi dây đỏ đó, là đã biết rồi. Ta muốn mãi mãi cột chặt phụ hoàng ở bên cạnh ta.” Lăng Dạ có chút thở dốc nói.

“Dạ nhi, người tiếp nhận phụ hoàng rồi sao!” Trong thanh âm của Lăng Quang tràn đầy kích động, không biết bản thân đã chờ đợi ngày này bao lâu rồi.

“Ân, phụ hoàng, ta yêu người.” Lăng Dạ nói xong, có chút xấu hổ, liền vùi đầu chôn trong ***g ngực Lăng Quang.

“Phụ hoàng cũng yêu Dạ nhi, trước giờ đều vậy.” Lăng Quang chặt chẽ ôm lấy Lăng Dạ, nói ra tiếng lòng của mình.

Nghe được hồi đáp của Lăng Quang, Lăng Dạ đang vùi đầu trong ***g ngực y liền ngẩng lên, cho Lăng Quang một nụ cười sáng lạn.

Hôm nay là một ngày vô cùng khoái lạc.

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

“Dạ nhi, vừa rồi ngươi thổi khúc nhạc gì vậy, sao lại bị thương như thế, ngươi có biết phụ hoàng nghe được rất buồn hay không, nghĩ đến việc ngươi vẫn còn chuyện giấu diếm phụ hoàng, có lúc phụ hoàng cũng không biết phải làm sao đối mặt ngươi.” Lăng Quang thuận thế áp lên người Lăng Dạ, rất có bộ dáng nếu không nói cho y biết thì sẽ cho Lăng Dạ biết tay.

“Khúc nhạc vừa rồi, tên là “Phong cảnh cũ của cổ hương”, nghe hay không?” Thấy Lăng Quang áp lên người mình, Lăng Dạ cảm thấy có chút quái quái, sao cứ cảm thấy y không có ý tốt vậy a.

“Hay thì có hay, nhưng mà phụ hoàng không thích, về sau đừng vừa thổi vừa khóc nữa được không, có chuyện gì thì đừng cứ chôn ở trong lòng, nói với phụ hoàng này.” Lăng Quang vuốt vuốt tóc mai Lăng Dạ nói.

“Biết rồi, sau này sẽ không vậy nữa.” Lăng Dạ có chút ủy khuất nói, cảm thấy có một cánh tay cứ loạn động trên người mình. Lăng Dạ liền bắt lấy nó, nói: “Phụ hoàng, hiện tại chúng ta đang nói chuyện chính sự à, đừng như vậy.”

Bị Lăng Dạ nắm lấy cánh tay Lăng Quang lại không có chút xú hối cải nào, trực tiếp hôn lên môi Lăng Dạ, đổi cánh tay khác tiếp tục sờ mó.

Lăng Dạ cảm thấy có chút buồn bực, cái người này thật sự là hoàng đế sao, sao lại không có gì khác với mấy tên vô lại phố chợ vậy. Môi bị Lăng Quang hôn lấy, căn bản là không nói được gì, chỉ có thể phát ra vài tiếng ô ô.

Qua rất lâu sau Lăng Quang mới buông tha cho đôi môi của Lăng Dạ, Lăng Dạ cảm thấy hiện tại điểm tiến bộ duy nhất của bản thân là khả năng nín thở thôi. Nhìn thấy nhãn thần của Lăng Quang, thật nguy hiểm a, liền nghĩ muốn đẩy y ra, nhưng mà, tay lại bị Lăng Quang giữ chặt lấy.

“Dạ nhi, hiện tại ta cũng là đang làm chuyện chính sự a.” Lăng Quang cười xấu xa nói, nói xong liền bắt đầu giải khai y phục của Lăng Dạ.

Lăng Dạ bị ngữ khí trong lời nói của Lăng Quang chọc tức đến xém thổ huyết, chỗ nào là đang làm chuyện chính sự a, muốn bắt lấy cánh tay của Lăng Quang đang giải khai y phục của mình, nhưng mà, bị nhãn thần của y trừng một phát, liền run rẩy co người lại, không bỏ quá đi, chỉ có thể yếu ớt nói: “Phụ hoàng, thân thể của ta không thoải mái lắm, bỏ qua cho Dạ nhi đi.”

Lăng Quang trực tiếp dùng ánh mắt cự tuyệt, Lăng Dạ chưa nản chí tiếp tục nói: “Phụ hoàng, hiện tại là ban ngày đó, đừng mà.”

Lăng Quang tiếp tục không thèm để ý đến thỉnh cầu của Lăng Dạ, hai tay rờ rẫm trên thân thể Lăng Dạ. Trong lòng Lăng Dạ nổi lên oán hận: “Phụ hoàng, ngươi bỏ qua cho ta đi, không dễ dàng gì nửa thân dưới của ta mới hồi phục được một chút, ngươi cũng không thể nhẫn tâm như thế a, lại một lần nữa làm nó không xài được.”

Lần này Lăng Quang cuối cùng cũng chịu nói chuyện: “Dạ nhi, dù sao thì chỉ là hồi phục một chút, cũng không thể xuống giường, vậy làm thêm mấy lần cũng không có quan hệ đâu, hơn nữa, có nghiêm trọng như thế không, chẳng qua chỉ là nằm trên giường mấy ngày thôi, phụ hoàng có chừng mực mà, không có để nó không xài được đâu.”

Nghe thấy Lăng Quang nói như vậy, trong lòng Lăng Dạ có một tư vị không nói nên lời, bị áp lại không phải là người, đương nhiên không có quan hệ, người để ta áp xem thử xem. Nhưng mà chỉ là nghĩ thầm trong lòng, nếu như thật sự nói ra, Lăng Dạ sợ mình lần này thật sự là xong đời. Ô.....ta tại sao lại trở nên vô dụng như thế này. Xem thường chính mình, thật hoài nghi bản thân có còn là nam nhi không.

Lăng Quang thấy Lăng Dạ đang ngây ngẩn, liền trực tiếp đưa dục vọng của mình đỉnh nhập thẳng vào trong: “Dạ nhi, đang nghĩ cái gì a, xem ra phụ hoàng còn chưa có làm tốt phải không, cho nên mới có thể để thần trí đi đâu đâu.”

Lăng Dạ đột nhiên cảm giác có thứ gì đó xâm nhập vào trong cơ thể, sau đó liền truyền đến từng trận đau nhức, nghe lời nói của Lăng Quang, Lăng Dạ nghiêng rằng nghiêng lợi hung hăng trừng y một cái, có hiểu thương hương tiếc ngọc là gì không, cho dù ta không phải nữ nhân, nhưng mà tốt xấu gì cũng nên dịu dàng một chút chứ.

Nhìn thấy ý tứ hàm chứa trong nhãn thần của Lăng Dạ, Lăng Quang xấu xa cười, bày ra một bộ biểu tình người có thể làm gì ta được đây, sau đó bắt đầu thực hiện mưu đồ đại nghiệp của mình.

Trên giường hai khối thân thể nhiệt hỏa cuộn trào quần quít, tựa như một chút cũng không biết cái gì là mệt, đương nhiên, ít nhất thì một người trong đó là như vậy, thỉnh thoảng vẫn có thể nghe thấy một vài tiếng rên rỉ và thở dốc.

Thời gian vui vẻ luôn trôi qua nhanh chóng, rất nhanh một buổi chiều liền cứ thế trôi đi, Lăng Quang ôm Lăng Dạ vào trong ngực, từ tốn thanh tẩy cho y. Toàn thân Lăng Dạ nằm trườn lên trên người Lăng Quang, tùy ý y quấy rối, thật sự không biết, bản thân cứ tiếp tục như vậy không biết có bị làm đến tàn tật không. Nghĩ lại, rất có khả năng đi, xem ra phải bắt phụ hoàng ký kết hiệp ước tam chương mới được, nếu không bản thân cứ để thế này, nửa đời sau thật sự là phải nằm trên giường mà sống a.

Lăng Quang tẩy rửa thân thể cho Lăng Dạ xong, hỏi: “Dạ nhi, vẫn tốt chứ.”

Lăng Dạ ngẩng đầu lên nhìn cái tên đầu sỏ gây chuyện Lăng Quang, hung hăng trừng mắt: “Người lại thử xem đi.”

Nhìn bộ dáng của Lăng Dạ, Lăng Quang hiếm thấy có được một chút áy náy, nói: “Lần sau phụ hoàng nhất định chú ý a. Tha thứ cho phụ hoàng đi.”

“ Trong vòng hai tháng tới, không cho phép người chạm vào ta, nếu không hậu quả tự trách.” Lăng Dạ hung hăng vút lại một câu.

Câu nói này nghe vào trong lỗ tai của Lăng Quang, quả thật so với thời Mãn Thanh thập đại khổ hình còn muốn tàn khốc hơn, thương lượng nhìn Lăng Dạ: “Dạ nhi, phụ hoàng biết sai rồi, đừng nhấn tâm như thế a, nếu không thì, phụ hoàng trong vòng ba ngày không chạm vào người được không, hai tháng quá lâu rồi.”

“ Không có thương lượng.” Lăng Dạ hung hăng nói, người cũng có lúc phải cầu ta a, trong lòng của Lăng Dạ vô cùng sáng khoái. “Ôm ta lên giường đi, còn nữa, ta đói bụng rồi, muốn ăn văn thiện.”

Lăng Quang lau khô thân thể của Lăng Dạ, ngoan ngoãn ôm y đặt lên giường, sau đó nói: “Dạ nhi, một tuần là được rồi.” Bộ dáng nịnh nọt vô cùng, cũng chỉ có lúc đứng trước mặt Lăng Dạ, Lăng Quang mới gặp phải những lúc khó xử thế này.

“ Một tháng, đây là cực hạn, còn nói nữa thì tăng lên ba tháng.” Mỗi lần đều phải nghe theo người rồi, lần này, ta nhất định phải cường thế một lần, xem người có thể làm gì ta, trong lòng Lăng Dạ vô cùng sáng khoái.

“ Một tháng thì một tháng vậy.” Trong lòng Lăng Quang rất hối hận a, lúc nào thì Dạ nhi lại biến thành nhấn tâm như thế chứ.

Để Trúc Tâm bưng văn thiện lên, Lăng Dạ chỉ có thể nằm trên giường mà ăn. Lăng Quang ở bên y cùng dùng thiện.

Thử cử động một chút hạ thân của mình, ai da, đau a. Xem ra ngày mai lại phải tiếp tục nằm trên giường rồi.

Lăng Quang nhìn thấy bộ dáng nhàm chán của Lăng Dạ, bèn nói: “Dạ nhi, có phải là rất vô vị không a.”

Cho Lăng Quang một ánh mắt trắng dã, còn cần phải phí lời nữa sao? Gật gật đầu xem như là trả lời cho câu hỏi của Lăng Quang.

“ Dạ nhi, vậy người kể lại chuyện lúc trước của người cho ta được không?” Lăng Quang vô cùng cẩn thận hỏi.

Nhìn Lăng Quang một cái, thấy bộ dạng của y, Lăng Dạ nhẹ nhàng thở dài một hơi, nói: “Vậy người lên giường nằm trước đi, đừng ngồi đó nữa.”

Nghe được Lăng Dạ đáp ứng mình, Lăng Quang không nói hai lời liền chui vào trong ổ chăn: “Dạ nhi, người thật sự nguyện ý nói cho ta sao?”

Gật gật đầu, Lăng Dạ nói: “Nói sớm hay nói muộn cũng không có khác biệt.”

Lăng Quang nhẹ ôm lấy Lăng Dạ vào lòng, chờ đợi Lăng Dạ nói chuyện.

Hít sâu một hơi: “Phụ hoàng, người biết trước lúc mười tuổi cuộc sống của ta ở trong cung thể nào không?”

Lăng Quang lắc đầu, nói: “Cái này phụ hoàng quên mất rồi.” Cũng có thể nói là bản thân một chút cũng không hề chú ý, lúc đó, ta đối với bất cứ hoàng tử nào thái độ cũng đều như nhau, rất lạnh nhạt.

“Vậy phụ hoàng người chắc là biết cuộc sống sau lúc ta mười tuổi chứ!”

Lần này Lăng Quang gật đầu, những việc này Tu đã điều tra kỹ rồi báo lại với y rồi, đại khái đều rõ.

“Phụ hoàng vậy người cũng biết lúc ta mười tuổi bị thương chứ, rồi chuyện mất ký ức sau đó, người biết ta vì sao mất đi ký ức không?”

“Đầu óc bị tổn thương, cái này người không phải là nói qua rồi sao?” Lăng Quang có chút kỳ quái.

“Đầu óc của ta bị thương, cũng có thể nói là nguyên bản chủ nhân của thân thể này bị thương.” Lăng Dạ chậm rãi nói.

“Cái gì gọi là nguyên bản chủ nhân của thân thể này?” Lăng Quang bị lời nói của Lăng Dạ làm cho hồ đồ, “Dạ nhi, người không phải là chủ nhân của thân thể này sao?”

Lăng Dạ lắc đầu: “Ta chỉ là kẻ đến sau mà thôi.”

“Cái gì là kẻ đến sau?” Lăng Quang cảm thấy chuyện này đã càng lúc càng phức tạp.

“Ta không phải tên là Lăng Dạ, ta là Mạc Vũ, chỉ là một linh hồn đến từ một thế giới khác mà thôi, không biết là tại sao, vốn dĩ ta đã phải chết rồi lại nhập hồn vào trong thân thể bị trọng thương của đứa nhỏ Lăng Dạ này khi ấy chỉ mới có mười tuổi. Khi ta tỉnh lại thì nhìn thấy sự quan tâm và bảo hộ của nương dành cho ta, ta không nỡ nhẫn tâm nói cho nàng chuyện này, chỉ còn có thể giả trang mất ký ức, thay thế Lăng Dạ, tiếp tục sống tiếp.” Lăng Dạ một hơi nói cho hết, sau đó đợi Lăng Quang từ từ tiêu hóa được lời đó, còn tự mình thì lại nhắm mắt, đợi chờ hồi đáp của Lăng Quang, không biết y sẽ đối xử với mình ra sao.

Lăng Quang nghe được những chuyện kỳ lạ đến khó tin, chân mày nhíu chặt, chậm rãi xử lý những suy nghĩ của mình: “Nói như vậy người kỳ thật không phải là hoàng nhi của trẫm.”

Gật đầu, muốn rời khỏi vòng tay của Lăng Quang, nhưng lại bị ôm càng chặt hơn.

“Vậy kiếp trước tại sao người lại chết?”

“Cắt mạch tự sát.” Trong ngữ khí có chút tự giễu.

“Tại sao lại làm như vậy?”

“Bởi vì không có ai muốn ta sống nữa, ta chẳng qua chỉ là một kẻ dư thừa, là một ôn thần hại chết cha mẹ mà thôi.”

Lúc này Lăng Quang mới nhớ lại lúc Lăng Dạ bị thương đã liều mạng nói mình không phải là ôn thần, thì ra là thế: “Tại sao bọn họ lại không muốn người sống nữa.” Hôm nay có lẽ là ngày mà Lăng Quang hỏi tại sao nhiều nhất.

“Trong gia đình, ta là ca ca, còn có một đệ đệ, phụ thân kinh doanh một cơ nghiệp, ta là trưởng tử, nên có quyền kế tục cơ nghiệp, còn đệ đệ thì không. Trong ngày sinh nhật hai mươi tuổi của ta, đệ đệ ép buộc phụ thân phải thay đổi quyền kế tục, bởi vì sự an toàn của ta, phụ thân phải đáp ứng, nhưng lại không thể chịu nổi đả kích, bệnh cũ tái phát nên chết đi, mẫu thân cũng bởi vì cái chết của phụ thân, cả ngày đều ưu sầu nhặt nhẹo, cuối cùng cũng rời khỏi thế giới này, còn ta, lại bị nhốt trong một căn phòng nhỏ, không có tự do, tất cả thân thích không có một ai lo đến sự sống chết của ta, mà đệ đệ mỗi lần tâm tình không tốt toàn bộ đều phát tiết trên người ta. Có lúc sau khi ta bình tâm lại suy nghĩ, cảm giác bản thân thật sự là dư thừa, nếu như không có ta, sẽ không phát sinh tất cả những chuyện này, không có ta, phụ thân sẽ không

chết, không có ta, đệ đệ sẽ không biến thành như vậy.” Lăng Dạ tràn đầy bi thương, có lẽ bản thân thật sự là ôn thần.

“Được rồi, Dạ nhi, đừng nghĩ nữa, những chuyện này đều là quá khứ rồi, không phải là sai lầm của người, người không có dư thừa.” Lăng Quang nghe được Lăng Dạ nói, thật sự muốn đem đệ đệ của y phanh thây vạn đoạn, dám nói Dạ nhi của ta như vậy.

Lăng Dạ không có trả lời, chỉ lặng lẽ ngồi đó, qua một lúc lâu mới mở miệng nói: “Phụ hoàng, người sẽ không cần ta, sẽ vứt bỏ ta sao?”

Lăng Quang ôm lấy Lăng Dạ nhẹ nhàng nằm xuống, chôn chặt y vào trong lòng mình: “Mãi mãi cũng không, Dạ nhi, không cần nghĩ nữa, nghỉ ngơi một lát đi, tỉnh lại thì cái gì cũng nên quên hết đi, phụ hoàng sẽ mãi mãi ở bên người.”

Lăng Dạ từ từ chìm vào trong giấc mộng.

Nhìn thấy Lăng Dạ ngủ rồi, Lăng Quang lại than một hơi, Dạ nhi, xin lỗi, khiến người nhớ đến những chuyện đau lòng, phụ hoàng về sau nhất định sẽ cho Dạ nhi được vĩnh viễn hạnh phúc khoái lạc.

30. Chương 30

CHƯƠNG 30

Ngày hôm sau, sau khi Lăng Dạ tỉnh lại, phát hiện Lăng Quang lại không ở cạnh nữa, trong lòng có chút thất vọng. Cử động thân thể, cảm giác đã tốt hơn nhiều, cứ cảm thấy như mình là một sản phụ vừa mới sinh con xong, đang trong một tháng ngồi cử vậy.

Lăng Dạ lên tiếng gọi Trúc Tâm, không lâu sau liền thấy Trúc Tâm đi vào, phía sau còn có một nhóm cung nữ.

“Lục hoàng tử, ngài tỉnh rồi, vậy rửa mặt một chút đi, Trúc Tâm sẽ mang tảo thiện của ngài lên.” Trúc Tâm thấy Lăng Dạ tỉnh lại, bèn đi vào cung kính nói.

Lăng Dạ gật gật đầu, lấy qua vật dụng tẩy rửa trong tay của các cung nữ bên giường, bắt đầu rửa mặt.

Rửa ráy xong xuôi, đợi Trúc Tâm dâng tảo thiện lên.

Ai, hiện tại bản thân càng ngày càng rời a, không biết còn có thể cứu được không, nếu để cho người đời sau hỏi đến lục hoàng tử của Quang Diệp quốc một thân tài hoa tiêu sái, trí dũng song toàn, trí tuệ và soái khí tập trung hết trên người vị nổi danh lịch sử này, tại sao lại chết, sau đó lật lại sử sách tìm kiếm, kết quả biết được là chết do lưỡi, vậy thì một đời anh minh của ta xem như bị phá hủy hết rồi a.

Trúc Tâm đi vào thì phát hiện Lăng Dạ cũng đang suy nghĩ cái gì, bèn hỏi: “Lục hoàng tử, tảo thiện Trúc Tâm đã mang lên rồi, ngài đang nghĩ cái gì mà nhập thần đến thế.”

“Nga, Trúc Tâm, người đến rồi a, ta hỏi người này, người nói xem ta ngày ngày đều nằm trên giường, cái gì cũng không có làm, liệu có thể có một ngày chết lưỡi trên giường không a!” Lăng Dạ biểu hiện rất nghiêm túc hỏi.

Trúc Tâm nghe xong, nhìn Lăng Dạ tựa như đang nhìn khủng long tiết chủng tái sinh, nhãn thần đó tổng thể không biết phải dùng từ ngữ gì để có thể hình dung: “Lục hoàng tử, ngài đừng có dọa nô tì, ngài không có phát sốt đi?”

Nhìn nhãn thần và bộ dáng của Trúc Tâm, Lăng Dạ đầy mặt hắc tuyến, có cái gì phải kinh ngạc như thế a: “Bỏ đi Trúc Tâm, cứ coi như ta cái gì cũng chưa có nói, người không cần khẩn trương, ta chỉ là tùy ý hỏi chút thôi.”

“Thật sao, không cần kêu ngự y đến xem sao?” Trúc Tâm vẫn còn muốn tận trách nhiệm, tràn đầy lo lắng.

“ Không cần, ta chỉ là đói lắm rồi, ngươi cứ đem tảo thiện lên cho ta ăn trước đi, nếu không đợi lát nữa thì phải thật sự đi gọi ngự y đó.” Lăng Dạ thật sự không biết nên nói thế nào, thật là quan tâm tác loạn mà, sao lại chỉ tùy ý hỏi hỏi thôi, chỉ đùa một chút lại liền khẩn trương như thế, không có chút tế bào hóm hỉnh gì cả.

“ Đây lục hoàng tử, ngài ăn nhiều một chút, nếu như ngài xảy ra chuyện gì, hoàng thượng chắc chắn sẽ trách tội Trúc Tâm đó.”

“ Yên tâm đi, Trúc Tâm, ta sẽ không có chuyện gì đâu, vẫn rất tốt đây mà, ngươi cũng không cần lo lắng như vậy.” Lăng Dạ lấy tảo thiện từ trong tay Trúc Tâm, vừa ăn vừa nói.

Lăng Dạ vì để cho Trúc Tâm tin tưởng mình là đã đói lắm rồi, mới nói ra những lời đó, nên liền một lần ăn hết tất cả những thức ăn mà Trúc Tâm dâng lên, thấy Trúc Tâm đi rồi, trong lòng có chút phiền muộn, hậu quả của việc ăn cho cố chính là vô cùng khó chịu a! Lăng Dạ chỉ có thể nằm trên giường, vuốt vuốt bụng của mình, hy vọng nó có thể nhanh chóng tiêu hóa một chút.

.....Trong ngự thư phòng.....

“ Ân, mấy ngày nay, ngươi phải thêm một số ám vệ nữa bảo hộ lục hoàng tử, Tu, ngươi cũng âm thầm tập trung một số nhân mã đi, vào hôm ta tuyên bố địa vị thái tử cũng chính là lúc diệt trừ Tể tướng và Hoàng hậu, nhớ rõ, cẩn thận một chút, đừng để cho bọn chúng phát hiện được, cái tên hồ ly tinh đó vẫn còn rất tinh anh đó.” Lăng Quang diện vô biểu tình nói với Ân và Tu.

“ Vâng, chủ nhân.” Ân và Tu đồng thanh nói.

“ Chủ nhân, người chúng ta an bài trà trộn trong phủ của Thừa tướng nói mấy hôm nay trong phủ Thừa tướng thường xuyên có một số đại thần đến thăm, hơn nữa, đại hoàng tử cũng đến Thừa tướng phủ rất nhiều lần, mỗi lần đến đều cùng Thừa tướng thương lượng cái gì đó, có khả năng là gần đây bọn họ đã có một số hành động to lớn rồi.” Tu lạnh nhạt bẩm báo.

“ Vậy sao, xem ra bọn chúng đã không thể nhẫn nại được nữa rồi a, không biết lúc nào thì sẽ ra tay đây.” Lăng Quang rờ rẫm vòng dây đỏ mà Lăng Dạ đã cột lên cổ tay y, trên mặt lộ ra một mặt điệu dàng, nhưng rất nhanh liền tiêu thất, “Tu, mấy ngày này ngươi cho người chú ý thật kỹ nhất cử nhất động trong Thừa tướng phủ, bất kể ai ra vào đều phải tỉ mỉ tra xét cho trẫm, đừng để sót bất cứ một nhân vật quan trọng nào. Tình động hướng của Thừa tướng và Hoàng hậu cũng phải chú ý cẩn thận.”

Tu gật gật đầu: “Vâng chủ nhân.”

“ Chủ nhân, mấy ngày này, một số vị đại thần trong triều đối với lục hoàng tử phi thường bất mãn, đều nói là từ lúc lục hoàng tử hồi cung, thì chủ nhân ngài đối với chuyện trong triều khá là lơ là, hơn nữa lục hoàng tử còn ngủ cùng một tấm cung với ngài, về lý là không hợp, mỗi một hoàng tử đều nên có chỗ ở riêng của mình, lại thêm ngài đã rất lâu rồi không có đi sủng hạnh các tần phi khác, lại thiên vị cho lục hoàng tử như vậy, nếu cứ tiếp tục như thế, quốc lực của Quang Diệp quốc sẽ ngày càng sa sút, nên đều rầm rộ lên can gián ngài không thể tiếp tục trầm mê trong mỹ sắc của lục hoàng tử, cần nên nghiêm phạt lục hoàng tử.” Ân thấy Tu báo cáo xong, bèn mở miệng nói.

“ Vậy sao, là những đại thần nào, bọn chúng muốn trừng phạt lục hoàng tử thế nào!” Trên mặt Lăng Quang thoáng qua một chút âm hàn. Vậy là đã bắt đầu xuống tay với Dạ nhi rồi sao.

“ Đều là phe phái của Thừa tướng, bọn họ cho rằng lục hoàng tử lấy mỹ sắc để mê hoặc chủ nhân ngài, hơn nữa tướng mạo lại xinh đẹp như vậy, cả ngày không lo chính nghiệp, chuyện gì cũng không biết làm, chỉ tổ hại quốc hại dân, nên muốn chủ nhân ngài bắt lục hoàng tử giam vào đại lao.” Ân một hơi nói hết, ngẩng đầu nhìn sắc mặt của Lăng Quang, lại tiếp tục nói. “Mấy đại thần này còn liệt kê một số tội chứng liên quan đến lục hoàng tử.”

“ Là tội chứng gì a, nói trẫm nghe thử.” Lăng Quang cười lạnh một tiếng, thế nhưng còn muốn trầm nhốt Dạ nhi vào đại lao, vốn nghĩ muốn cho các người tiêu diêu thêm vài ngày, xem ra là không cần thiết nữa rồi.

“ Những vị đại thần này đều có viết trên tấu chương, lục hoàng tử lấy mỹ sắc mê hoặc chủ nhân, hơn nữa chủ nhân cũng trầm mê trong mỹ sắc của lục hoàng tử, túng dục vô độ, lục hoàng tử là hoàng nhi của chủ

nhân, cùng chủ nhân phát sinh quan hệ, về lý là không hợp, là loạn luân, chỉ khiến cho nhân thế phỉ nhổ, dân chúng của Quang Diệp quốc cũng sẽ xem thường, cũng khiến cho bách tính sản sinh nghi hoặc đối với chủ nhân..... cứ tiếp diễn thế này Quang Diệp quốc sẽ có nguy cơ bị vong quốc, xét thấy những điều trên, lục hoàng tử là tội đáng luận tử. Hy vọng chủ nhân lấy quốc gia Quang diệp làm trọng, bắt giam lục hoàng tử xử tội chết.” Ân vô cùng cẩn thận nói hết lời can gián của các đại thần.

“ Bọn chúng đều nói như thế sao, Ân người đem tấu chương của các vị đại thần này đưa qua đây, trẫm thật muốn xem cho kỹ.” Lăng Quang nghe Ân nói xong, trong lòng tràn ngập phần nộ, không ngờ dám lấy Dạ nhi đến uy hiếp ta.

Ân dâng toàn bộ tấu chương của các vị đại thần kia cho Lăng Quang, Lăng Quang lật xem từng tờ, trên mặt càng lúc càng đen, “Tu, tối nay người tập hợp tất cả các thế lực đang ẩn náu lại đi, sáng mai cũng tập trung hết tất cả vệ binh trong thành. Sau đó nhân lúc tảo triều, bắt hết tất cả người của Thừa tướng phủ lại cho ta, còn nữa Ân, người đi tìm tất cả tội chứng của các đại thần đã viết những tấu chương này, tối nay giao lại cho ta, ngày mai lúc tảo triều, người điều một số nhân thủ, bắt Hoàng hậu lại, giam vào đại lao trước. Các người làm việc phải thật nhanh chóng, trước khi tảo triều ngày mai kết thúc phải làm cho xong.” Lăng Quang vô cùng nghiêm túc nói.

“ Vâng, chủ nhân.”

“ Được rồi, các người lui xuống trước đi, hiện tại phải lo chuẩn bị rồi, cẩn thận một chút, đừng để cho người của bọn Thừa tướng phát hiện.”

Nhìn Ân và Tu rời khỏi ngự thư phòng, “Lan,vừa rồi người đều nghe thấy hết rồi đi.” Lăng Quang nói với người đứng sau lưng.

“ Ta đều nghe thấy cả rồi, ngài đã chuẩn bị tốt rồi sao? Ngày mai chính là muốn diệt trừ toàn bộ bọn Thừa tướng sao?” Một người bạn y phục lam sắc đi ra từ phía sau cây cột trụ.

“ Ân, đều đã chuẩn bị tốt hết rồi, chỉ vì ngày hôm nay, chúng ta đã phải chuẩn bị rất lâu rồi, không thể tiếp tục đợi nữa, bọn Thừa tướng cũng giống như chúng ta, chúng ta chuẩn bị càng lâu, bọn chúng cũng sẽ chuẩn bị càng đầy đủ, đến lúc đó chỉ càng khó đối phó hơn thôi.” Lăng Quang suy nghĩ một lát, “Lam, ngày mai người phái người đến đại điện, ta quyết định tảo triều ngày mai sẽ bắt gọn bọn người Thừa tướng.”

“ Vậy còn đại hoàng tử, Lăng Thần đó ngài tính thế nào, ngài bỏ qua cho hắn sao, đây không giống với tác phong của ngài a!” Lan cười lạnh.

“ Giống thế, cũng bắt Lăng Thần lại đi, hắn cũng không còn tác dụng gì nữa.” Lăng Quang thấy Lan cười lạnh, liền nói thế, nhi tử sao, ta không để ý là thiếu mất một người đâu, càng huống hồ còn là người uy hiếp đến ta.

“ Vậy ta biết ngày mai nên làm thế nào rồi. Ta sẽ không để ngài thất vọng.”

.....Tầm cung Hoàng hậu.....

“ Thần nhi, hai ngày nay có phát hiện cái gì không?” Hoàng hậu An Lạc Tuyết hỏi.

“ Hai ngày nay, có, mẫu hậu, người không quên hôm tối ngày khánh điển người bỏ xuân dược vào ly rượu của lục hoàng đệ chứ, đêm đó phụ hoàng ôm lục hoàng đệ trở về xong, là phụ hoàng tự mình giải xuân dược trên cơ thể của lục hoàng đệ đó, những cung nữ mà chúng ta an bài bên cạnh lục hoàng đệ nói, đêm đó phụ hoàng và lục hoàng đệ làm đến gần hừng đông mới chịu kết thúc, hôm qua, lục hoàng đệ không có đi tiễn hai đoàn sứ giả bởi vì không thể xuống giường nổi, hơn nữa hôm qua phụ hoàng lại cùng lục hoàng đệ làm thêm cả một buổi chiều.” Lăng Thần mặt mày âm u.

“ Thật sự là một tên nam sủng hạ tiện, phụ thân, ngài nên nói cái gì đi, chúng ta nên làm sao để giải quyết con hồ ly tinh đó.” An Lạc Tuyết thấy An Luyện Trần một câu cũng không nói, nên khấn trương hỏi.

“ Lạc Tuyết, không cần lo lắng, hai ngày nay, chúng ta đều đã bố trí gần xong rồi, ngày mai chính là có thể ra tay, tảo triều ngày mai, ta sẽ cho tất cả quan viên về phe chúng ta cùng lúc yêu cầu hoàng thượng phải chọn thái tử, đến lúc đó, nếu như Thần nhi không được chọn lên ngôi thái tử, vậy buổi chiều ngày mai

chúng ta sẽ ra tay, còn về lục hoàng tử, Lạc Tuyết người cũng an tâm đi, ta đã sắp đặt một đội nhân thủ âm thầm bên cạnh y rồi, tảo triều ngày mai sẽ len lén bắt cóc y, nếu như chúng ta có xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào hoặc là hoàng thượng không chọn Thần nhi làm thái tử, thì chúng ta có thể dùng y để uy hiếp hoàng thượng, nếu như lục hoàng tử trong lòng hoàng thượng rất quan trọng, thì mức độ thành công của chúng ta càng lớn, còn nếu như chỉ là một nam sủng, vậy thì trực tiếp giết chết.” An Luyện Trần mỉm cười vui vẻ, nhìn thấy vô cùng hòa nhã, nếu như bỏ qua tất cả những gì hắn đã nói, thì cũng thật sự là một lão gia gia hòa ái dễ gần.

“Phụ thân, cứ như vậy giết chết con hồ ly tinh đó không phải là quá tiện lợi cho y rồi sao.” An Lạc Tuyết nói.

“Mẫu thân, dù sao lục hoàng đệ cũng nằm trong tay chúng ta, đến lúc đó, người muốn đối phó với y thế nào thì cứ đối phó.” Nghe câu nói của An Lạc Tuyết, trong lòng Lăng Thần cũng cảm thấy tốt hơn, trên mặt cũng lộ ra nụ cười.

31. Chương 31

CHƯƠNG 31

Buổi tối, Lăng Quang ôm Lăng Dạ đã chìm sâu vào giấc ngủ mà trầm tư, sau ngày mai, tất cả đều sẽ kết thúc, như vậy mình cũng có thể yên tâm rồi, Dạ nhi cũng sẽ không gặp phải nguy hiểm gì nữa, đến lúc đó có thể đưa Dạ nhi đi du sơn ngoạn thủy.

Nhìn gương mặt đã ngủ say của Lăng Dạ, Lăng Quang lộ ra một nụ cười thỏa mãn.

Ngày hôm sau, khi Lăng Dạ tỉnh lại, Lăng Quang đã không còn bên cạnh nữa, cử động thử thân thể, hôm nay đã không còn bị gì nữa rồi, cuối cùng cũng có thể xuống giường, phụ hoàng hiện tại chắc là đang tảo triều a, Lăng Dạ mặt y phục chỉnh tề, mở cửa phòng ra, một ngày thật tươi đẹp, thời tiết đã bắt đầu ấm dần lên, qua vài ngày nữa, mùa xuân sẽ đến.

Lười biếng duỗi lưng, di, Lăng Dạ cảm thấy kỳ quái, trước đây Trúc Tâm không phải luôn đợi ở trước cửa chờ mình tỉnh dậy sao, hôm nay sao lại không có ai cả? Lẽ nào là nàng lười biếng vẫn còn ngủ, nếu thế thì Lăng Dạ thà tin rằng heo biết bay còn có lý hơn.

Đi lại vào phòng, Lăng Dạ ngồi trên giường, nghĩ xem thử Trúc Tâm đang ở đâu. Xem ra lâu ngày được người khác hầu hạ, thành thói quen luôn rồi, tảo thiện của ta a, ngự thiện phòng ở chỗ nào, bỏ đi, tự mình ra tay vậy, cơm no áo ấm, ta phải tự đi tìm.

Lăng Dạ bước ra khỏi phòng, gió lớn vẫn còn có hơi chút lạnh lẽo, y bước đi với quyết tâm tráng sĩ đã lên đường sẽ không quay đầu, nhưng trong lòng lại nghĩ, xin ông trời phù hộ a, ngàn vạn lần đừng có lạc đường. Không biết có cần phải làm ký hiệu ở dọc đường không ta, âm thầm nghĩ một lát, hay là thôi đi, đến lúc đó hỏi đường cung nữ thái giám là được rồi.

Tùy ý đi loạn trên đường, ngự thiện phòng ở chỗ nào vậy, đúng rồi, tìm ai đó hỏi thử là được mà, thật ngốc a, vừa đúng lúc nhìn thấy một người bạn y phục thái giám đang đi đến, Lăng Dạ bèn thuận tay ngăn lại: “Cho hỏi một chút, ngự thiện phòng ở chỗ nào, người có thể dẫn ta đi không?”

Người bạn y phục thái giám đó vừa nhìn thấy lục hoàng tử, chân liền có chút phát run, nói: “Lục, lục hoàng tử, ngự thiện phòng ở phía trước, nô tài dẫn ngài đi.”

Khi Lăng Dạ đang tự khen mình thông minh biết tìm người dẫn đường, thì tên thái giám đó đột nhiên đánh vào sau gáy của y một phát, Lăng Dạ liền hôn mê, trước khi hôn mê còn nghĩ, ta bị bắt cóc rồi.

Ngay lúc Lăng Dạ hôn mê, từ bên cạnh xông ra mười người mặc y phục thanh sắc, muốn đi đến cứu Lăng Dạ, nhưng lúc này hơn mấy chục thái giám và thị vệ trên đường đều đồng loạt đến bảo hộ tên thái giám vừa này, thế là Lăng Dạ liền oanh oanh liệt liệt bị người bắt đi mất.

Mà lúc này Lăng Quang đang ở trên đại diện. Tảo triều sáng hôm nay dị thường an tĩnh, người của Thừa tướng vẫn còn chưa kịp nhất tề yêu cầu Lăng Quang chọn thái tử. Lăng Dạ đã mở miệng nói trước.

Thế là tất cả mọi người đều bảo trì trầm mặc, thẳng cho đến khi.

“Hoàng thượng, thần cảm thấy, đại hoàng tử là lựa chọn tốt nhất để làm thái tử, không chỉ là trưởng tử, hơn nữa còn học vấn uyên bác, tài cao bác ái, đối với chính vụ cũng vô cùng hiểu biết, thần cho rằng đại hoàng tử có năng lực đảm nhiệm.” Thừa tướng tiến lên nói trước.

Các vị đại thần khác thấy Thừa tướng đã lên tiếng, cũng liền rầm rộ phụ họa, đại hoàng tử là thái tử cũng không có ai có ý kiến khác.

Lăng Quang nhìn kỹ từng vị đại thần tiến lên phụ họa, diện vô biểu tình nói: “Còn có ai có ý kiến khác không?”

Ngự sử đại nhân nói: “Thần cho rằng, tam hoàng tử cũng là một lựa chọn không tồi, vô luận là về phương diện nào cũng đều không thua kém so với đại hoàng tử.”

“Ngự sử đại nhân, cái này ngài sai rồi, tam hoàng tử mặc dù trên bất cứ phương diện nào cũng không thua kém so với đại hoàng tử, nhưng mà, dù sao thì niên kỷ của hắn cũng nhỏ hơn đại hoàng tử, ở một số phương diện xử lý sự việc không có quả đoán và khí phách như đại hoàng tử.” Thừa tướng phản bác.

Lăng Quang ngồi nhìn các vị đại thần bên dưới đang tranh luận gay gắt, liền quay sang Lăng Thần và Lăng Huy nói: “Thần nhi, Huy nhi, các người có cách nhìn như thế nào. Cho rằng mình có đủ khả năng đảm nhận không?”

“Phụ hoàng, nhi thần cho rằng, bản thân trên một số phương diện đều đúng là làm rất tốt, nhưng thái tử vị này không chắc có thể gánh vác nổi.” Lăng Thần nghĩ mình biết nói chuyện khiêm tốn thế này, thì không chừng phụ hoàng lại càng xem trọng mình.

“Phụ hoàng, nhi thần cho rằng, trên các phương diện tuy rằng đều cần phải cải tiến, nhưng mà, nhi thần tin tưởng mình có thể đảm nhận được địa vị thái tử này, tình rằng bản thân có thể làm tốt.” Lăng Huy lớn tiếng nói, thuận tiện còn ném cho Lăng Thần một ánh mắt khiêu khích.

Lăng Thần dùng một ánh mắt như nhìn thẳng diên nhìn Lăng Huy, người nói như thế, phụ hoàng khẳng định sẽ không vui vẻ, địa vị thái tử nhất định là của ta. Mà Thừa tướng nghe lời hồi đáp của hai người, tán thưởng nhìn Lăng Thần một cái, xem ra địa vị thái tử nhất định là của Thần nhi rồi.

“Thần nhi, nói như thế thì người cho rằng bản thân không thể gánh vác địa vị thái tử, vậy thì Huy nhi, người vừa rồi nói rất hay, nếu đã có lòng tin như thế, vậy trẫm quyết định giao địa vị thái tử cho người.”

Lăng Thần nghe thấy đáp án của Lăng Quang, trên mặt lập tái tức xanh đi, nhìn thấy nhân thần đặc ý của Lăng Huy, lại không biết phải nói cái gì.

“Hoàng thượng, thần cảm thấy không thỏa đáng, tam hoàng tử không có một chút tinh thần khiêm tốn nào, hơn nữa khoắc lác không biết ngượng mồm những lời đó, đã tâm hắc là quá lớn rồi.” An Luyện Trần nghe Lăng Quang nói xong, lập tức phản bác.

“Trẫm không thấy có gì không thỏa đáng, thái tử về sau sẽ kế tục hoàng vị, chính là phải có dã tâm, nếu như không có dã tâm, làm sao có thể quản lý tốt được quốc gia này, hơn nữa địa vị thái tử có thể làm được mọi thứ, không cần thiết phải có tinh thần khiêm tốn gì đó, Huy nhi nếu như đã có tự tin, vậy thì để y đảm nhiệm trẫm không thấy có gì không hợp cả, cứ quyết định như vậy đi, Thừa tướng đại nhân cũng không cần khuyên trẫm nữa.” Lăng Quang lạnh lùng nói.

“Hoàng thượng khẩn xin xuy xét lại, địa vị thái tử không phải là nhỏ, không thể quyết định sớm như vậy được.” An Luyện Trần tiếp tục nói, mang theo tinh thần kiên quyết không nhỏ.

Những vị đại thần theo phe của Thừa tướng cũng rầm rộ lên nói: “Hoàng thượng khẩn xin xem xét lại.”

“Cứ quyết định như thế đi, nếu địa vị thái tử đã quyết định xong rồi, vậy hiện tại nói đến một số chuyện của các vị đại thần các người đi thôi.” Lăng Quang thấy nhìn những đại thần từng người từng người tiến

lên khuyên giải mình lại nói: “Trẫm gần đây nghe nói các người thường đến phủ Thừa tướng, không biết là có cái gì cuốn hút các người như vậy nhỉ?”

Những vị đại thần bên dưới tương trợ cho Thừa tướng sau khi nghe xong lời này, đều không biết phải nói như thế nào, ai ai cũng đều khấn trương đến đổ mồ hôi lạnh.

Lăng Quang thấy các vị đại thần đều không nói gì bèn hỏi: “Thừa tướng đại nhân, hay là người giải thích một chút cho trẫm đi, những vị đại thần này thường xuyên chạy đến nhà của người để làm cái gì?”

“Hoàng thượng, thần chỉ là muốn giao lưu thân thiết với các vị đại thần, nói một vài chuyện quốc gia chính sự mà thôi.” An Luyện Trần thông dong không gấp nói.

“Thừa tướng đại nhân của trẫm người nói như vậy sao? Vậy có chuyện chính sự gì mà tất yếu phải chạy đến Thừa tướng phủ, cùng Thừa tướng đại nhân người giao lưu chứ, thế thì còn trẫm một vị hoàng thượng này sao lại bị các người bỏ sang một bên?”

“Hoàng thượng, đây đều chỉ là những chuyện nhỏ mà thôi, không tất yếu phải kinh động đến hoàng thượng ngài.” An Luyện Trần đổ ra một chút mồ hôi lạnh trên mặt.

“Vậy cũng nên nói trẫm nghe thử, chuyện nhỏ cũng có thể phát sinh thành chuyện lớn, đến lúc đó lại càng nghiêm trọng hơn nữa a.”

Lần này Thừa tướng cũng không biết phải nói sao, cuối đầu thật thấp, xem ra đã có chút chột dạ, hơi thở cũng bắt đầu có chút gấp gáp.

“Thừa tướng đại nhân người không nói, vậy thì để trẫm giúp người nói, các người là đang thương lượng chuyện hôm nay sẽ đồng thời uy hiếp trẫm chọn ra thái tử hợp ý các người, còn nữa, chính là chuyện liên quan đến lục hoàng tử, các người muốn trẫm phải bắt giam xử tử trẫm, trẫm nói có đúng hay không a?” Lăng Quang lạnh lùng đảo mắt quét qua tất cả đại thần, xem ra không trừng trị các người thật tốt, thì các người lại quên mất hoàng đế của Quang Diệp quốc là ai.

“Hoàng thượng ngài quá nghiêm trọng rồi, thần làm sao dám như thế chứ.” An Luyện Trần bắt đầu giải thích cho bản thân.

“Làm sao dám? Trẫm thấy các người chính là rất dám, những vị đại thần các người, ai ai cũng đều nói sao thật dễ nghe, nhưng sau lưng lại làm ra những chuyện gì, cho rằng trẫm không biết sao, các người cho rằng trẫm không dám đem các người ra làm gì sao?” Lăng Quang bắt đầu nổi giận, trên mặt tràn đầy phần nộ.

“Hoàng thượng nguôi giận.” Từng vị đại thần thấy Lăng Quang tức giận đến thế đều bắt đầu quỳ xuống hy vọng Lăng Quang có thể nguôi giận.

“Nguôi giận, các người bảo trẫm làm sao nguôi giận, lần này nếu không trừng trị các người nhớ đời, thì lại cho rằng trẫm dễ dãi.” Thanh âm của Lăng Quang bình tĩnh xuống, nhưng lời tiếp theo đó lại làm cho các đại thần theo phe của Thừa tướng cảm thấy hoảng loạn.

“Hôm qua, trong số các người những đại thần nào đã yêu cầu trẫm đem lục hoàng tử bắt giam xử tử trẫm, tự mình đứng ra cho trẫm.”

Kết quả bao gồm cả hơn mười đại thần trong kinh thành đều nhất loạt đứng lên, Lăng Quang lạnh lẽo nhìn bọn họ, nói: “Kể từ bây giờ, chức vị của các người toàn bộ bị bãi bỏ, niệm tình các người đã từng có công lao cống hiến cho quốc gia, trẫm cho phép các người cáo lão hồi hương, thưởng hoàng kim ngàn lượng, nhưng tất cả tài sản của các người đều bị tịch thu.” Tuyên bố xong những vị đại thần đó, Lăng Quang hướng về phía An Luyện Trần: “Còn về Thừa tướng, tịch thu tất cả tài sản, bắt giam cùng với đại hoàng tử, đợi xử lý.”

“Hoàng thượng, thần làm sai cái gì, còn Thần nhi nữa, chúng tôi làm sai cái gì, tại sao lại muốn bắt giam chúng tôi.” An Luyện Trần nghe Lăng Quang nói xong, trên mặt lập tức trắng bệch.

“Làm sai cái gì? Còn cần trẫm phải nói sao, chuyện sáu năm trước các người vu hại Tướng quân, phái sát thủ truy sát Triệu Quý Phi, rồi nửa tháng trước, người lại một lần nữa phái sát thủ, ý đồ muốn diệt sạch Thanh Cang, lục hoàng tử và thái tử, những năm nay, người âm thầm dưỡng binh mã, không phải là muốn soán vị cướp ngôi sao?”

Lúc này Thừa tướng thật sự không biết phải nói thế nào, chỉ có thể la lớn: “Oan uổng a, hoàng thượng. Không bằng không có, thần sao tại đột nhiên có nhiều tội danh như thế.”

“ Oan uổng, trăm oan uổng người có tác dụng gì, người nói trăm oan uổng người, không có chứng cứ, lời trăm nói chính là chứng cứ. Người đâu, kéo hai người bọn chúng xuống cho ta, bãi triều.”

Lăng Quang tảo triều xong liền đi theo hướng tẩm cung trở về, lúc này:

“ Hoàng thượng, không tốt rồi, lục hoàng tử mất tích rồi.” Trúc Tâm khẩn cấp vội vã chạy đến báo.

32. Chương 32

CHƯƠNG 32

“ Dạ nhi mất tích rồi, tại sao lại mất tích, người nói rõ ràng cho trăm.” Lăng Quang nghe thấy Lăng Dạ đã không thấy đâu nữa, lập tức hoảng lên.

“ Sáng nay sau khi hoàng thượng lên tảo triều, lục hoàng tử còn chưa có tỉnh lại, nô tì bèn đứng đợi ngoài cửa, sau đó có một tên thái giám đến nói hoàng thượng có chuyện cần tìm nô tì, bảo nô tì đi theo, nô tì không có nghĩ nhiều liền đi theo hắn, nhưng tên thái giám đó đưa nô tì đi đến một nơi xong thì liền đánh hôn mê nô tì, sau khi tỉnh lại, nô tì thấy không đúng, lập tức trở lại tẩm cung phát hiện lục hoàng tử không thấy đâu nữa.” Trúc Tâm khẩn trương vô cùng, tìm đã rất nhiều nơi đều không có nhìn thấy Lăng Dạ.

“ Biết rồi, Trúc Tâm, người đi tìm những nơi Dạ nhi thường hay đi đến một lần nữa đi.” Lăng Quang bình tĩnh trở lại, bản thân đã phái mười ám vệ theo bên người Dạ nhi, trong cung này khẳng định là không thể nào gặp phải chuyện gì đâu.

Vừa đi vừa nghĩ thẳng đến ngự thư phòng, Dạ nhi lại đi đâu được nhỉ!

Vào ngự thư phòng, phát hiện có một thanh y nhân đang ở trong.

“ Chủ nhân, thuộc hạ hành sự không chu toàn, thiếu chủ bị bắt đi mất rồi.”

“ Người nói cái gì!” Lăng Quang vừa nghĩ sẽ hỏi thử xem Lăng Dạ đang ở đâu, kết quả lại nghe thấy được xác nhận là Lăng Dạ đã bị bắt cóc, “Trăm phái mười người đến bảo hộ Dạ nhi, làm sao lại để bị bắt mất, người nói rõ ràng cho trăm.”

“ Sáng nay thuộc hạ nhìn thấy có một thái giám đến gọi Trúc Tâm đi, sau đó thiếu chủ tỉnh lại, không nhìn thấy Trúc Tâm, liền tự mình đi đến ngự thiện phòng, bởi vì không biết đường, nên mới tìm một tên thái giám dẫn đường, nhưng tên thái giám đó đi được nửa đường thì đánh thiếu chủ hôn mê, thuộc hạ cho người lập tức đến cứu, nhưng lúc đó hơn mấy chục thị vệ và thái giám bên đường đồng loạt tiến đến cản trở, cuối cùng thiếu chủ bị bắt đi mất.” Thanh y nhân cuối thấp đầu nói.

“ Vậy những tên bắt cóc Dạ nhi là những ai, có thẩm vấn qua chưa?”

“ Có, nhưng đều không chịu nói gì cả, nhưng thuộc hạ cảm thấy những người này có khả năng là cùng một chủ nhân với những sát thủ đã gặp phải lần trước ở ngoại thành.”

“ Thừa tướng và Hoàng hậu đáng chết, lập tức phong tỏa cửa thành cho trăm, không cho phép bất cứ ai ra vào, cho đến khi tìm được Dạ nhi thì thôi.” Trong lòng Lăng Quang hỗn loạn vô cùng, không biết Dạ nhi hiện tại đang ở đâu.

“ Ta cảm thấy như vậy không được, ngài làm như vậy chỉ khiến cho bọn người đó biết rằng địa vị lục hoàng tử trong lòng ngài là rất quan trọng, vậy chỉ làm cho bọn họ càng đòi hỏi nhiều hơn, vẫn là nên âm thầm điều tra thì mới tốt, hơn nữa việc lục hoàng tử mất tích, nếu như phô trương thanh thế đi tìm cũng chỉ khiến cho lòng dân hoảng hốt, cho nên không thể làm như ngài vừa nói.” Lan nói tiếp, “Hiện tại bọn người thừa tướng đều đã bị bắt giam vào đại lao, có thể hỏi bọn chúng xem lục hoàng tử bị đưa đi nơi nào. Hơn nữa bọn người kia biết Thừa tướng bị bắt nhất định sẽ mất đi lòng tin.”

“Ta biết rồi, Lan, cảm ơn người nhắc nhở. Người cứ làm theo lời nói của Lan đi, nhanh chóng tìm ra nơi ẩn thân của bọn chúng cho trẫm.” Lăng Quang nhìn Lan lại nói: “Lan, người cũng giúp một tay đi, nhất định phải tìm ra Dạ nhi đó.”

“Ta biết rồi, ngài cũng nên an tâm đi.” Lan nói xong, cũng liền rời khỏi ngự thư phòng.

“Ấn, Tu, các người theo ta đi đến đại lao một chuyến, trẫm muốn hỏi Thừa tướng, hẳn rồi cuộc đã đưa Dạ nhi đi đâu.”

Trong đại lao, cả ngày không nhìn thấy ánh sáng mặt trời, ở một nơi dùng để giam giữ trọng phạm, ba người bận y phục đẹp dễ bị nhốt cùng nhau, một nữ nhân trong số đó luôn miệng lớn tiếng kêu la: “Thả ta ra ngoài, ta là Hoàng hậu, các người dựa vào cái gì nhốt ta, đợi ta ra khỏi đây rồi, nhất định sẽ trừng trị tội của các người, đem toàn bộ các người xử chết.”

“Lạc Tuyết, người đừng kêu nữa, không có tác dụng đâu, lần này hoàng thượng là làm thật đó, xem ra y sớm đã chuẩn bị tốt để đối phó với chúng ta rồi.” Người đang nói là An Luyện Trần, thấy An Lạc Tuyết không ngừng hô hoán, vì có thể có được an tĩnh nên lên tiếng ngăn cản.

“Phụ thân, chúng ta phải nghĩ cách để ra ngoài đi, ta không thể ở trong chỗ thế này được, ta là Hoàng hậu, làm sao có thể ở nổi một nơi như vậy.” An Lạc Tuyết trên mặt mang theo chút điên cuồng.

“Mẫu hậu, không có tác dụng đâu, lần này phụ hoàng khẳng định là sẽ không bỏ qua cho chúng ta, hơn nữa ta nghĩ chúng ta đã không còn là hoàng tử, Hoàng hậu, và Thừa tướng nữa rồi, hiện tại chỉ là một tù phạm mà thôi.” Lăng Thần có chút tuyệt vọng, không nghĩ đến bản thân sẽ có một ngày bị nhốt vào đại lao.

“Thần nhi nói đúng đó, người hô to gọi nhỏ như vậy, còn không bằng ngồi xuống suy nghĩ tìm biện pháp đi.” An Luyện Trần ngồi trên đồng cỏ, nghĩ nghĩ bản thân là Thừa tướng của một nước, quyền lợi lớn nhất, trừ hoàng thượng và Ngự sử đại nhân ra, ai cũng đều phải nhìn mặt hắn để hành sự, hiện tại bản thân gặp phải kiếp nạn này, lại không có một người nào đến để giúp đỡ, toàn bộ đều chạy đông chạy tây, lo bo bo giữ thân. Có ai còn muốn đến quan tâm một phạm nhân bị nhốt trong lao.

Đại lao hắc ám xuất hiện một tia sáng, Lăng Quang mang theo Ấn và Tu đến trước lao của bọn Thừa tướng.

“Hoàng thượng, ngài cuối cùng cũng đến rồi, những tên nô tài to gan kia dám nhốt thiếp vào trong nhà lao này, hoàng thượng, nhanh thả thần thiếp ra đi, thần thiếp nhất định sẽ trừng phạt mấy tên nô tài đó cho tốt.” An Lạc Tuyết thấy Lăng Quang đến, lập tức đứng dậy, tựa như nắm được một cọng rơm cứu mạng.

“Hoàng hậu, người đừng nghĩ có thể ra ngoài, đến bây giờ còn không biết hồi cải, từ giờ trở đi, người không còn là Hoàng hậu nữa, người chỉ là một phạm nhân, nếu như người muốn giữ lại được mạng sống, vậy thì ngoan ngoãn trả lời vấn đề mà trẫm hỏi.” Lăng Quang vốn đã tâm phiền ý loạn về việc Lăng Dạ mất tích, hiện tại lại nghe thấy mấy lời của An Lạc Tuyết, tâm tình còn muôn phần rối tung, nếu như Dạ nhi xảy ra bất cứ chuyện gì, trẫm nhất định sẽ đem các người ra ngũ mã phanh thây.

“Hoàng thượng, oan uổng quá, thần thiếp có làm sai chuyện gì đâu, thần thiếp một lòng lo nghĩ cho hoàng thượng mà, hoàng thượng tại sao lại muốn nhốt thần thiếp.” An Lạc Tuyết tiếp tục kêu oan cho bản thân, một bộ dáng không thả nài ra thì quyết không thôi.

Lăng Quang lười để ý đến An Lạc Tuyết, hiện tại Dạ nhi mới là quan trọng nhất, liền hỏi: “An Luyện Trần, người thành thật trả lời cho trẫm, nếu như không chịu trả lời đàng hoàng, thì đừng trách trẫm dụng hình với người.”

“Hoàng thượng ngài có điều gì muốn hỏi, chỉ cần vi thần biết, thì sẽ nói với ngài.” Trên mặt An Luyện Trần không tìm thấy được một chút uy nghiêm như lúc còn là Thừa tướng, đến mức càng giống như một lão nhân tuổi đã về chiều.

“Trẫm hỏi người, có phải là người đã phái người bắt cóc lục hoàng tử đi không?” Thanh âm của Lăng Quang tựa như hàn băng ngàn năm, khiến cho đại lao vốn đã âm lạnh lại càng băng giá.

“Lục hoàng tử, đúng, lục hoàng tử là do ta phái người bắt đi đó, sao lo lắng rồi hả, ha ha, vốn tưởng rằng bản thân đã thua đứt đuôi rồi, xem ra cũng không phải là toàn bộ a, muốn biết y ở nơi nào sao, không có dễ dàng như thế, ha ha.”

Nghe Lăng Quang hỏi tung tích của Lăng Dạ, trên gương mặt không còn thần sắc của An Luyện Trần, xuất hiện một chút ánh sáng, hắn cười liên tục, vốn dĩ cho rằng Lăng Quang đến hỏi những thế lực của hắn, rồi các loại kim ngân châu báu này nọ, rồi những phe phái ẩn nấp liên quan đến bản thân, không ngờ rằng bị hỏi về chuyện của Lăng Dạ, xem ra y đối với lục hoàng tử không phải là quan tâm bình thường mà.

“ An Luyện Trần, nhanh trả lời vấn đề của trẫm, lục hoàng tử ở đâu.” Trong lòng Lăng Quang càng lúc càng phát hỏa, càng kéo dài thời gian, Dạ nhi càng thêm nhiều nguy hiểm, hơn nữa những tên đó rất nhanh sẽ nhận được tin tức bọn người Thừa tướng bị nhốt vào đại lao, đến lúc đó, bọn chúng sẽ làm gì Dạ nhi, hay là chém Dạ nhi làm mấy khúc, Lăng Quang thật sự không biết làm sao.

“ Ha ha, hoàng thượng ngài cũng có lúc phải khấn trương sao, ta chính là không nói, ngài muốn biết y đã đi đâu, vậy thì đến địa ngục mà hỏi ta.” Biểu tình An Luyện Trần có chút dữ tợn, nói xong liền cắn lưỡi tự sát.

Lăng Quang nghĩ muốn ngăn cản cũng đã không còn kịp, nhìn Thừa tướng đã chết rồi, Dạ nhi phải làm sao đây, người rút cuộc là ở đâu.

“ Lạc Tuyết, Thần nhi, nói cho trẫm các người có biết lục hoàng tử ở đâu không, như vậy trẫm có thể xử lý các người nhẹ nhàng hơn.” Lăng Quang chỉ có thể đem hy vọng ký thác lên người của Lăng Thần và An Lạc Tuyết.

“ Con hồ ly tinh đó, không biết đang ở đâu, ngài cũng sẽ không tìm được y đâu, nói không chừng hiện tại y đang bị.....” Hoàng hậu thấy An Luyện Trần chết rồi, thì biết bản thân cũng không thể thoát nổi.

Mà Lăng Thần vẫn bảo trì cái gì cũng không nói, chỉ là nhìn nhìn An Luyện Trần đã chết, đây là phụ hoàng của ta sao, một hoàng đế lãnh huyết, ta một nhi tử này đối với y mà nói, chỉ là một sự tồn tại có thể có có thể không.

Lăng Quang thấy hai người bọn họ đều không nói, hơn nữa cũng có thể là không biết Lăng Dạ đang ở đâu, liền không thêm lãng phí thời gian ở đây nữa, nhanh chóng rời khỏi đại lao.

.....Trong một căn nhà cũ nát ở một nơi nào đó trong Quang Diệp thành.....

Lăng Dạ yếu ớt mở mắt ra.

Nguồn :

Đây là nơi nào, nhớ lại hình như mình bị một tên thái giám bắt cóc.

Cũng đúng a, bản thân chính là một khối thịt mỡ, muốn lấy tiền chuộc từ hoàng đế, bọn họ thật sự là lợi hại a, sức mạnh của tiền bạc thật là vĩ đại đi, nếu như thành công, thì sẽ kiếm ngay được một khoản tiền lớn rồi, đương nhiên, thượng đế phù hộ ta đi, nhìn thấy ta xinh đẹp như thế này, hy vọng là bọn họ sẽ không diệt khẩu người bị bắt cóc tổng tiền này.

Lúc Lăng Dạ đang suy nghĩ lung tung, cách, chỉ thấy cánh cửa bị mở ra, nhìn thấy một đại hán bước vào, tướng mạo thật sự giống y như mấy tên bắt cóc. Ngay ra nhìn hắn, không biết hắn muốn làm gì.

“ Tỉnh rồi.” Thanh âm lạnh lẽo truyền vào trong lỗ tai của Lăng Dạ.

Gật gật đầu, ngây ngốc hỏi: “Các người bắt ta đến đây làm gì?”

“ Người chỉ cần ngoan ngoãn ở yên chỗ này là được, tốt nhất là nên thành thật một chút, nếu không ta không thể đảm bảo sẽ không làm ra chuyện gì đâu. Còn nữa, những thứ đừng nên hỏi thì không được hỏi.” Tên đại hán đó vừa nói vừa liếc nhìn Lăng Dạ, nói xong thì đi ra khỏi phòng, bên miệng vẫn còn lẩm bẩm, thật sự là xinh đẹp a.

Lăng Dạ buồn bực ngồi trong phòng, vô vị ngắm nghía nơi đang nhốt mình, một căn phòng thật đồ sộ, đó là kết luận đầu tiên, nếu là hiện đại, tuyệt đối được xem là chỗ nguy hiểm, chỉ cần có một chút mưa gió, nhất định sẽ sụp đổ. Không có cửa sổ, nhận xét thứ hai, là một chỗ rất tốt để nhốt người, ít nhất nếu muốn chạy đi, chỉ có thể chạy từ cửa chính mà thôi, nhận xét thứ ba, có chút lạnh, nhìn nhìn xung quanh, trên mặt đất chỉ có một đám cỏ, còn có một số hộp đựng đồ, tổng thể kết luận, có chút giống như chuồng heo.

Lăng Dạ ngồi nghĩ lung tung tiếp, lần này cửa lại bị mở ra, có vài người đi vào, nhìn người đi đầu, cảm giác đầu tiên, lạnh, cảm giác thứ hai, lạnh, cảm giác thứ ba, nhìn thế nào cũng chỉ thấy càng thêm lạnh a.

Đại hán vừa rồi đã đi vào lên tiếng: “Lão đại, ta nhìn thế nào cũng thấy lục hoàng tử này có hơi ngu đó, chúng ta có phải là đã bắt sai người rồi không vậy?”

Lăng Dạ vốn dĩ đang nhìn chăm chăm kẻ đầu lĩnh, tựa như chỉ một chút nữa sẽ phát diện, kết quả nghe thấy lời nói của đại hán, vô cùng phiền lòng, sau đó bày ra bộ dáng như si ngốc nhìn tên đại hán kia, bản thân có chỗ nào giống như kẻ ngu chứ.

“ Không có bắt sai.” Đầu lĩnh chậm rãi nói ra bốn chữ.

Lăng Dạ lại nhìn về phía đầu lĩnh, đưa ra một kết luận tổng thể, người lạnh, thanh âm càng lạnh.

33. Chương 33

CHƯƠNG 33

“ Các người tại sao lại bắt ta đến chỗ này vậy?” Lăng Dạ tràn đầy nghi hoặc, lẽ nào thật sự là vì tiền, trừ khi là con heo bỗng nhiên biến đổi, có thể bay như chim, nếu không thì y tuyệt đối không tin, còn không thì chính là đầu óc bọn họ toàn đậu hũ, không muốn sống nữa.

“ Canh y cho kỹ.” Lão đại đó lạnh lẽo nhìn Lăng Dạ một cái, khiến cho rợn nổi da gà toàn thân, thật lạnh a.

Thật là, ánh mắt gì vậy chứ, đúng là rấm thối, không phải chỉ hỏi có một câu thôi sao, có cần phải lạnh băng băng như vậy không, có biết là con tin cũng có quyền lợi đặt câu hỏi hay không chứ.

Lăng Dạ không thoải mái nhìn tên lão đại đó, mãi cho đến lúc hần rời đi.

Vô vị quá, Lăng Dạ lại bắt đầu suy nghĩ vấn đề, hiện tại nên làm gì để giết thời gian đây, “cô cô”, kỳ quái, âm thanh gì vậy, Lăng Dạ tỉ mỉ lắng nghe, nhất thời than thở, bản thân mệnh thật khổ a, tảo thiện của ta còn chưa có giải quyết đó, hiện tại đã đến giờ nào rồi vậy.

Nhàm chán đứng lên, đi đến cửa, gõ gõ: “Bên ngoài có người hay không a, ở trong đây sắp chết đói rồi đó, cẩn thận ta tố cáo tội ngược đãi con tin của các người.”

Lăng Dạ vừa kêu la, thấy không có ai mở cửa, cuối cùng dứt khoát ngồi hát, thẳng cho đến khi miệng khô lưỡi nóng, không được rồi, nghỉ thôi nghỉ thôi, vừa mệt vừa đói, ta làm con tin thế này cũng thật sự là mất hết mặt mũi rồi, dựa vào bờ tường, nghỉ ngơi một lát, lần này Lăng Dạ không lấy tay gõ nữa, mà dứt khoát dùng chân đá.

“ Phan.” Chỉ thấy cánh cửa bị đá bung ra, ngây ngốc nhìn cánh cửa bị mình đá sập, lúc nào thì sức lực của ta lại lớn như thế, thế là lại bắt đầu rơi vào trầm mặc.

Lúc này mấy tên bắt cóc chạy đến, chỉ nhìn thấy, một cánh cửa bị sập và Lăng Dạ đang ngồi lặng yên suy nghĩ, ngây ra ở đó.

“ Lôi người vào trong, sửa lại cửa.” Tên lão đại đó lạnh lẽo lên tiếng.

Lăng Dạ bị âm thanh lạnh lẽo đó làm cho tỉnh lại, nhìn thấy một tên đại hán đang đi về phía mình, bọn họ sẽ không giết con tin đi, họ là dao thớt, ta là con cá, hần là lão đại, ta là con tin, thôi xong rồi.

Tên đại hán đó bước nhanh về phía Lăng Dạ, trực tiếp kéo tha y đi, ném Lăng Dạ vào bên trong, Lăng Dạ cũng không giãy dụa, giống như một con thỏ ngoan ngoãn, cũng quên mất mình là bởi vì đói bụng mới đá cửa, cho đến khi.

“ Cô cô.” Bụng của Lăng Dạ lại bắt đầu kêu réo, ngẩng đầu lên, Lăng Dạ đáng thương hề hề nhìn vị lão đại đó, ta muốn ăn cơm a, chỉ còn kém chưa lần lần vào góc phòng mà thôi, bộ dáng đó thật là ủy khuất.

Cuối cùng thấy biểu tình của vị lão đại đó có chút cải biến, không còn lãnh mạc như trước nữa, nhưng cũng chỉ là khóe mắt co giật một chút: “Mang cơm cho y.” Nói xong liền ly khai.

Không bao lâu sau, Lăng Dạ cảm động đầy mặt nhìn bát cơm trắng đang để trước mặt, chỉ xem chút nữa đã nước mắt nước mũi chảy tèm lem mà ôm lấy người đưa cơm tới, các người đối với ta thật tốt a.

(Ta thấy đầu óc em thụ này chắc có vấn đề quá.)

Dùng ánh mắt chan chứa tình cảm đưa tiễn tên đại hán đã mang cơm cho mình, bắt đầu ăn bát cơm thơm ngào ngạt trước mặt.

Ăn xong, Lăng Dạ thỏa mãn ợ một cái, nếu như hiện tại có một cái giường, vậy thì tốt rồi, nhớ tới chiếc giường to lớn hào hoa trong tẩm cung của Lăng Quang, không biết y hiện tại ra sao rồi, phát hiện không thấy mình nữa, nhất định là rất lo lắng đi. Lăng Dạ nhìn sợi dây đỏ trên cổ tay của mình, ta đợi người đến cứu ta đó.

“Lão đại, hiện tại chúng ta nên làm sao giải quyết lực hoàng tử này a, Thừa tướng đại nhân đã bị nhốt vào đại lao rồi, nếu như nói chúng ta không có bắt lực hoàng tử, thì có thể có lối thoát, nhưng mà hiện tại, chúng ta phải làm thế nào đây.” Một tên đại hán trần đầy lo lắng nói.

“Đợi.” Vị lão đại đó lớn tiếng vẫn lạnh lùng như cũ. “Sau đó, tìm cơ hội, xuất thành.”

“Lão đại, chúng ta vừa rồi có đi thám thính qua, không có quan binh gì đó tìm kiếm lực hoàng tử đâu, chỉ có một số quan binh đi tìm bắt thể lực tàn dư của Thừa tướng đại nhân thôi, cửa thành cũng chỉ hơi phiền phức hơn thường ngày một chút, nhưng mà chúng ta vẫn là có cơ hội.” Một tên mặt áo vải bố gai trong đám nói.

Vị lão đại đó suy nghĩ một lát, nói: “Ngày mai, chia ra, xuất thành.”

Trong hoàng cung, Lăng Dạ nhìn sợi dây đỏ trên tay, trên mặt chỉ toàn biểu tình lo âu, Dạ nhi, người đang ở đâu.

Đêm nay chắc chắn là một đêm mất ngủ.

Lăng Dạ ngây ngốc trong căn phòng tối đen, đã là buổi tối rồi, phụ hoàng, ta rất nhớ người, ở đây rất tối rất tối, cảm giác giống như trở về kiếp trước, nhưng mà, ít nhất ở đó còn có một vầng trăng làm bạn với bản thân, mà ở đây, cái gì cũng không có.

Mơ mơ hồ hồ Lăng Dạ giống như đã muốn ngủ, lại giống như không có ngủ, suy nghĩ một đêm.

“Cách.” Cửa bị mở ra, ánh sáng lóa mắt khiến cho Lăng Dạ nhất thời không thể mở mắt ra nổi, cho đến khi thích ứng được, mới kinh ngạc nhìn một đám người đang đứng trước mặt, bọn họ chuẩn bị làm cái gì?

“Thay y phục đi, đi theo chúng ta, đợi lát nữa tốt nhất là thông minh một chút cho ta, nếu không thì đừng trách chúng ta không khách khí với người.” Một tên đại hán hung hăng nói.

Lăng Dạ ngoan ngoãn gật đầu, thay y phục, một đại hán trong đám đưa cho Lăng Dạ một chiếc mặt nạ da người, Lăng Dạ chỉ có thể ngoan ngoãn đeo lên, trong lòng lại đang suy tính, bọn họ muốn mang mình đi đâu.

Đi theo bọn họ ra bên ngoài, mới phát hiện bản thân bị nhốt trong một khu giao giới trong thành, ở đây có bình dân, cũng có khổ dân. Tóm lại là người gì cũng có, ngoan ngoãn đi theo bọn họ, Lăng Dạ nghĩ đến sợi dây trên cổ tay mình, thế là kéo ống tay áo lên cao một chút, để lộ ra sợi dây đỏ.

Đi đến trước cổng thành, Lăng Dạ cũng không nghe thấy có ai nói về chuyện mình mất tích, Lăng Dạ đang tìm kiếm mình cả, trong lòng cảm thấy lạ lùng, lẽ nào y không có để ý đến chuyện mình mất tích sao, căn bản không có cho người đi cứu mình, trong lòng có hơi hơi thất vọng, lại tự an ủi, phụ hoàng nhất định là có chuyện gì đó thôi, nếu không chính là không muốn để cho quá nhiều người biết, cho nên mới không có phô trương thanh thế tìm kiếm.

Ra khỏi thành cũng tương đối thuận lợi, không có bất cứ quan binh nào đến tra xét như trong tưởng tượng, chỉ có hơi qua loa nhìn bọn họ một chút, rất nhanh liền đi ra ngoài thành.

Trong hoàng cung, một thanh y nhân hồi báo với Lăng Quang.

“Chủ nhân, thuộc hạ phát hiện có một nam tử trên tay có cột dây đỏ, nghi là thiếu chủ, nhưng tướng mạo không giống, thuộc hạ hoài nghi có khả năng là bị đeo mặt nạ da người, hơn nữa đám người đó đều ra khỏi thành, khá là khả nghi.”

Lăng Quang vừa nghe, lập tức nói: “Mau dẫn trăm đi, chúng ta lập tức đuổi theo, không thể để sót bất kỳ kẻ khả nghi nào.” Dạ nhi, nhất định là người, phụ hoàng đến cứu người đây, người nhất định phải đợi phụ hoàng.

Rất nhanh Lăng Quang cười khoái mã ra khỏi hoàng cung, chạy hướng ngoại thành.

Lăng Dạ đi theo đám người đó ra khỏi thành, đi đến một chỗ có một con sông tương đối chảy siết, cùng tập hợp lại với một đám khác.

Nhìn dòng nước sông chảy siết, lẽ nào bọn họ muốn ném ta xuống đó làm thức ăn cho cá sao, mấy vị bắt cóc đại ca, làm người phải biết khoan dung a, các người không thể tuyệt tình như thế đâu.

“Lão đại, lực hoàng tử này nên làm sao, trực tiếp giết chết đi?” Một đại hán hỏi.

Lăng Dạ hai mắt trừng thật lớn, vạn lần không thể a, các người nữ lòng sao, ta còn chưa sống đủ đó, tràn đầy nài nỉ nhìn về lão đại.

Vị lão đại đó nghĩ một lát, vừa định nói, thì từ trong rừng cây xông ra một đám thanh y nhân, lực tục càng lúc càng nhiều.

Di, đây là ám vệ của phụ hoàng phải không, ha ha, ta được cứu rồi, trong lòng Lăng Dạ cảm thấy kích động, đã biết là phụ hoàng tuyệt đối sẽ không bỏ ta không lo mà.

“Thả lực hoàng tử ra, nếu không giết không tha.” Một thanh y nhân trong đám, hình như là đầu lĩnh, nói.

“Lực, lực hoàng tử, các người có phải đã nhầm lẫn hay không, chúng, chúng ta ở, ở đây làm gì có lực hoàng tử nào, chúng ta chẳng qua chỉ là muốn ra ngoài dạo chơi mà thôi, đừng giết chúng ta a.” Một đại hán trong đám xin tha, bộ dáng đó thật sự chân thành, ngay cả Lăng Dạ nhìn, cũng đều cảm thấy lời hắn giống y như thật.

“Vậy sao, vậy là chúng ta nhầm rồi a, nhưng mà ta cảm thấy các người vẫn nên để cho chúng ta nhìn kỹ một chút thì tốt hơn, nói không chừng lực hoàng tử chính là ở trong đám người các người.” Một thanh y nhân không có chút nào bị những lời của đại hán vừa rồi nói làm cho mê hoặc.

Thấy những thanh y nhân đó vẫn như cũ muốn kiểm tra, những đại hán tà ác cũng không biết nên làm sao, toàn bộ đều nhìn về lão đại, cho hắn định đoạt.

“Chúng ta nơi này xác định là không có lực hoàng tử, nghe nói lực hoàng tử lớn lên phi thường xinh đẹp, người xem trong số chúng ta ở đây ai ai cũng đều rất bình thường, nhất định là các người đã nhầm lẫn rồi.” Vị lão đại đó thành khẩn nói. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Đây là lần đầu tiên Lăng Dạ nghe thấy ngữ khí đầy dũng khí của vị lão đại đó, còn nói nhiều như vậy, trong lòng có chút ngạc nhiên, thật sự là nhìn người không thể nhìn tướng mạo, nước biển không thể đo lường!

Thế là hai bên bắt đầu đấu lười, một bên không cho kiểm tra, một bên nhất định phải kiểm tra, một bên cố kỵ an toàn của Lăng Dạ, một bên lại bảo hộ an toàn của bản thân, cho đến khi, Lăng Quang đi đến.

Lăng Dạ nhìn thấy Lăng Quang đi đến, trong lòng vô cùng cảm động.

Lăng Quang lạnh lùng đảo mắt nhìn đám người trước mặt, cuối cùng nhìn thẳng vào mặt của một nam tử mặt lam y.

Nhìn thấy Lăng Quang đang đánh giá Lăng Dạ, vị lão đại đó biết bản thân bọn họ đã bị lộ tẩy rồi.

“Giao nam tử mặc y phục màu lam đó ra, nếu không thì đừng trách trăm không khách khí.” Lăng Quang lãnh lẽo nói.

“ Chúng ta giao ra rồi, cũng chạy không thoát, nhưng mà ta ngược lại rất để ý việc người làm sao mà phát hiện được.” Vị lão đại đó lạnh lùng nói.

“ Hoàng nhi của trẫm, làm sao có thể không biết, nhanh giao người ra cho trẫm.” Thanh âm của Lăng Quang vẫn lạnh lẽo như trước, nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chú vào Lăng Dạ.

“ Chúng ta giao rồi thì sẽ thế nào.”

“ Cho các người được chết toàn thây.”

“ Dù sao cũng đều chết, vậy thì không bằng đem lục hoàng tử mà hoàng thượng sủng ái nhất theo chôn cùng, như vậy có lẽ cũng không tồi, phải biết là, lục hoàng tử lớn lên xinh đẹp như thế này, chúng ta chết cũng đáng giá a.” Vị lão đại đó vừa nói vừa gỡ mặt nạ da người của Lăng Dạ ra, hai tay nhẹ nhàng chạm vào mặt Lăng Dạ.

Lăng Dạ bị người phía sau bắt lấy, muốn động cũng không thể động, chỉ có thể tùy ý cho vị lão đại đó động tay động chân.

Lăng Quang thấy động tác của tên lão đại kia, trong lòng tức giận dị thường, đợi lát nữa ta tuyệt đối sẽ chặt tay của người, dám cả gan chạm vào Dạ nhi của ta, nhưng mà trên mặt xác thực vẫn bình tĩnh kì lạ: “Người làm sao biết được y là hoàng tử mà trẫm sủng ái nhất.”

“ Các người ngủ chung một giường, mỗi đêm đều hoan ái trong tấm cung, đây là chuyện mà rất nhiều người biết.” Thanh âm của vị lão đại đó vẫn lạnh lùng, nhưng đã mang theo một chút ngữ khí trào phúng, “Vị đạo của lục hoàng tử nhất định là rất tốt đi, thật sự là đáng tiếc a, sớm biết như vậy thì đêm qua nên hưởng thụ cho đã.”

“ Vậy cũng không thể nói là trẫm sủng y, nếu như trẫm sủng y, thì đã đem địa vị thái tử truyền lại cho lục hoàng tử rồi, nhưng không có.” Lăng Quang ngữ khí lãnh mạc, trên mặt không hề biến động, nhìn tên lão đại đó không ngừng ve vuốt trên người của Lăng Dạ, ngược lại tựa như đang thưởng thức vậy.

“ Hơn nữa, người có từng thấy qua ai sủng ái nhi tử của mình như thế không, nói cho cùng, y chẳng qua chỉ là một nam sủng của ta mà thôi.” Ngữ khí lạnh lẽo phun ra một câu nói lạnh lùng từ trong miệng của Lăng Quang.

34. Chương 34

CHƯƠNG 34

Lăng Dạ sau khi nghe thấy lời nói của Lăng Quang, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt, cảm thấy bản thân vô cùng đau đớn, rất muốn an ủi bản thân rằng vừa rồi chỉ là nảy sinh ảo giác mà thôi, nhưng sự thật ngay ở trước mắt, sao có thể tự lừa chính mình được.

Cảm thấy tâm của mình rất đau rất đau, đột nhiên nghĩ đến bản thân lúc mới đầu khi gặp phải phụ hoàng, y đã nói, ta muốn người làm nam sủng của ta.

Đúng a, là bản thân quá ngây thơ rồi, đều đã quên hết, có thể trách ai được đây.

Lăng Quang thấy sắc mặt của Lăng Dạ trở nên trắng bệch đến không còn huyết sắc, Dạ nhi, đừng trách phụ hoàng, đợi lát nữa cứu được người rồi, phụ hoàng sẽ giải thích hết cho người, ta là cố ý nói như vậy, vì sợ bọn chúng biết được phụ hoàng rất quan tâm đến người, đến lúc đó ngược lại người sẽ càng bị nguy hiểm hơn.

Trong lòng Lăng Quang mặc dù đau đớn, nhưng trên mặt vẫn không có chút biểu tình nào lộ ra, vẫn là một hoàng đế lãnh huyết, trong ánh mắt không hề lộ ra bất cứ tình cảm nào, phản phát như là một người máy không có tình cảm.

Vị lão đại đó một khắc cũng không ngừng quan sát biểu tình của Lăng Quang khi nói những lời đó, nhưng mà, Lăng Quang che dấu rất tốt, không thể không khiến cho người khác tin rằng Lăng Dạ chẳng qua chỉ là một nam sủng của y mà thôi.

“ Nếu như chỉ là một nam sủng của ngươi, vậy hà tất gì phải cho nhiều người đi tìm kiếm như vậy, dứt khoát bỏ mặc chúng ta là được rồi mà.” Thanh âm của vị lão đại bằng lạnh, nhìn Lăng Quang, lại nhìn Lăng Dạ.

“ Y dù sao cũng là lục hoàng tử của trẫm, dù cho trong mắt của trẫm y chỉ là một nam sủng, nhưng mà lục hoàng tử đột nhiên không thấy nữa, khẳng định sẽ có người hỏi, vậy trẫm không phải là có thêm rất nhiều phiền phức sao!” Lăng Quang lạnh lẽo nói.

Lăng Dạ nghe thấy Lăng Quang nói câu đó, trong lòng lại bị cú một nhát, cảm thấy giống như bản thân đã rơi xuống vực sâu vạn trượng, trong đáy vực đó, không bao giờ còn nhìn thấy được ánh mặt trời, chỉ có hắc ám, và cô độc.

“ Nói như vậy ngươi là nhất định phải đem lục hoàng tử trở về, cũng chính là chúng ta nhất định phải chết.” Thanh âm của vị lão đại đó càng lúc càng lạnh, hàn khí trên mặt cũng càng lúc càng tăng.

“ Đúng vậy.”

“ Vậy thì không có lựa chọn sao, cho dù mang về được lục hoàng tử chỉ còn là một thi thể sao?” Vị lão đại đó tiếp tục nói.

“ Không có lựa chọn, nhưng mà, lục hoàng tử, trẫm không để cho y chết được, phải biết là hiện tại y vẫn là nam sủng của trẫm, trẫm còn chưa có chơi đủ mà.” Mỗi một câu nói của Lăng Quang đều nặng nề đả kích vào trong lòng của Lăng Dạ.

“ Lão đại, còn nói cùng với y làm gì nữa. Chúng ta liều với bọn họ đi, kéo thêm một mớ người lót lưng, cũng không tiếc, hơn nữa, khi chúng ta bắt cóc lục hoàng tử đã biết là sẽ có một ngày như thế này mà, có cái gì cần phải nói nữa sao.” Một tên đại hán hung ác nói.

“ Ân, các huynh đệ, lên thôi, chúng ta cùng nhau liều một trận, trước khi chết kéo theo một vài kẻ theo cùng cũng không tiếc nuối.” Vị lão đại đó lớn tiếng hô lên, đây là lần đầu tiên Lăng Dạ nghe thấy vị lão đại đó nói chuyện đồng dạng hùng hồn đến thế.

Sau đó hai đám người bắt đầu đánh chém nhau, bởi vì Lăng Dạ bị vị lão đại đó kéo giữ, nên cũng không thể chạy được, mà những thanh y nhân kia lại vì tên lão đại trong tay đang kéo Lăng Dạ mà đều không thể tùy ý ra tay, vì sợ tổn thương đến Lăng Dạ, càng đánh về sau, nhóm người bắt cóc nhân số càng ít, cuối cùng chỉ còn sót lại đại hán đã nói Lăng Dạ ngu ngốc và vị lão đại đó, nhưng mà bọn họ cũng đều đã bị thương.

Tên đại hán đó và lão đại dựa lưng vào nhau, mà Lăng Dạ thì từ đầu đến cuối đều bị vị lão đại đó nắm giữ, có chút không thém quan tâm, từ sau khi nghe thấy những lời đó của Lăng Quang, cả con người Lăng Dạ đều biến thành ngây ngây ngốc ngốc, hai mắt vô thần, chìm vào trong thế giới của riêng mình, thế giới cô độc, lạnh lẽo.

Lăng Quang nhìn thấy chỉ còn sót lại hai người, nhưng Lăng Dạ vẫn còn nằm trong tay của bọn chúng, trái tim cuối cùng cũng treo lên lại ***g ngực, chỉ sợ Lăng Dạ xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì, nhìn thấy bộ dáng ngây ngốc, thất hồn của Lăng Dạ, nội tâm của Lăng Quang rất áy náy và đau lòng, Dạ nhi, nhanh thôi, phụ hoàng rất nhanh sẽ có thể cứu được ngươi trở về rồi.

“ Xem ra hôm nay chúng ta chạy không thoát rồi.” Trong thanh âm của vị lão đại đó có một chút khổ sở, nhìn nhìn những huynh đệ đã chết, quay ra nói với Lăng Quang. “ Nếu phải chết, ta cũng phải kéo theo lục hoàng tử, chết vậy mới đáng.” Nói xong thì gieo người vào trong dòng sông chảy xiết, tên đại hán nhìn thấy lão đại nhảy vào sông, cũng liền nhảy theo.

“ Dạ nhi.” Lăng Quang nhìn thấy Lăng Dạ bị kéo theo nhảy xuống sông, nương theo dòng sông chảy xiết, rất nhanh đã tiêu thất trước mắt y, “Đều nhảy xuống sông tìm kiếm cho ta, nhất định phải tìm được thiếu chủ.”

Nhìn dòng sông chảy xiết trước mặt, một mặt lam sắc của Dạ nhi tiêu thất trong tầm nhìn của mình, Dạ nhi, người đừng xảy ra chuyện gì nha, ta đến bây giờ cũng chưa có đưa ngươi xuất cung du ngoạn, nếu như

người xảy ra chuyện gì, Lăng Quang có chút không dám nghĩ tiếp nữa.

Ngày mai là mùa xuân rồi, Dạ nhi, từ sau ngày mai, người đã mười bảy tuổi rồi, phụ hoàng sẽ tìm được người, người phải đợi phụ hoàng đó.

Lăng Dạ bị vị lão đại đó kéo theo cùng nhảy xuống sông, cảm thấy chung quanh vô cùng lạnh lẽo, chặt chẽ nắm lấy tay của lão đại đó, tìm kiếm một nơi cho y cảm giác an toàn duy nhất, dù cho hẳn là người đã bắt cóc bản thân. Ý thức dần dần mơ hồ, không biết trong dòng sông vật lộn bao lâu, cũng không biết đã uống bao nhiêu nước, chỉ biết chặt chẽ siết lấy cánh tay của người bên cạnh.

Hắc ám, hắc ám vô biên vô giới, có đi thể nào cũng không thể thoát ra, trong lòng vô cùng lo sợ, rất hy vọng chung quanh sẽ có người có thể bầu bạn với mình, phụ hoàng, ha, làm sao có thể, ta chẳng qua chỉ là một nam sủng của y mà thôi, thật tối, thật lạnh, đến lúc nào mới có thể kết thúc, ai đến cho ta một tia hy vọng đi, cho ta dũng khí, khiến ta có thể ra khỏi nơi này.

Vị lão đại đó nhũu chặt mày, nhìn Lăng Dạ bị phát sốt nặng, vẫn ôm chặt lấy tay của hắn không chịu buông.

Vốn cho rằng bản thân là chết chắc rồi, không ngờ bởi vì luôn kéo theo Lăng Dạ, nên sau khi nhảy vào lòng sông, vốn nghĩ buông y ra, nhưng không nghĩ đến, Lăng Dạ lại kéo chặt lấy tay của hắn, nhất quyết không chịu buông, nhưng cũng chính vì như vậy, bản thân mới chạy khỏi được kiếp nạn này, nhìn thấy Lăng Dạ đang phát sốt chìm vào trong hôn mê, khó xử chỉ có thể chiếu cố y, hy vọng y không có chuyện gì.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Trong hắc ám, Lăng Dạ nhìn thấy một đạo ánh sáng, liền lập tức chạy qua phía đó, nhưng mà ánh sáng đó lại giống như muốn đối đầu với Lăng Dạ, Lăng Dạ chạy, nó cũng chạy, thế là Lăng Dạ chỉ có thể liều mạng đuổi theo, rất mệt rất mệt, nhưng lại không dám dừng lại, chỉ sợ bản thân một khi dừng lại nghỉ ngơi, thì ánh sáng đó sẽ biến mất, cuối cùng ánh sáng đó càng lúc càng gần, Lăng Dạ cảm thấy nó đang đứng trước mắt mình, đuổi tay ra là có thể trực tiếp ôm lấy nó.

Vị lão đại kia nhìn gương mặt tái nhợt của Lăng Dạ, nhưng cánh tay ôm chặt tay mình vẫn quyết không buông, khó xử chỉ có thể xé ống tay áo của mình xuống, đưa cho Lăng Dạ nắm lấy, còn bản thân thì đi săn mấy loại thảo hoang này nọ, thuận tiện tìm ít trái cây.

Đốt lửa lên, chậm rãi nướng thịt thỏ..... Đi đến bên cạnh Lăng Dạ, đuổi tay rờ rờ lên trán của y, sốt cũng lui bớt rồi, vừa nghĩ muốn đi, lại thấy Lăng Dạ một phát ôm lấy hắn, ôm rất chặt, dường như sợ hắn đi mất, vốn nghĩ muốn đẩy y ra, nhưng lại nhìn thấy gương mặt bất ổn đang ngủ, chỉ có thể tùy ý cho y ôm.

Đêm thật khuya, trong hoàng cung.

“ Còn chưa có tin tức sao?” Lăng Quang lạnh lùng hỏi thanh y nhân trước mắt.

“ Không có, con sông đó nước chảy rất xiết, hơn nữa xuống thêm một chút nữa là một thác nước, nếu đi xuống núi rồi thì sẽ là một quãng rất xa, phải đến giờ Ngọ ngày mai mới có thể tìm đến đó.” Thanh y nhân bình tĩnh nói.

“ Mau chóng tìm kiếm cho ta, bất kể thể nào nhất định cũng phải tìm được thiếu chủ.” Lăng Quang nắm chặt tay, Dạ nhi, người nhất định không có chuyện gì, người còn sống mà, đúng không?

Trong rừng sâu, Lăng Dạ từ từ mở mắt ra, trước mắt là một mảng đen kịt, nhìn thấy hình như là trời tối rồi, xem ra bản thân còn chưa có chết.

“ Tỉnh rồi, cảm giác có tốt hơn không?” Vị lão đại đó thấy Lăng Dạ tỉnh dậy, lấy trái cây và thịt thỏ đi qua hỏi.

Lăng Dạ nhìn người trước mắt hỏi: “Người cứu ta sao?”

“ Đúng vậy, đây, ăn một chút đi.” Vị lão đại đó đặt trái cây vào trong lòng của Lăng Dạ, lại đưa thịt thỏ đặt vào lòng bàn tay y.

“ Tại sao lại cứu ta.” Thanh âm của Lăng Dạ rất bình tĩnh, không có một chút ý tứ lay động, cũng không có một chút cảm tình gì.

“ Không tại sao cả, ăn chút trước đi.” Thấy bộ dáng của Lăng Dạ, vị lão đại đó xé một miếng thịt thỏ ra, trực tiếp đút vào trong miệng của Lăng Dạ, Lăng Dạ mở miệng ăn, chậm chậm nhai, ăn mà không thấy mùi vị gì.

Nhìn thấy bộ dáng của Lăng Dạ, vị lão đại đó lại than một hơi nói: “Còn đang suy nghĩ lời nói của y sao?”

Lăng Dạ nghi hoặc nhìn vị lão đại: “Người lúc nào thì lại quan tâm đến ta vậy, còn nói nhiều như thế?”

Không có đáp trả vấn đề của Lăng Dạ, chỉ là thản nhiên nói một từ: “Lãnh.”

“ Người lạnh, thì có liên quan gì đến ta đâu chứ?” Trong lòng của Lăng Dạ lại càng lúc càng kỳ quái, đột nhiên phun ra một câu: “Người sẽ không phải là bắt ta về để làm ấm giường đi.”

Vị lão đại có chút hoài nghi đầu óc Lăng Dạ là làm bằng cái gì, nói: “Tên của ta.”

Lần này Lăng Dạ đã có thể nghe hiểu: “Người tên là Lãnh.” Thấy hắn gật đầu, lại nói: “Trách không được là con người của người lại lạnh như vậy.”

*(Tiếng Hán Việt của từ “lạnh” (lạnh lẽo) là “Lãnh”).

35. Chương 35

CHƯƠNG 35

Ăn xong mọi thứ, Lăng Dạ lại nằm xuống ngủ tiếp, đến khi hừng đông, Lăng Dạ bị lạnh đến tỉnh, chỉ có thể co co nhích vào gần đống lửa, cảm thấy có ấm áp hơn được một chút, sau đó lại nhắm mắt lại, cả người co ro tiếp tục ngủ.

Lãnh nghe thấy có âm thanh di động, mở mắt ra, nhìn thấy Lăng Dạ vì lạnh mà dựa gần vào đống lửa, cả người co ro ở đó, liền không để ý nữa, tiếp tục đánh giấc ngủ của mình, đợi lát nữa phải vội lên đường, rất nhanh bọn họ sẽ tìm được đến nơi này.

Ánh mặt trời dần dần chiếu rọi xuống xuyên qua kẽ lá, Lăng Dạ mở mắt ra, thấy đống lửa đã lụi tàn, Lãnh thì dường như đang thăm dò đường, không biết nơi này là nơi nào.

“ Tỉnh rồi, đợi lát nữa người muốn đi theo ta, hai là tự đi một mình?” Lãnh đi qua, trong tay cầm một ít trái cây.

Lăng Dạ nghĩ một lát, bản thân dường như đã không còn nơi nào có thể đi rồi, liền nói: “Ta đi theo người.”

“ Không sợ ta giết người sao?” Có chút ngoài ý muốn nghe Lăng Dạ trả lời như vậy, dù sao thì hắn cũng là một trong những tên bất cốc.

“ Không sợ, nếu muốn giết, hôm qua người đã không cần phải cứu ta.” Lăng Dạ nhìn vào mắt của Lãnh, thản nhiên nói.

“ Nếu đã như thế, người ăn một chút đi, người của phụ hoàng người có lẽ rất nhanh sẽ tìm đến nơi này.”

Lăng Dạ gật gật đầu, tùy ý ăn một ít trái cây, rồi theo Lãnh đi về một hướng.

Lăng Dạ thấy bãi cỏ xanh tươi, hôm nay đã là mùa xuân rồi, vẫn luôn mong mỗi thời tiết ấm lên, hiện tại cuối cùng cũng thành hiện thực. Nhưng tại sao trong lòng vẫn lạnh lẽo như thế, mùa xuân là vạn vật thức tỉnh, một mùa tràn đầy sinh lực, nhưng tim của ta lại vĩnh viễn cũng dừng lại tại mùa đông đó. Trong mùa đông, ta gặp được người, là người cho ta ấm áp, cũng trong mùa đông, người vứt bỏ ta, để ta từ trong mùa hàn lạnh đó, cùng người trôi qua từng chút từng chút, tựa như toàn bộ bốn mùa trong sinh mệnh của ta, cho ta hy vọng, cho ta ấm áp, nhưng lại đập nát hy vọng của ta, vứt bỏ ta chìm vào băng lạnh.

Ai cũng nói để vương vô tình, ta không tin, vẫn yêu người, cho dù người là phụ thân của ta, người nói người cũng yêu ta, nhưng lời hứa đó chỉ là hoa quỳnh sớm nở chóng tàn, rất nhanh đã tiêu biến tàn phai.

Phụ hoàng, người có thể nói với ta, trong tim của người ta rốt cuộc có địa vị thế nào hay không, là nam sủng, người yêu, hay là hoàng nhi của người, những lời hôm qua người nói ta có thể xem là một trận gió lạnh rất nhanh sẽ tiêu biến không.

Nhưng mà trận gió lạnh đó đã thổi bay đi tất cả lá non đang sinh trưởng trên cành, theo gió rơi đầy mặt đất, những chiếc lá rơi trên mặt đất đó, sẽ trở thành một bộ phận nuôi dưỡng cho cành cây đó, còn những chiếc lá theo gió bay đi thật xa, mãi cho đến lúc khô vàng sẽ biến mất tăm.

Buổi chiều trong hoàng cung, một mảng âm u.

Trong ngự thư phòng.

“Tại sao còn chưa tìm được nữa?” Lăng Dạ lạnh lùng hỏi thanh y nhân trước mắt.

“Báo cáo chủ nhân, hôm nay người của chúng ta đã xuống núi để tìm, trên thư viết rằng không tìm thấy bất cứ ai, nhưng trong phía rừng rậm cách sông không xa, có một đốm vết tích lửa tàn, thuộc hạ nghĩ thiếu chủ có lẽ không có chuyện gì, có thể là vẫn ở cùng với tên thủ lĩnh kia. Những người khác đều đã chia ra các hướng để tìm kiếm rồi.”

“Biết rồi, người lui xuống đi, có tin tức gì mới thì lập tức trở về hồi báo.” Lăng Quang chậm rãi ngồi xuống, vẫy lui thanh y nhân.

Nhìn sợi dây đỏ trên tay, Dạ nhi, người đang ở đâu, người có phải là đang trách phụ hoàng không, bởi vì những lời quá đáng hôm qua phụ hoàng nói, Dạ nhi, người nhanh trở về đi, phụ hoàng có thể giải thích cho người, đừng làm mình làm mẩy nữa, nhanh trở về đi, phụ hoàng thật sự rất nhớ người.

“Nhậm công công, phụ hoàng đang ở trong ngự thư phòng sao.” Bên ngoài vang lên âm thanh.

“Đúng vậy, hoàng thượng đang ở bên trong, nhưng mà, hoàng thượng hiện tại tâm tình không tốt không muốn gặp bất cứ ai.” Nhậm công công khó xử nói.

“Xảy ra chuyện gì rồi sao?” Lăng Huy hỏi.

“Đây, nô tài cũng không thể nói.” Không biết phải nói thế nào, hơn nữa chuyện lục hoàng tử thất tung là một chuyện lớn như vậy, vẫn là nên để hoàng thượng tự nói thì hơn.

“Huy nhi, người vào đi.” Lăng Quang cũng biết không thể giấu được bao lâu, than một hơi.

Lăng Huy đi vào trong ngự thư phòng, nhìn thấy chính là Lăng Quang một bộ dáng tiêu tụy. “Phụ hoàng có phải là đã phát sinh chuyện gì rồi không?”

Nhìn bộ dáng Lăng Huy vô cùng quan tâm, chậm rãi nói: “Dạ nhi bị người ta bắt cóc, đã mất tích.”

Giống như ngũ lôi ập xuống: “Phụ hoàng, lục hoàng đệ bị người bắt đi, vậy có phải người đi tìm chưa, trong hoàng cung cảnh giới thâm nghiêm, sao lại có thể có cơ hội này.”

“Đúng vậy, đều là trầm sai, không có bảo hộ tốt Dạ nhi.”

“Phụ hoàng, đừng tự trách nữa, hiện tại tìm kiếm lục hoàng đệ cần thiết hơn.”

“Trầm, biết rồi, Huy nhi, người lui xuống đi, còn chuyện Dạ nhi mất tích trước hết đừng để quá nhiều người biết.”

“Vâng, phụ hoàng, nhi thần cáo lui trước.”

Nhìn Lăng Huy rời đi, Lăng Quang lại thở dài.

Thời gian qua mau, trong lúc bất giác, đã ba năm trôi qua.

Trong một tửu lâu ở một nơi nào đó trong thành thị.

“Dạ nhi, đợi lát nữa chúng ta phải đi đâu.” Lãnh thấy Dạ nhi trước mắt đang liếc mòng ăn thì hỏi, bản thân hình như không có ngứa cái y, không cho y ăn cơm mà.

“ Không biết, đợi lát nữa tùy ý dạo khắp nơi, đúng rồi, Lãnh, chúng ta đến Huy Kí quốc chơi đi, đừng luôn dạo chơi khắp các thành thị trong Quang Diệp quốc như thế này a.” Lăng Dạ nuốt hết thức ăn trong miệng rồi nói.

Trong ba năm này, hai người không ngừng đi khắp nơi, đi rất nhiều thành thị, trong ba năm này, Lãnh vốn trước đây bắt cóc Lăng Dạ đã không còn lãnh đạm như trước, ngẫu nhiên, cũng lộ ra một nụ cười nhẹ, hai người rất nhanh đã nhận thức thành bằng hữu thân thiết.

Trong những ngày tháng Lăng Dạ thương tâm, Lãnh sẽ an ủi y, giúp y vượt qua thời kỳ tràn đầy bi thương này.

Bản thân trong suốt ba năm này cũng đã suy nghĩ rất nhiều, đối với những lời nói lần đó, bản thân cũng đã dần dần lý giải được, có lẽ đó chỉ là một sự hiểu lầm mà thôi, đối với ba năm này, không có bi thương, về Lăng Quang, nhiều hơn hẳn chính là tưởng niệm, nhưng bản thân lại không biết phải đối mặt với y như thế nào, lúc nhìn thấy y phải làm sao.

“ Được rồi, ngươi còn chưa ăn no sao?” Lãnh cảm giác bản thân bội phục nhất ở Lăng Dạ chính là khả năng ăn uống, bất kể có bao nhiêu thứ đều có thể ăn hết được, nhớ rõ lúc mới nhận thức y, y không có ăn nhiều như vậy a.

Lăng Dạ sở dĩ ăn nhiều như vậy, chủ yếu là vì muốn quên Lăng Quang, nên hóa bi thương thành ham muốn ăn, rở rờ bụng, hiện tại lại là mùa xuân rồi.

Tự mình đã hai mươi tuổi rồi, kiếp trước lúc hai mươi bản thân đã trải qua một ngày bi thảm nhất trong cuộc đời, không biết kiếp này hai mươi tuổi có xảy ra chuyện gì không.

“ Được rồi, ăn no rồi.” Lăng Dạ nhìn thấy tất cả thức ăn trên bàn tựa hồ đều là do bản thân ăn hết liền nói: “Lãnh, ngươi sao lại ăn ít như thế, lẽ nào là ngươi đang giảm cân.”

Tỉ mỉ đánh giá một chút Lãnh đang ngồi trước mặt, không đúng a, hẳn cũng không có mập, thân hình đẹp như thế, cần giảm cân làm chi.

Lãnh nhìn Lăng Dạ đang đánh giá mình, không thèm để ý đến y nữa, thật hoài nghi đầu óc của người này bị thiếu đi sợi gân nào đó.

Thấy Lãnh đi ra khỏi tử lâu, Lăng Dạ lập tức đuổi theo.

“ Lãnh, ngươi có biết ở Huy Kí quốc có cái gì chơi vui không a.” Lăng Dạ đi theo phía sau Lãnh nói.

“ Không biết, chưa đi qua.”

“ Ngươi cũng không có đi qua a, vậy ngươi có biết đường đi như thế nào không, đừng để lạc đường đó.”

“ Yên tâm đi, không có đến mức mù đường như ngươi đâu.” Lãnh có chút không kiên nhẫn, nói thật nhiều a.

“ Vậy chúng ta đi tìm một khách ***, ngày mai rồi xuất phát.” Lăng Dạ cao hứng nói, không chút để ý để hẳn nói mình mù đường.

Nhìn thấy Lăng Dạ cao hứng như thế, Lãnh gật gật đầu.

Trong tử lâu ở một chiếc bàn gần cửa sổ, một thanh y nhân đang chậm rãi ăn cơm, khi nhìn thấy Lăng Dạ, cả người chấn động một phát, thiếu chủ, liền lập tức trả tiền, đi theo sau. Không quên dùng bỏ câu chuyển tin vào hoàng cung.

36. Chương 36

CHƯƠNG 36

Trong hoàng cung, Lăng Quang cầm trong tay mẫu thư vừa nhận được, lộ ra một nụ cười đầu tiên sau ba năm trời, Dạ nhi, ta cuối cùng cũng tìm được người.

Ba năm rồi, ta mỗi giờ mỗi khắc đều nhớ người, ba năm rồi, nhìn thấy sợi dây đỏ trên cổ tay này, nghĩ đến những ngày tháng chúng ta cùng nhau trải qua, ba năm rồi, ta luôn nhớ tới hình dáng của người, rồi vẫn hy vọng bản thân nhớ rõ được gương mặt của người, nụ cười của người.

Ba năm rồi, hương vị người để lại trong hoàng cung này dần dần phai tàn, ba năm rồi, đối với tướng mạo của người trong ký ức của ta cũng dần dần mờ hồ đi, ba năm rồi, ta đã từng nghĩ không biết có phải là không thể gặp được người nữa không.

Ba năm rồi, rất dài cũng rất ngắn, không biết bản thân đã làm sao trải qua ba năm này, ba năm rồi, tưởng niệm của ta đối với người càng lúc càng nồng cháy, ba năm này, to không thời khắc nào mà không tự phản tỉnh bản thân.

Ba năm trước, là ta không bảo vệ người thật tốt, khiến người nhiều lần bị tổn thương. Ba năm trước, ta không có năng lực bảo vệ người cho tốt, ba năm sau hiện tại sẽ không thể nữa, ta sẽ mỗi giờ mỗi khắc canh giữ bên cạnh người, không để cho người chịu bất cứ tổn thương nhỏ nhoi nào nữa.

“ Ắn, Tu, các người chuẩn bị một chút, trăm chuẩn bị xuất cung.” Khắc chế không được kích động và tình cảm tưởng niệm trong lòng, hiện tại Lăng Quang chỉ muốn lập tức chạy đến bên cạnh Lăng Dạ.

“ Vâng, chủ nhân.” Ắn và Tu khi nghe thấy câu nói của Lăng Quang rồi thì lập tức đi chuẩn bị.

“ Ngài chuẩn bị đi tìm y sao?” Lan hỏi.

“ Đúng vậy, ta đã tìm ba năm, cũng đã đợi ba năm, hiện tại biết được tin tức của Dạ nhi, ta không thể tiếp tục đợi nữa.” Lăng Quang nói với Lan, trong thanh âm lạnh lẽo ẩn giấu sự kích động và hưng phấn không thể kìm nén. “Chuyện trong cung, người giúp ta một chút, hiện tại cũng không có chuyện đại sự gì phát sinh cả. Hơn nữa thái tử cũng đã chọn tốt rồi, cứ để hần chủ trì mọi chuyện trong cung là được, rồi sẽ có một ngày phải tiếp nhận quốc gia này mà.”

“ Ta biết, vậy ngài đi đi, đi tìm y, rồi nhanh chóng mang y trở về là được.” Thanh âm thản nhiên, không có bao hàm bất cứ tình cảm nào.

Trong một nơi nào đó trong Quang Diệp quốc.

“ Lãnh, đường đi Huy Ký quốc có xa hay không.” Lăng Dạ nhàm chán nói chuyện.

“ Đợi người đi rồi thì sẽ biết.” Lãnh nhìn Lăng Dạ đang chạy lung tung trên đường không biết có bao nhiêu hồi hận vì để y đi theo mình.

Lãnh trừng mắt lên để che giấu tâm tư, tiếp tục đi, có cái gì vui một chút không, thật nhàm chán.

Trên đường lớn, Lăng Dạ dạo dạo đằng đông, chạy chạy đằng tây, có cái gì xem cái đó, Lãnh thì không phát ra âm thanh đi theo sau lưng Lăng Dạ, nhìn y chỉ nhìn chứ không mua, tựa hồ đã dạo cả con đường.

Ám vệ phía sau vì sợ bọn họ phát hiện, cũng chỉ có thể đi tới đi lui, còn phải tránh né lo sợ lạc mất người, nhất định phải có tâm lý tổ chất tốt, trải qua huấn luyện nghiêm khắc, nếu không vẫn thật sự là ăn không tiêu.

Cuối cùng, Lăng Dạ dạo mệt rồi, tìm một quán trà, ngồi xuống, bắt đầu nghỉ ngơi.

“ Lãnh, ngày mai chúng ta tiếp tục đi bộ đến Huy Ký quốc, hay là cưỡi ngựa đi, nếu không chúng ta cũng cứ tiếp tục đi thế này, thuận tiện có thể ngắm phong cảnh, dù sao cũng có nhiều thời gian.” Lăng Dạ uống một hớp trà, nói.

“ Điều do người quyết định đi, nhưng mà, ngân lượng trên người của chúng ta đã không còn nhiều, nếu như cưỡi ngựa, chỉ có thể đủ tiền cho hai người cưỡi chung một con thôi.” Lãnh thản nhiên nói, dường như không có gì có thể dấy lên hứng thú của hần.

“ Vậy sao.” Trên mặt Lăng Dạ có chút khổ não, chỉ có thể sầu muộn nói: “Được rồi.”

Thấy bộ mặt ưu sầu của Lăng Dạ, sắc mặt của Lãnh hiềm khi lộ ra được một nụ cười âm mưu đạt thành, nhưng rất nhanh liền biến mất.

Cứ như thế, một ngày trôi qua trong sự sầu muộn của Lăng Dạ.

Buổi tối, Lăng Dạ nhìn ngắm sợi dây đỏ trong tay, liền nhớ tới y, có lúc suy nghĩ, bản thân đã quên được y, nhưng khi nhìn thấy sợi dây đỏ này, mới biết được, bản thân chẳng qua chỉ là chôn y vào thật sâu trong ký ức mà thôi, không có triệt để đẩy y ra khỏi thế giới của mình, y vẫn chiếm cứ một địa vị nhất định trong tim của mình, không có theo dòng thời gian mà tiêu biến, địa vị cũng không từ từ thu nhỏ, mà ngược lại dần dần tăng lên, rất nhớ rất nhớ y.

Những lời y nói ngày hôm đó vẫn ghi nhớ rất rõ trong đầu, không thể lãng quên, nhưng nỗi hận đối với y lại dần dần tan biến, chỉ còn lưu lại một hồi tưởng niệm thôi.

Không biết bản thân còn có thể gặp lại y nữa hay không, khi nhìn thấy y thì bản thân lại phải phản ứng ra sao, là rời khỏi y, hay là quên hết lời y nói, cùng y bên nhau, cho dù bản thân chỉ là một nam sủng.

Than thở một hơi, chuyển người vào trong, không lâu sau liền chìm vào giấc ngủ.

Trên con đường mà Lăng Dạ đã từng đi qua, có vài con khoái mã đang gấp rút chạy thật nhanh.

“Chủ nhân, trời đã tối như vậy, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi, hơn nữa chạy cả ngày như thế, cho dù ngài chịu được, nhưng ngựa cũng không thể trụ nổi nữa.” Án nhìn Lăng Quang ngồi trên lưng ngựa, nói.

“Đi lên phía trước một chút nữa, đến đó rồi nghỉ ngơi.” Lăng Quang nhanh chóng nói.

Đến được chỗ của Lăng Dạ ít nhất cũng phải mất lộ trình ba ngày, gấp rút lên đường như thế này thì ít nhất có thể rút ngắn còn hai ngày, hy vọng bọn Dạ nhi có thể ở lại tại chỗ lâu một chút, như thế thì có thể nhanh gặp được y rồi.

Trong đầu óc Lăng Quang toàn bộ là hình bóng của Lăng Dạ, hiện tại y chỉ mong muốn nhanh gặp được Lăng Dạ, sau đó ôm chặt lấy y, nói lời xin lỗi với y.

Tiếp tục chạy thêm một lúc, sau đó dừng lại nghỉ trong một rừng cây.

“Nghỉ ngơi tại đây một chút đi, sáng sớm mai chúng ta lên đường.”

Nghe thấy lời của Lăng Quang, Án và Tu đều nhất tề thở nhẹ một hơi, những thị tùng khác cũng lập tức xuống ngựa, bắt đầu chuẩn bị chỗ nghỉ ngơi.

Bạn đang ?

Ngồi bên cạnh đồng lửa, Lăng Quang chậm rãi ăn đồ ăn, Dạ nhi, rất nhanh có thể gặp được người rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lăng Dạ nhìn ngắm vầng thái dương ngoài cửa sổ, thật sự là xuân quang rạng rỡ, thời tiết cũng không nóng lắm, ánh thái dương chiếu rọi cũng không tối. Ưu sái rời khỏi giường, rửa mặt xong rồi đi đến phòng của Lãnh.

Gõ gõ cửa: “Lãnh, người dậy chưa vậy?” Thấy không có ai đáp trả, liền trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Nhìn thấy trên giường chính tề ngăn nắp, thật không biết dậy sớm như thế làm gì, nhưng mà hình như bản thân càng ngày càng dậy trễ thì phải, đây không phải là một thói quen tốt a.

Không biết Lãnh đi đâu rồi, hướng bốn phía tìm kiếm, không có ai, liền đi ra khỏi phòng.

Trở về phòng của mình, phát hiện Lãnh đang ngồi trên ghế, trên bàn là cơm sáng: “Sao người lại ở trong phòng của ta vậy?”

“Vừa rời xuống lầu lấy bữa sáng, vốn nghĩ muốn đến gọi người dậy, nhưng đi vào lại không thấy người ở trong phòng, liền ở đây đợi người.” Chỉ chỉ lên bữa sáng trên bàn.

Gật gật đầu, đi qua, ăn từng ngụm cơm: “Người ăn rồi sao?”

Lãnh gật gật đầu.

“Sao lại ăn sớm như vậy chứ, cũng có thể ăn cùng với ta kia mà, một người ăn không hứng thú gì hết.” Lăng Dạ oán trách nói.

“Lần sau đi.” Nghe thấy lời của Lăng Dạ, Lãnh hơi kinh ngạc, rồi nói.

Dùng bữa sáng xong, Lãnh trở về phòng, hai người liền chậm rãi ra khỏi thành, đi về hướng Huy Kí quốc.

37. Chương 37

CHƯƠNG 37

Lãnh và Lăng Dạ hai người chậm rãi đi trên con đường hướng đến Huy Kí quốc.

Trên đường người cũng không nhiều, trừ một nhóm thương buôn, chính là chỉ còn vài người dạo chơi.

“Lãnh, chúng ta đi hỏi đội thương buôn trước mặt đi, nếu như bọn họ cũng đi đến Huy Kí quốc, vậy thì có thể nhân tiện dẫn chúng ta theo một quãng đó.” Lăng Dạ thấy nhóm thương buôn trước mặt đó, kiến nghị, đi đường, quá mệt rồi, chân cũng sắp nhũn ra rồi.

Lãnh nhìn gương mặt đã hơi đỏ mồ hôi của Lăng Dạ: “Mệt rồi?”

Lăng Dạ gật gật đầu.

“Lên đi.” Lãnh nửa ngồi xổm xuống.

Kì quái nhìn Lãnh, Lăng Dạ mới hỏi: “Làm gì.”

“Ta công người.” Thanh âm vẫn lạnh như cũ.

Lăng Dạ có chút áy náy, để Lãnh công y sao: “Người không mệt sao? Hay là thôi đi, ta cũng có thể kiên trì mà, đợi lát chúng ta nghỉ ngơi một lát là được.”

“Không mệt, lên đi.” Lãnh tiếp tục kiên quyết, nhưng khi nhìn thấy bộ mặt do dự không quyết của Lăng Dạ, thế là dứt khoát tự mình ra tay, nhấc Lăng Dạ lên đặt trên lưng.

Đợi đến lúc Lăng Dạ phát giác thì đã không còn kịp, bản thân đã ở trên lưng của Lãnh: “Lãnh, không sao đâu, ta còn có thể đi mà, người công ta như vậy sẽ rất mệt.”

“Không mệt, còn nữa, đừng loạn động. Nếu không buổi tối phải ngủ cùng một phòng với ta.” Trên mặt của Lãnh lộ ra một nụ cười, rất nhanh liền tiêu thất không thấy nữa.

Có chút kỳ quái: “Ta loạn động và buổi tối phải ngủ cùng một phòng với người có quan hệ gì?” Lăng Dạ dứt khoát nằm lên lưng của Lãnh.

“Không có quan hệ gì, nhưng người loạn động, ta chỉ có thể trừng phạt người như thế thôi, dù sao thì tiền dành dụm của chúng ta cũng không còn nhiều, vừa hay có thể tiết kiệm.” Lãnh ưu nhã nói, không có chút gì bởi vì trên lưng đang công Lăng Dạ mà cảm thấy mệt.

Lăng Dạ không nói nên lời, lúc nào thì Lãnh cũng biến thành bộ dáng này rồi a. Lười để ý đến lời nói của Lãnh, Lăng Dạ thoải mái nằm trên lưng hắn.

Thái dương chiếu xuống làm cho Lăng Dạ cảm thấy ấm áp, lại thêm chút gió xuân nhẹ thoảng, rất nhanh đã khiến cho Lăng Dạ ngủ trên lưng Lãnh.

Lãnh thấy Lăng Dạ rất lâu không nói gì, quay đầu lại vừa định hỏi xem y đang nghĩ cái gì, lại phát hiện Lăng Dạ đã ngủ, bèn quay về tiếp tục chậm rãi đi, cố hết sức để bản thân di chuyển thật ổn định, để không làm y tỉnh giấc.

Gió nhẹ thoang thoảng thổi qua, trên đường đi, một đội thương buôn, và vài người du ngoạn, đều bình tĩnh đi, một bức tranh rất hài hòa, trên đường chỉ còn vang lên âm thanh lộc cộc của móng ngựa.

Trên một con đường khác, vài con khoái mã đang chạy nước rút.

“Chủ nhân, vừa rồi nhận được tin tức, nói thiếu chủ và một người khác đang đi đến Huy Kí quốc.” Ân lấy bức thư trên con bồ câu xuống, xem xong rồi nói.

Huy Kí quốc, Dạ nhi đến đó làm gì, lẽ nào là đi tìm Viên Diệp Phong sao, Lăng Quang nghe lời của Ân nói, nhúu mày: “Chúng ta đi nhanh thêm nữa, nhất định đến ngày mai phải bắt kịp bọn họ.”

Thế là hàng người lại nhanh chóng lên đường.

Trên con đường thông đến Huy Kí quốc, vẫn luôn rất an tĩnh.

Lăng Dạ nằm trên lưng của Lãnh, chậm rãi tỉnh lại, bản thân sao lại ngủ vậy: “Lãnh ta ngủ bao lâu rồi.”

“Hiện tại đã qua Ngọ, ngủ cũng khá lâu rồi, nếu như còn mệt, người ngủ thêm một lát đi.” Lãnh nghe thấy thanh âm của Lăng Dạ, biết được Lăng Dạ đã tỉnh, liền nói.

“Ta ngủ lâu như vậy rồi a, vậy người này giờ vẫn công ta sao, bỏ ta xuống được rồi, chúng ta nghỉ một lát, người nhất định là rất mệt rồi, sao lại không gọi ta dậy.” Lăng Dạ biết bản thân đã ngủ hơn hai canh giờ, có chút buồn bực.

Lãnh đặt Lăng Dạ xuống đất nói: “Ta không mệt, chúng ta đến gốc cây đằng kia nghỉ một lát, người nhất định là đói rồi.” Nghe được Lăng Dạ quan tâm bản thân, trong lòng Lãnh thoáng qua một chút ấm áp và vui mừng, nhưng trong thanh âm vẫn băng lạnh như cũ, tựa như một khối băng không hề tan ra, hai người đi đến ngồi xuống gốc cây, Lãnh lấy lương khô ra, hai người bắt đầu nhét đầy bụng.

“Lãnh, tay của người nhất định là rất mỏi, ta giúp người xoa xoa nha.” Trong lòng Lăng Dạ có chút áy náy không yên.

“Không cần đâu, người ăn no rồi sao? Ăn thêm một ít đi.” Lãnh thấy Lăng Dạ nói muốn xoa cho hắn, rất muốn đáp ứng, nhưng bên miệng vẫn nói lời cự tuyệt, trong lòng lập tức hối hận.

“Ta đã no rồi, vẫn là muốn giúp người xoa xoa.” Lăng Dạ dứt khoát tự mình cầm lấy tay của Lãnh, sau đó từ từ xoa bóp.

Lãnh ngay lúc Lăng Dạ nắm lấy tay của hắn, trong lòng tựa như ăn được mật ngọt, nhưng lại không hề biểu hiện ra ngoài mặt, cảm thấy được nhiệt độ trên tay của Lăng Dạ dần dần chuyển lên tay của mình, trong lòng có chút xung động, đột nhiên nghĩ trong vòng một tháng tới sẽ không rửa tay, nhưng lại nghĩ đến cái miệng không biết tha cho ai của Lăng Dạ, cuối cùng cũng liền bỏ ý định. Hai mắt nhìn thẳng vào Lăng Dạ.

Cảm thấy đường nhìn của Lãnh, Lăng Dạ ngừng đầu hỏi: “Sao vậy?”

“Không, không có gì.” Lãnh phát hiện bản thân đang nhìn Lăng Dạ chăm chú, cảm thấy có chút không biết làm sao, thế là câu nói đầu tiên, có chút lắp bắp.

Kỳ quái nhìn kỹ Lãnh, cảm thấy có chút kỳ lạ khó hiểu, tiếp tục xoa bóp cho hắn.

Lãnh sợ bản thân lại nhìn Lăng Dạ mà ngây ra, cho nên dứt khoát chuyển đầu sang hướng khác, để tránh mình nhìn Lăng Dạ lại cảm thấy lúng túng.

“Dạ nhi, dường như có người theo dõi chúng ta.” Ngực khí của Lãnh có chút ngưng trọng, vừa rồi bản thân nhìn về hướng khác đã phát hiện có một thanh y nhân luôn hướng mục quang về chỗ của bọn họ, liền cảm thấy có chút không đúng.

“Có người theo dõi, ai vậy?” Lăng Dạ đang xoa cho Lãnh liền dừng lại, ngừng đầu lên hỏi.

“Chính là thanh y nhân đang ở phía nghiêng đối diện kia, mục quang của hắn vẫn luôn nhìn về phía chúng ta thì phải, hơn nữa đã theo chúng ta cả một buổi sáng rồi.” Lãnh phát giác tay của Lăng Dạ dừng lại, trong lòng có chút thất vọng.

Lăng Dạ nhìn thanh y nhân ở phía nghiêng đối diện, thấy hắn nhìn thấy mình đang nhìn thì lập tức chuyển mắt sang hướng khác, thanh y nhân, lẽ nào là người của phụ hoàng, y vẫn luôn tìm kiếm ta sao, tìm ta làm gì nữa, lẽ nào muốn bắt ta trở về sao?

Y vẫn luôn chưa từng từ bỏ, vẫn luôn tìm kiếm ta sao? Trong lòng Lăng Dạ có chút cao hứng, nhưng lại có chút mâu thuẫn, nếu như chúng ta gặp mặt rồi thì lại thế nào, có chút chờ mong, lại có chút sợ hãi, cuối cùng vẫn chọn lựa chạy trốn.

“Lãnh, chúng ta có thể cắt đuôi hắn được không, hắn có thể là ám vệ bên cạnh người của phụ hoàng, bọn họ đều bận y phục thanh sắc.” Trong thanh âm của Lăng Dạ có chút nài nỉ.

“Tại sao phải cắt đuôi hắn, ngươi không phải vẫn luôn rất tưởng niệm y sao, nếu như y đã tìm kiếm ngươi, tại sao không cùng y gặp mặt đi?” Lãnh lạnh lẽo nói, trong lòng có chút đau đớn, cũng có chút chờ đợi, hy vọng Lăng Dạ có thể luôn đi theo hắn, nhưng lại biết Lăng Dạ vẫn luôn không thể quên được Lăng Quang.

“Ta không muốn gặp mặt y, hơn nữa ta không biết gặp mặt y rồi phải đối diện với y thế nào.” Lăng Dạ cuối thấp đầu, chìm vào trong mâu thuẫn của bản thân.

Lãnh gật đầu, nói: “Vậy chúng ta đi thôi.”

Đứng dậy, tiếp tục đi về hướng Huy Ký quốc, chỉ là tốc độ đi của hai người đều có phần nhanh hơn.

Thanh y nhân đó biết bản thân đã bị phát hiện rồi, thế là lập tức chuyển tin tức cho Lăng Quang, bản thân thì ở chỗ khá xa tiếp tục chậm rãi theo dấu, đợi Lăng Quang hồi âm thư của mình.

Lăng Dạ và Lãnh đi đến một ngõ hẻm, quay đầu lại nhìn thanh y nhân đó, nhân lúc quẹo qua, thanh y nhân không thể phát hiện được, hai người đồng thời dùng khinh công đi nhanh, hướng về phía rừng rậm.

Thanh y nhân lập tức đuổi theo, nhưng khi quẹo qua ngã rẽ phát hiện không thấy ai hết, biết bản thân đã bị cắt đuôi, chỉ có thể lần nữa truyền tin cho Lăng Quang.

38. Chương 38

CHƯƠNG 38

Lăng Quang đợi người vừa nhận được tin tức, nói Lăng Dạ bọn họ đã phát hiện hắn đi theo, Lăng Quang suy nghĩ một chút, vừa muốn nói bảo thanh y nhân đó không cần đi theo nữa, kết quả lại nhận được tin nói rằng đã bị mất dấu, Lăng Quang than một hơi nói: “Chúng ta nghỉ ngơi một chút đi, đợi lát nữa trực tiếp đến Huy Ký, bọn họ nếu đã đến Huy Ký quốc, vậy nhất định sẽ đến đô thành.”

Ở nơi khác, Lăng Dạ và Lãnh trốn trong rừng nhìn thấy thanh y nhân theo dấu khi phát hiện không thấy bọn họ nữa, tứ phía tìm kiếm một chút, sau đó đuổi về một hướng khác.

Nhìn thấy thanh y nhân rời đi, Lăng Dạ thở nhẹ một hơi: “Đi thôi.”

Lãnh gật đầu, hỏi: “Vẫn muốn đi Huy Ký quốc sao, phụ hoàng của ngươi nhất định biết ngươi sẽ đến đó, có thể sẽ đến đô thành tìm đó.”

“Huy Ký quốc lớn như vậy, cho dù y biết chúng ta đến đô thành, rồi ở đó chờ đợi, cũng không nhất định sẽ gặp được ta, không cần lo lắng. Chúng ta trước tiên đến một số thành phố khác của Huy Ký quốc thăm thú rồi nói sau, nói không chừng bọn họ tìm không thấy chúng ta sẽ trở về thôi.” Lăng Dạ nói.

“Được thôi, nhưng mà, tiền dành dụm của chúng ta không còn nhiều, về sau phải tiết kiệm một chút, cho nên sau này chúng ta ngủ một phòng thôi, như vậy sẽ có thể tiết kiệm một khoảng.” Lãnh đen mặt nói.

Lăng Dạ nghe thấy thế trong lòng cảm thấy phiền muộn: “Nhất định phải ngủ chung một phòng sao, chúng ta đi kiếm tiền thêm là được rồi. Trước tiên cứ đi kiếm đi rồi nói.”

Lãnh thấy Lăng Dạ một bộ biểu tình không tình nguyện, gật gật đầu đáp ứng lời Lăng Dạ, thực hiện kiến nghị trước tiên kiếm tiền. Trong lòng lại nghĩ, để xem ngươi có thể kiên trì được bao lâu, đến lúc đó cũng phải ngủ chung phòng với ta thôi.

Lăng Dạ không biết những điều Lãnh suy nghĩ trong lòng, thấy Lãnh đáp ứng, vô cùng vui mừng, trong lòng nghĩ nếu có thể kiếm tiền, vậy thì không cần thiết phải ngủ chung một gian phòng nữa.

Thế là hai người bốn ba trên đường thêm ba ngày, cuối cùng đến được lãnh thổ của Huy Kí quốc.

Vừa bước vào trong thành, trong lòng Lăng Dạ liền kích động, quả thật là vô pháp dùng từ ngữ để có thể hình dung, cuối cùng có thể không cần phải ngủ ở nơi hoang dã nữa rồi.

Lãnh thấy bộ dáng hưng phấn của Lăng Dạ, trong lòng cũng mỉm cười, trên mặt lại vẫn là băng sơn ngàn năm không đổi, không có một chút xúu biến hóa nào.

“Lãnh, chúng ta đi ăn cái gì trước đi, đều đã ăn lương khô hết ba ngày rồi, ta phải ăn một bữa thật ngon mới được.” Lăng Dạ thấy Lãnh một bộ biểu tình nhàn nhã, dứt khoát kéo tay của hắn, đi vào trong một tửu lâu.

Lãnh phát hiện Lăng Dạ kéo tay của mình, kinh ngạc một chút, sau đó rất vui lòng để Lăng Dạ tha vào trong tửu lâu.

“Tiểu nhị, mang cho ta vài món đặc sắc trong tửu lâu lên, lại thêm một đĩa hạnh nhân tô nữa.” Lăng Dạ đi vào tửu lâu, móng vừa đặt xuống ghế, đã lớn tiếng kêu lên.

Lãnh nhìn bộ mặt hứng khởi của Lăng Dạ, có chút xung động muốn sờ lên tóc của y, nhưng vẫn kìm chế được.

Không lâu sau, thức ăn được mang lên, Lăng Dạ nhìn thức ăn nóng hổi hấp, thơm ngào ngạt trên bàn, chùi chùi khoe miệng đã sắp chảy nước bọt của mình, sau đó ăn ngồm ngoàm.

“Ăn chậm thôi, không có ai giành với ngươi, cẩn thận kéo nghẹn.” Lãnh nhìn Lăng Dạ đang liêu mạng nhét đầy thức ăn vào trong miệng, vừa gấp thêm đồ cho Lăng Dạ, vừa chậm rãi nói.

“Ngươi sẽ giành với ta.” Lăng Dạ miệng đầy đồ ăn mơ mơ hồ hồ nói ra được năm chữ.

Lãnh nghe thấy dở khóc dở cười, nhưng trên mặt vẫn bảo trì thần tình băng lạnh như xưa, thế là.

“Lãnh, mặt của ngươi sao lại co giật vậy a.” Lăng Dạ khi gấp thức ăn liếc thấy biểu tình quái quái của Lãnh, bèn hỏi.

Còn không phải là do ngươi hại sao, nhưng cũng chỉ có thể âm thầm nghĩ vậy trong lòng, lắc đầu biểu thị bản thân không có gì.

Ăn cơm xong, Lăng Dạ ợ một phát sáng khoái, rồi hỏi: “Lãnh, chúng ta đi đâu làm thuê, làm gì để kiếm tiền?”

“Cái này, chúng ta trước hết đi xem thử xem chỗ nào cần người, còn nếu thật sự không được, chúng ta tự mình bày một sạp hàng bên đường, bán mần thầu cũng được.” Lãnh kiến nghị, xem người có thể thấy mới mẻ được bao lâu, kiên trì được bao lâu.

“Được, vậy chúng ta trước đi tìm xem ở đâu cần người.” Nói xong, Lăng Dạ liền đứng lên, đi ra ngoài.

Một cửa tiệm bán vải.

“Ông chủ, các người ở đây đang cần người phải không?” Lăng Dạ tìm đến ông chủ để hỏi.

“Đúng vậy, chúng tôi ở đây đang cần người, sao rồi người đến đây tìm việc sao?” Ông chủ tỉ mỉ nhìn Lăng Dạ và Lãnh, nhưng khi nhìn thấy biểu tình hung thần ác sát của Lãnh xong, vội vàng nói: “Ồ chỗ chúng tôi đã tìm đủ rồi, người đi chỗ khác đi.”

Ông chủ thấy Lãnh sau khi mình cự tuyệt yêu cầu của Lăng Dạ, biểu tình mềm nhẹ đi, đối với mình gật đầu, liền thở nhẹ một hơi.

Trong lòng Lăng Dạ thì lại phiền muộn, sao lại đủ rồi chứ, bởi vì Lãnh đứng ở sau lưng Lăng Dạ, cho nên y không nhìn thấy ánh mắt hung ác của Lãnh, mới khiến cho ông chủ nói rằng đã đủ người.

“Lãnh, chúng ta đi đến chỗ khác hỏi đi.” Lăng Dạ thất vọng vô cùng bước ra khỏi tiệm.

Một tiệm bán thuốc. Bạn đang ?

“Đại phu, tiệm thuốc của các người đang cần người phải không?” Lãng Dạ tràn đầy hy vọng nhìn vị đại phu đó.

Đại phu gật gật đầu, ngẩng đầu lên hỏi: “Các người là đến tìm việc phải không?”

Lãng Dạ kích động vô cùng gật gật đầu, xem ra có hy vọng rồi.

Đại phu tỉ mỉ nhìn Lãng Dạ và Lãnh, đồng dạng, khi nhìn thấy biểu tình của Lãnh rồi lập tức hỏi: “Các người là người bản địa sao?”

Lãng Dạ lắc đầu.

“Xin lỗi, ở đây chúng tôi chỉ cần người bản địa.” Đại phu cự tuyệt.

Thế là lại bị cự tuyệt.

Tiếp theo một tiệm lại một tiệm, đi hết cả con đường, không có tiệm nào thuê hai người Lãng Dạ.

Hiện tại trong lòng Lãng Dạ vô cùng buồn bực, nếu không phải nói đủ người rồi, thì chính là không cần người từ bên ngoài đến, còn nói cái gì mà mình lớn lên xinh đẹp như thế, sẽ ảnh hưởng đến làm ăn, đây đều là lý do gì thế này.

Lãnh thấy biểu tình ưu buồn của Lãng Dạ, an ủi: “Dạ nhi, không cần buồn nữa, chúng ta tự bày một sạp hàng vậy.”

Lãng Dạ gật gật đầu, hăng, không cần ta chính là tổn thất của các người, ta tự bày một sạp hàng cũng có thể kiếm tiền.

Thế là, ngày hôm sau, trên đường nhiều thêm một sạp bán màn thầu bánh bao.

Lãng Dạ nhàm chán đứng ở cạnh sạp hàng, sao người đến mua lại ít như vậy, bánh bao và màn thầu không phải rất khó ăn a. Vì để có nhiều người mua hơn, thế là, dứt khoát không có hình tượng rao lớn: “Bán bánh bao màn thầu đây, bánh bao và màn thầu nóng hổi đây.”

Nhưng vẫn không có ai đến mua, Lãnh đứng sau lưng lạnh lùng nhìn người đi đường, nếu như có ai đi đến, liền hung hăng trừng người đó, cho nên đương nhiên, không có ai đến mua, mà lúc Lãng Dạ quay đầu lại, Lãnh lập tức bày ra vẻ mặt vô tội nhìn y, thế là ngày đầu tiên chỉ kiếm được mười mấy văn tiền.

Ngày thứ hai, so với tình trạng ngày đầu tiên giống nhau.

Ngày thứ ba, Lãng Dạ thấy người đến mua vẫn ít như vậy, thế là: “Lãnh, ta không bán nữa.”

“Sao lại không bán nữa?” Lãnh nhìn Lãng Dạ biết rõ còn cố hỏi.

“Không có ai đến mua cả, hơn nữa người chỉ đứng ở một bên, cũng không giúp gì.” Lãng Dạ hiện tại tức giận và khó chịu đầy mặt, bọn họ không phải là đang ức hiếp ta từ nơi khác đến chứ.

“Nếu như không kiếm được tiền, chúng ta chỉ có thể ngủ chung thôi, phải biết là, ba ngày này, chúng ta mua đồ đạc đã tiêu tốn rất nhiều rồi, hiện tại tiền dành dụm cũng không còn lại bao nhiêu.” Lãnh nhắc nhở.

“Ngủ chung thì ngủ chung, vẫn tốt hơn bày hàng ở đây mà không có ai mua.”

Lãnh thấy âm mưu của mình thành công, trong lòng vô cùng cao hứng, hoàn toàn tương phản với tâm tình của Lãng Dạ lúc này.

Thế là Lãng Dạ liền ngốc nghếch bị Lãnh lừa gạt.

39. Chương 39

CHƯƠNG 39

Vì muốn để Lăng Dạ bớt giận, Lãnh dứt khoát đưa Lăng Dạ đến một tửu lâu ăn một bữa thật ngon.

“ Tiền của chúng ta không phải là còn ít lắm sao, còn đưa ta đi ăn nữa?” Lăng Dạ buồn bực nói.

“ Đúng vậy, dù sao thì cũng còn khá ít, vậy thì xài thêm một chút cũng không vấn đề gì.” Lãnh nói.

Lăng Dạ nga một tiếng, nghĩ nghĩ dù sao thì tiền cũng do Lãnh giải quyết, ta không cần phải lo tới. Đi vào tửu lâu, Lăng Dạ hung hăng ăn cho đã miệng, Lãnh thấy Lăng Dạ ăn xong thì nở nụ cười thỏa mãn, trên mặt cũng hiếm thấy lộ ra một nụ cười sung ái.

Đáng tiếc Lăng Dạ không nhìn thấy.

Buổi tối, trong phòng.

“ Lãnh, ta ngủ trên giường, ngươi ngủ dưới đất, như vậy được không?” Lăng Dạ nài nỉ nhìn Lãnh.

Lãnh lắc đầu: “Hiện tại vẫn còn là mùa xuân, ngủ dưới đất rất lạnh. Dạ nhi ngươi sẽ không nhẫn tâm như thế chứ.”

Lăng Dạ thấy Lãnh không chịu đáp ứng, chỉ có thể chấp nhận, còn không thì bản thân phải ngủ dưới đất, như vậy thì lại tuyệt đối không được, cởi ngoại y ra, lên giường, cố gắng rút thật sâu vào trong.

Lãnh cũng cởi ngoại y ra, nhìn thân thể Lăng Dạ liều mạng lù vào trong, thổi tắt đèn, rồi cũng leo lên giường.

Lăng Dạ thấy Lãnh thổi tắt đèn, liền nhắm mắt lại, nhưng lại không thể kìm được nhớ đến chuyện lúc trước mình cũng đã từng ngủ chung với Lăng Quang, cố gắng khiến mình không nhớ tới y nữa, nhanh chóng xóa y khỏi đầu óc, vì muốn phân tán lực chú ý của mình, thế là bắt đầu đếm cừ.

Một con cừ, hai con cừ..... chín mươi chín con cừ, chậm rãi Lăng Dạ cũng chìm vào giấc ngủ.

Mà Lãnh, sau khi nằm trên giường, rất muốn ôm Lăng Dạ cùng ngủ, nhưng sợ Lăng Dạ phản cảm, quyết định vẫn là nên ngủ, từ từ mà đợi, đợi Lăng Dạ quen rồi thì lại nói sau.

Nhưng bởi vì bên cạnh có Lăng Dạ đang ngủ, trên giường cũng có khí tức của Lăng Dạ, thế là, Lãnh có chút khó ngủ.

Làm thế nào cũng không thể ngủ được, nghe thấy hơi thở ổn định của Lăng Dạ, biết rằng y đã ngủ rồi, thế là dứt khoát quay người, ôm Lăng Dạ vào lòng.

Mà Lăng Dạ trong giấc mơ, cảm giác bên cạnh có một vật thể ấm áp đang ôm lấy mình, liền cũng tiến dần tới, tìm kiếm một nơi thoải mái, tiếp tục đánh giấc mộng.

Lãnh thấy Lăng Dạ gằn trong gang tấc, trên mặt lộ ra một nụ cười, nhẹ nhàng hôn lên trán của Lăng Dạ, nhắm mắt lại, nghĩ chắc lần này bản thân sẽ không bị mất ngủ nữa.

Ngày thứ hai, Lãnh từ rất sớm đã tỉnh lại, nhẹ nhàng ngắm nhìn gương mặt say ngủ của Lăng Dạ, rờ rẫm lên mái tóc bóng mượt, đợi chờ Lăng Dạ tỉnh lại.

Qua khá lâu sau, Lăng Dạ cuối cùng cũng mở mắt ra, hôm qua bản thân ngủ rất dễ chịu, trước đây, một mình chui trong ổ chăn luôn cảm thấy lạnh lẽo, bản thân cả người rất cuộc phải chui vào chỗ nào mới có thể ấm áp lên một chút, mới có thể ngủ yên, mà tối qua, bởi vì bên cạnh có một thân thể phát nhiệt, cho nên ngủ rất an ổn, rất thoải mái.

Thân thể phát nhiệt, lúc này Lăng Dạ mới phản ứng được, bản thân và Lãnh ngủ chung một giường, ngẩng đầu lên, phát hiện Lãnh đang nhìn mình, mà bản thân lại đang ôm cứng lấy thân thể của Lãnh, liền rút tay lại cười ngượng ngùng: “Ngươi sớm như thế đã tỉnh rồi sao?” Mà trong lòng lại đang buồn bực nghĩ, bản thân lúc nào mới có thể học được thói quen không ôm đồ gì đó khi đi ngủ buổi tối đây.

Lãnh thấy Lăng Dạ tỉnh lại, rồi rút tay về, trong lòng có chút không nỡ, nhưng vẫn gật đầu.

“ Nếu đã tỉnh rồi, vậy thì rời giường thôi, hôm nay chúng ta đến đô thành của Huy Kí quốc.” Lãng Dạ tay chân vụng về rời khỏi giường, mặc lại y phục, bản thân làm sao lại cảm thấy lúng túng thế nhỉ, cứ y như một thiếu nữ tương tư gặp gỡ được người tình trong mộng của mình vậy, khó chịu quá đi.

Ăn xong bữa sáng, hai người liền hướng về phía đô thành của Huy Kí quốc mà đi. Một đường cả hai đi đi nghỉ nghỉ, phải mất cỡ khoảng một tháng, cuối cùng mới đến được Huy Kí.

Trong một tháng này, Lãng Dạ đã quen được Lãng ôm, nhưng mỗi buổi tối khi Lãng ôm y, Lãng Dạ luôn nhớ tới vòng tay của Lãng Quang, nhớ tới những ngày tháng ở bên nhau, có lúc còn cho rằng đang ôm lấy mình kia không phải là Lãng, mà là Lãng Quang.

Đi vào cổng thành, Huy Kí và Quang Diệp đều phồn hoa như nhau, đã là đô thành, thì hình như đều như thế cả.

Khi hai người bọn họ đi vào trong thành, một thanh y nhân đã bẩm cáo hành tung của bọn họ lại cho Lãng Quang. Trong một gian trạch, Lãng Quang nghe được tin tức hồi báo của thanh y nhân.

“ Cẩn thận đi theo họ, đừng để họ phát hiện.” Trong lòng Lãng Quang phi thường kích động, cuối cùng, đã có thể gặp được Dạ nhi.

Trong một tửu lâu nào đó, Lãng Dạ ăn những đồ đặc sản của Huy Kí quốc, tán thưởng: “Đô thành đúng là đô thành, ngay cả đồ ăn của đầu bếp cũng ngon hơn những nơi khác.”

Lãng chậm rãi ăn thức ăn trên bàn, ngẫu nhiên sẽ gấp một ít cho Lãng Dạ, nhìn thấy bộ dáng ăn uống rất hứng thú của Lãng Dạ, bản thân cũng trở nên rất có khẩu vị.

Lãng Dạ ở đây ăn uống rất vui vẻ, mà Lãng Quang ở chỗ khác đang mây đen mù mịt, ám vệ đem toàn bộ hành động của hai người bọn họ trong tửu lâu đó một năm một mười toàn bộ hồi báo lại cho Lãng Quang.

Nghe được Lãng Dạ và một nam nhân khác ăn uống vui vẻ như thế, Lãng Quang rất không thoải mái, rồi lại nghe bảo Lãng Dạ và nam nhân đó ăn xong còn dạo chơi trên phố cực kỳ hứng thú, trên mặt của Lãng Dạ luôn cười rạng rỡ, Lãng Quang lại càng không vui, trong lòng nghĩ tên nam nhân đáng chết kia, thế nhưng lại dám cùng Dạ nhi nói cười như thế, tuyệt đối không thể tha thứ.

Nhưng vẫn phải cố nhẫn nhịn, không có đi tìm Lãng Dạ, bởi vì y chuẩn bị buổi tối sẽ len lén đi đến chỗ Lãng Dạ nhìn y.

Thế là liền lập tức đứng lên bảo ám vệ dẫn y đến nơi trọ của Lãng Dạ.

Lãng Dạ ăn cơm tối xong, chết sống bắt Lãng phải đi y đi dạo chợ đêm, thế là dưới sự nài nỉ chèn ép của Lãng Dạ, Lãng cuối cùng cũng đáp ứng.

Lãng thấy Lãng Dạ cứ chạy nhảy khắp nơi gây họa như vậy, trong lòng luôn có một chút dự cảm bất an, cảm thấy dường như sẽ có chuyện gì phát sinh, nên tỉ mỉ quan sát tất cả xung quanh.

Nắm lấy tay của Lãng Dạ, để phòng ngừa Lãng Dạ bị bất cứ tổn hại nào.

Lãng Dạ khi bị Lãng nắm lấy tay cũng không có phản ứng gì quá lớn, tiếp tục dạo chợ đêm của Huy Kí, không biết chợ đêm của Quang Diệp có phải cũng thế này hay không. Chỉ sống ở đó có một tháng cũng chẳng hề đi chơi cho đã.

Lãng Quang đi theo ám vệ đến nơi trọ của Lãng Dạ, nhưng bởi vì khá đông người, không thể lập tức đến được nơi đó.

“ Lãng, chợ đêm của Huy Kí và Quang Diệp có gì khác nhau không?” Lãng Dạ hỏi.

“ Không có gì khác nhau, đều tương tự mà thôi, sao vậy, người chưa từng đi qua sao?” Lãng kỳ quái hỏi.

Gật đầu, nói: “Lúc mới cùng phụ hoàng đến Quang Diệp chỉ có dạo chơi một lát thôi, sau đó thì không hề đi đâu.” Trong lòng có chút tiếc nuối.

Cảm thấy sự thất vọng của Lãng Dạ, Lãng nói: “Lần sau ta dẫn người đi.”

Lăng Dạ liếc con mắt trắng dã: “Quang Diệp cách Huy Kí xa như vậy, hơn nữa rất dễ dàng bị người phát hiện, thôi bỏ đi, lần sau chúng ta đi đô thành của Phiên Thời quốc xem thử, nghe nói ở đó mỹ nữ đặc biệt nhiều a.” Kỳ vọng đầy mặt, nghe nói đó là đất nước trong mơ của các nam nhân a. Không biết sẽ có bao nhiêu mỹ nữ, Lăng Dạ thích thú nghĩ.

Lăng Quang trong chợ đêm dần dần đi về chỗ của Lăng Dạ, lúc này ám vệ đã dừng lại, nói với Lăng Quang: “Chủ nhân, thiếu chủ ở trước mặt.” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Lăng Quang xa xa đã nhìn thấy bóng lưng của Lăng Dạ, chậm rãi đi sang, nhìn thấy tay của Lăng Dạ bị một người khác nắm lấy, trong lòng tràn đầy ghen tỵ, bởi vì nhiều người, bọn Lăng Dạ không có nhìn thấy Lăng Quang. Lăng Quang đi đến chỗ cách Lăng Dạ hai mét, tỉ mỉ nhìn con người đã khiến bản thân mình nhưng nhớ ba năm, nhẹ nhàng gọi: “Dạ nhi.”

40. Chương 40

CHƯƠNG 40

Lăng Dạ dừng lại tại một sạp hàng ở một chỗ trên đường, khi nghe thấy tiếng gọi Dạ nhi kia, xém chút nữa đã cho rằng bản thân này sinh ảo giác, nhưng thanh âm đó chân thật như thế, chậm rãi quay đầu lại, nhìn thấy Lăng Quang đang gần trong gang tấc, Lăng Dạ ngậy ra, không biết nên nói gì, hai người cứ như thế lẳng lặng nhìn nhau.

Trước đây bản thân đã từng vô số lần tưởng tượng qua, khi cùng Lăng Quang gặp lại thì sẽ có phản ứng thế nào, hiện tại khi đã chân chính nhìn thấy, lại không biết nên làm thế nào.

Cuối cùng vẫn là Lăng Quang mở miệng, chậm rãi đi đến trước mặt Lăng Dạ, nhìn người đã nhưng nhớ ngày đêm suốt ba năm trời, nhẹ nhàng ôm lấy y: “Dạ nhi, ta rất nhớ rất nhớ ngươi, đừng rời xa ta nữa, được không?”

Lăng Dạ tùy ý Lăng Quang ôm y, không có phản kháng, biểu tình ngậy ngốc, giống như một người gỗ, không có nói chuyện, không có giẫy dụa, cũng không có kêu lớn. Thời gian giống như đã ngừng trôi, nghe thấy sự tưởng niệm của y đối với mình, bản thân ta sao lại không giống vậy chứ, nhưng ta có thể tin tưởng lời nói của ngươi sao! Cuối cùng vẫn đẩy Lăng Quang ra, nói: “Ngươi sao lại ở đây, còn đến tìm ta làm chi, có cái gì tất yếu sao! Lành, chúng ta đi thôi.”

Nói xong, liền kéo tay của Lành, đi về phía trước.

Lành nghe thấy âm thanh Dạ nhi kia xong thì đã biết được nguyên nhân bất an hôm nay, nhìn thấy Lăng Quang ôm Lăng Dạ, Lăng Dạ không có giẫy ra, Lành đột nhiên cảm thấy bản thân có chút dư thừa, trong lòng của Lăng Dạ từ đầu đến cuối chỉ nghĩ đến Lăng Quang, không có chỗ thừa cho địa vị của mình.

Nhưng khi Lăng Dạ đẩy Lăng Quang ra, nói những lời kia xong, kéo tay hắn đi về phía trước, nhìn thấy Lăng Quang đang đuổi theo phía sau, và Lăng Dạ đang liềm mạng chạy tới trước, không biết bản thân nên làm cái gì, là giúp Lăng Dạ cùng chạy khỏi đường nhìn của Lăng Quang, đến một nơi y không thể tìm được mà sinh sống, hay là.....

Lăng Quang ở phía sau liềm mạng đuổi theo, nhưng vì người quá nhiều, từ đầu đến cuối cũng không đuổi kịp, vừa rồi thanh âm lạnh lẽo của Lăng Dạ, còn biểu tình lạnh lùng đó nữa, Dạ nhi, ngươi vẫn còn trách ta sao!

Lăng Dạ trong dòng người cổ sức chạy, bản thân cuối cùng cũng chọn lựa trốn tránh, dần dần người trên đường cũng không còn nhiều nữa, biết bản thân còn chạy nữa thì có thể sẽ ra khỏi thành, quay đầu lại nhìn Lăng Quang đang đuổi theo, trong lòng cười khổ một chút, rồi chạy về hướng khách ***.

Chạy đến khách ***, Lăng Dạ đã không còn hơi sức nữa, đi vào trong phòng của mình, rồi khóa chính mình và Lành ở bên trong, trượt ngồi xuống đất, cả người co lại một đống, vùi đầu vào giữa hai chân, bên ngoài

Lăng Quang liên tục gõ cửa, nói: “Dạ nhi, mở cửa đi.”

Lãnh nhìn bộ dáng của Lăng Dạ, cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể lặng lẽ nhìn y, để y suy nghĩ rõ ràng.

Than thở một tiếng, Lãnh nói: “Dạ nhi, người và phụ hoàng của người nên nói chuyện rõ ràng đi, cứ như vậy cũng không phải là biện pháp đâu.” Cũng không đợi Lăng Dạ đồng ý, bản thân đã mở cửa ra.

Lăng Quang ở bên ngoài gõ cửa, hy vọng Lăng Dạ có thể cho y cơ hội để giải thích, nhưng gõ thế nào, đều không thấy cửa mở, đến khi Lăng Quang nhin không được nữa muốn phá cửa, thì cửa mở.

Lăng Quang nhìn người trước mắt, nhăn mày, nói: “Người là tên đầu lĩnh khi đó?”

Lãnh gật đầu: “Người tự đi vào nói chuyện rõ ràng với y đi.”

Lăng Quang đề phòng hấn, nhưng vẫn đi vào trong, đóng cửa lại.

Đi vào phòng rồi, Lăng Quang thấy Lăng Dạ đang ngồi trên mặt đất, bắt giác một trận đau lòng: “Dạ nhi, lên giường ngồi đi, ngồi như thế sẽ bị bệnh đấy.”

Lăng Dạ nghe thấy thanh âm của Lăng Quang, không có để ý, tiếp tục làm con rùa rúc đầu của mình.

Thấy Lăng Dạ không thèm nhìn y, cũng không chịu nói, thế là dứt khoát tiến tới, một phát ôm lấy Lăng Dạ, đặt y lên giường.

Nhìn Lăng Dạ vẫn không chịu nhìn thẳng vào mặt mình, Lăng Quang dứt khoát dùng tay nâng cằm Lăng Dạ lên, nhìn kỹ vào gương mặt hao gầy đó: “Dạ nhi, đừng như vậy được không, phụ hoàng biết sai rồi, lúc đó, phụ hoàng là cố ý nói như thế, vì sợ bọn chúng biết ta rất dễ tâm người, người sẽ càng thêm nguy hiểm, tha thứ cho phụ hoàng được không?”

Bị Lăng Quang nhắc cằm lên, chỉ có thể nhìn thẳng vào mặt y, thế là Lăng Dạ dứt khoát nhìn trừng trừng vào y, nghe y giải thích, thật ra trong ba năm qua, bản thân cũng đã sớm suy nghĩ rõ ràng rồi, biết được lúc đó Lăng Quang tại sao làm như thế, nhưng trong lòng lại có một vướng mắc, không biết làm sao đối mặt với y.”

Nhìn bộ mặt nhận sai, hối hận của Lăng Quang, Lăng Dạ cũng không nói gì, chỉ là nhìn y.

“Dạ nhi, phụ hoàng biết sai, tha thứ cho ta được không, đừng không nói tiếng nào như thế, người mắng ta đánh ta cũng đều được.” Lăng Quang bắt đầu khẩn trương, nhìn bộ dáng Lăng Dạ một lời không nói, chỉ sợ y sẽ không tha thứ cho mình.

Cuối cùng dưới nhãn thần khẩn trương cực độ của Lăng Quang, Lăng Dạ mở miệng: “Ta không có trách người.” Tuy rằng bản thân vẫn luôn cho rằng đang trách cứ những lời kia của Lăng Quang, nhưng thật ra là không có, chỉ là bản thân không chịu thừa nhận. Một mực trốn chạy, cũng chỉ vì không biết phải đối mặt thế nào, bởi vì bản thân nghĩ, ta cuối cùng là người gì của y, nam sủng, người yêu, hay là nhi tử của y, không biết đáp án, cho nên chạy trốn.

Nghe thấy Lăng Dạ nói, Lăng Quang cuối cùng cũng thả lỏng tâm trạng nãy giờ vẫn đang treo cao, nhẹ nhàng ôm Lăng Dạ: “Vậy tại sao lại chạy trốn, tại sao không chịu gặp ta, tại sao ba năm nay, người cũng không đi tìm ta, là bởi vì người tên Lãnh đó sao?”

Lăng Dạ vùi đầu vào trong ***g ngực của Lăng Quang, rất lâu không có người được khí tức trên người phụ hoàng, rất hoài niệm, nghe thấy Lăng Quang nói thế, vẫn là lắc đầu.

“Nếu đã vậy thì tại sao không đi tìm ta, người có biết ba năm nay, phụ hoàng có bao nhiêu nhung nhớ người không?” Trong ngữ khí của Lăng Quang có chút trách cứ.

Lăng Dạ không nói gì, nói thật bản thân trốn chạy, là thật sự bởi vì không biết bản thân trong lòng của y rốt cuộc là đại biểu cho cái gì, hay là bản thân bởi vì những lời đó của y, cho dù là vì cứu ta, nhưng trong lòng vẫn có chút vướng mắc.

Lăng Dạ vô pháp nói rõ, thế là lại chọn lựa trầm mặc.

Nhìn thấy Lăng Dạ lại chọn lựa trầm mặc, Lăng Quang cũng không bức hỏi nữa, có một số chuyện vẫn nên thuận theo tự nhiên thì mới tốt, bức hỏi cũng không có kết quả gì, chỉ khiến cho mọi chuyện càng thêm rối rắm mà thôi.

?

“Dạ nhi, vậy người có thể nói cho ta người và Lãnh có quan hệ gì không?” Khi hỏi vấn đề này, trong lòng của Lăng Quang lại bắt đầu lo lắng, nếu như Dạ nhi và tên Lãnh đó có quan hệ gì, bản thân có lựa chọn lùi bước không? Bản thân có thể làm được sao, nghĩ tới nghĩ lui, bản thân khẳng định không làm được.

Lăng Dạ có chút nghi hoặc, ta và Lãnh có thể có quan hệ gì a, thế là lại lắc đầu.

Lăng Quang thấy Lăng Dạ lắc đầu, thở nhẹ một hơi, trái tim đang lo âu cũng nhẹ nhõm xuống, nhưng vẫn nghi hoặc hỏi: “Vậy các người tại sao lại ngủ chung phòng, tại sao người còn nắm tay hắn.”

Lần này Lăng Dạ cũng đã hiểu được tại sao Lăng Quang hỏi như thế, có chút buồn cười nói: “Ngủ chung một phòng là vì đã sắp hết tiền, còn nắm tay, thì có quan hệ gì.”

“Vậy nhớ rõ lần sau người chỉ có thể nắm tay ta, chỉ có thể ngủ chung với ta, biết hay chưa. Tối nay liền ngủ với ta đi, không cho phép ngủ với tên Lãnh đó nữa.” Lăng Quang cường thế nói, nhưng trong lòng lại đang nguyên rủa Lãnh, tên Lãnh đáng chết, thế nhưng dám làm chủ chuyện của Dạ nhi, ta nhất định sẽ cho người nhìn kỹ.

“Ta có nói qua là muốn ngủ chung với người sao?” Lăng Dạ nói.

“Dạ nhi, người không phải là tha thứ cho ta rồi sao, lẽ nào như thế còn không thể ngủ chung sao?” Lăng Quang nghe thấy Lăng Dạ nói, lập tức đáp lời.

“Ta chỉ là nói không có trách người, nhưng không có nói là muốn ngủ chung phòng với người, người tên cuồng tự luyện.” Lăng Dạ nói xong, rời khỏi vòng tay của y.

Để lại một Lăng Quang thương tâm đầy mắt.

41. Chương 41

CHƯƠNG 41

Lăng Dạ thấy bộ dáng thương tâm vô cùng của Lăng Quang, trực tiếp đi ra khỏi phòng, tránh để bản thân cuối cùng lại mềm lòng, rồi đáp ứng y.

Lãnh ở dưới lầu uống rượu, hiện tại tâm tình của hắn phi thường không tốt, Lăng Quang đến đây, khiến hắn cảm thấy được nguy hiểm, biết là Lăng Dạ thích Lăng Quang, y sẽ tha thứ cho Lăng Quang, cuối cùng sẽ hồi cung cùng Lăng Quang phải không? Bản thân sẽ không còn cơ hội nữa?

Tất cả đều chưa biết chắc, để tránh bản thân suy nghĩ lung tung, Lãnh không ngừng uống rượu, hiện tại cũng chỉ có thể đợi bọn họ xuống mới biết được kết quả.

Mà Lăng Quang, thấy Lăng Dạ đẩy cửa mở, đi ra khỏi phòng, hơn nữa không nguyện ý ngủ chung với mình, toàn bộ đều đổ hết tội lên người Lãnh, tuy rằng trên miệng Lăng Dạ nói không có quan hệ gì, nhưng vậy cũng không thể xác định, quan hệ của hai người thân mật như thế, mà y và Lăng Dạ đã phân cách hơn ba năm rồi, tục ngữ có nói, tòa lầu gần nước dễ đạt được trăng, tên Lãnh đó và Lăng Dạ ở bên nhau ba năm, mà bản thân nhiều lắm chỉ ở bên y có ba tháng, cho nên có thể là khá khó đối phó đây.

Thế là Lăng Quang và Lãnh hai người đều đang suy nghĩ phải đối phó đối phương thế nào, làm sao mới có thể có được Lăng Dạ.

Mà Lăng Dạ sau khi ra khỏi phòng, thì liền đi xuống lầu, thấy Lãnh ngồi bên cửa sổ uống rượu, liền đi qua, bản thân cũng rót một ly, chậm rãi uống, suy nghĩ về sau nên làm thế nào.

Lãnh thấy Lăng Dạ đi tới, vốn đang muốn hỏi hai người ra sao rồi, nhưng lại thấy Lăng Dạ ngồi xuống rót rượu, cuối cùng vẫn là quyết định không hỏi nữa, đợi y tự nói với mình.

Lăng Dạ uống liên tục, cũng không quan tâm bản thân có say hay không, thấy Lãnh cũng không có hỏi mình cái gì, cuối cùng ngẩng đầu lên nói: “Thật ra ta sớm đã tha thứ cho y, nhưng ta lại không biết phải đối mặt với y như thế nào, luôn cảm thấy trong lòng có chút khuất mắc, Lãnh, người nói ta nên làm sao đối diện với y đây, làm sao giải quyết chuyện này.”

Lãnh nhìn Lăng Dạ mở miệng nói, bởi vì uống nhiều rượu, dẫn đến trên mặt đỏ hồng, khiến người ta rất muốn cắn một phát: “Điều này phải hỏi bản thân người, ta không thể nói gì, nếu như người không muốn cùng y bên nhau, ta có thể giúp người rời khỏi nơi này.”

Nghe thấy lời của Lãnh, Lăng Dạ không nói gì, chỉ yên tĩnh ngồi uống tiếp.

Lăng Quang từ lầu đi xuống, thấy Lăng Dạ và Lãnh hai người đang cùng ngồi uống rượu, cũng thêm hành động của họ, tóm lại y tuyệt đối sẽ không để cho Lãnh và Dạ nhi hai người đơn độc ở chung nữa.

Thấy Lăng Dạ trên mặt đã đỏ hồng, biết y uống không ít rồi, nhưng không biết Dạ nhi khi uống say sẽ có bộ dáng gì, cái này y vẫn chưa từng thấy qua.

Nhưng mà: “Dạ nhi, người uống ít một chút đi, uống quá nhiều đối với thân thể không tốt.” Lãnh thấy Lăng Quang đi qua, không thèm để ý, chỉ là nhìn thẳng vào Lăng Dạ đang uống không ngừng, cuối cùng lên tiếng.

“Không sao hết, chỉ uống một chút không có chuyện gì đâu.” Lăng Dạ vừa lắc đầu vừa nói, bản thân đột nhiên rất muốn uống rượu, say rồi thì cái gì cũng không cần suy nghĩ nữa, nếu như bản thân nói ra cái gì cũng không quan hệ, dù sao khi tỉnh lại cũng không nhớ được gì cả, lại nói không phải người ta luôn bảo kẻ say sẽ nói lời thật lòng hay sao, nói không chừng bản thân uống say rồi, có thể nói ra hết những lời cất giấu trong lòng, sẽ giải quyết được mọi chuyện, vậy thì càng tốt.

Lăng Quang nghe thấy Lãnh nói thế, trong lòng vô cùng không thoải mái, chuyện của Dạ nhi nhà ta không cần người phải lo lắng, nhưng bên miệng lại nói: “Dạ nhi, nên uống ít thôi, thân thể của người không tốt lắm, đừng uống nhiều như thế.”

“Không muốn, ta muốn uống, không có quan hệ gì hết, hôm nay để ta say đi.” Lăng Dạ nhìn hai người đang ngăn cản mình uống rượu, cự tuyệt.

“Dạ nhi, nghe lời phụ hoàng, đừng uống nữa.” Lăng Quang duỗi tay muốn cầm lấy chén rượu trên tay của Lăng Dạ, nhưng bị Lăng Dạ tránh khỏi. BẠN ĐANG ?

Nhìn Lăng Dạ đã có chút bộ dáng say xỉn, Lăng Quang cuối cùng cũng không ngăn cản nữa, uống say cũng tốt.

Lăng Dạ chỉ liên tục uống không ngừng, thẳng cho đến khi rượu trên bàn đều bị uống sạch, ngẩng đầu lên nhìn Lăng Quang và Lãnh, di, bọn họ sao lại biết thuật phân thân, thế là mở miệng nói: ‘Lãnh, người sao lại biến thành hai người vậy, người biết thuật phân thân sao, ta phải học thuật phân thân của người, người phải dạy cho ta.’

Nói xong liền bỏ nhào về phía Lãnh, Lãnh nghe Lăng Dạ nói thế, liền biết y đã say, thấy Lăng Dạ lảo đảo về phía mình, lập tức ôm lấy y.

Lăng Quang nghe Lăng Dạ nói, cũng biết rằng y đã say, nhưng không ngờ tới, y thế nhưng lại nhào về hướng của Lãnh mà không phải là mình, xem ra địa vị của Lãnh trong lòng của Lăng Dạ không phải là thấp a.

Thấy Lăng Dạ ngã lên trên người Lãnh, hũ dấm của Lăng Quang triệt để bị đá đổ: “Dạ nhi, người uống say rồi, phụ hoàng ôm người về phòng.” Vừa nói vừa duỗi tay ra muốn ôm Lăng Dạ ra khỏi lòng của Lãnh.

Mà Lãnh thấy Lăng Quang đưa tay ra muốn ôm Lăng Dạ, thế là trực tiếp nâng Lăng Dạ lên, đi về phòng ngủ, để lại Lăng Quang một bộ mặt lúng túng lại thêm phần nộ.

Đi theo Lãnh về phòng, trên đường, Lăng Dạ rất yên tĩnh, không có vì say rượu mà điên cuồng, nhưng khi Lãnh đặt Lăng Dạ lên trên giường, Lăng Dạ đột nhiên bắt đầu giãy dụa, nắm lấy y phục của Lãnh: “Ta

không muốn nằm trên giường, giường rất lạnh, ta muốn người ôm ta.” Cuối cùng dứt khoát ôm chặt gáy của Lãnh không buông.

Lăng Quang nhìn thấy Lăng Dạ ở trong lòng của Lãnh không chịu xuống, lập tức lạnh lùng nói: “Dạ nhi ta chiều cổ là được, người bỏ y ra.”

Lãnh còn chưa có lên tiếng trả lời, Lăng Dạ đã lớn tiếng la lên: “Phụ hoàng người luôn dọa người lung tung.”

Lăng Quang nghe thế, trong lòng tức giận, rốt cuộc là Lãnh quan trọng hay là phụ hoàng ta quan trọng, thế là dứt khoát một tay giành lấy Lăng Dạ trên tay của Lãnh.

Lãnh vì không có đề phòng, chỉ có thể trừng trừng nhìn Lăng Dạ bị Lăng Quang ôm mất, nếu lại giành về, đến lúc đó Lăng Dạ có thể phát uy, thế là lạnh lùng nói: “Chiều cổ Dạ nhi thật tốt cho ta, nếu như xảy ra chuyện gì, đừng trách ta không khách khí.” Nói xong liền ra khỏi phòng.

Lăng Dạ bị Lăng Quang ôm, đầu tóc thỉnh thoảng lại dụi vào lòng y, bên miệng còn nói: “Lãnh, người sao lại đi vậy?”

Lăng Quang thấy bên miệng Lăng Dạ nói ra toàn là tên của Lãnh, trong lòng một trận ghen tức, trực tiếp ôm lấy Lăng Dạ lên giường, nhìn thấy Lăng Dạ giả dụ, Lăng Quang nói: “Dạ nhi, người đừng loạn động, nếu không đừng trách phụ hoàng đối với người không khách khí.”

Lăng Dạ giống như không có nghe thấy lời nói của Lăng Quang, tiếp tục giả dụ.

Lăng Quang sờ sờ trán của Lăng Dạ, xem ra nói chuyện với người say xỉn thật sự không có tác dụng a, nhìn thấy Lăng Dạ đang không ngừng châm lửa trên cơ thể mình, thế là dứt khoát đẩy y ngã xuống giường, ngăn chặn lấy đôi môi tràn đầy vị rượu.

Lăng Dạ cảm thấy có một vật mềm mại đang động tới động lui trên miệng của mình, cũng liền đưa lưỡi ra liếm thử.

Cảm thấy hơi đáp của Lăng Dạ, Lăng Quang càng hôn sâu thêm, trực tiếp đến khi Lăng Dạ có chút hít thở khó khăn mới lưu luyến rời khỏi, mà Lăng Dạ sau một lúc thở dốc, nhìn vào hai mắt của Lăng Quang, nâng một cánh tay lên, chỉ vào miệng của mình nói: “Ta còn muốn.”

42. Chương 42

CHƯƠNG 42

Lăng Quang nhìn Lăng Dạ đang tự chỉ vào môi của mình, nói còn muốn nữa, thì kinh ngạc ngậy ra, sau đó lộ ra một nụ cười gian tà, nói: “Dạ nhi, đáp ứng phụ hoàng một chuyện xong, phụ hoàng lại cho người.”

Lăng Dạ kỳ quái nhìn Lăng Quang gật gật đầu.

“Dạ nhi, về sau người không được phép nắm tay tên Lãnh kia, không được phép ngủ chung phòng với hắn.” Lăng Quang thấy Lăng Dạ đã gần như mơ hồ, mở miệng nói.

Lăng Dạ gật gật đầu.

“Về sau Dạ nhi phải ngủ chung phòng với phụ hoàng, nằm cùng giường, còn nữa chỉ có thể nắm tay phụ hoàng.” Lăng Quang tiếp tục nói.

Lăng Dạ lại gật đầu, thấy Lăng Quang còn muốn mở miệng nói gì nữa, Lăng Dạ có chút không kiên nhẫn, dứt khoát chỉ vào môi của mình nói: “Nhanh lên a, người nói gì ta đều đáp ứng hết.”

Lăng Quang nhìn Lăng Dạ tự chỉ môi y, còn muốn hôn thêm, nói cái gì cũng chịu đáp ứng, biết mục đích của mình đã đạt được, thế là lại một lần nữa hung hăng hôn lên đôi môi của Lăng Dạ, mà tay thì loạn động sờ mó trên người Lăng Dạ.

Lăng Dạ đã say đến mơ mơ hồ hồ, căn bản không biết Lăng Quang đang làm gì, cũng không biết bản thân đang làm gì. Lại một nụ hôn sâu, Lăng Quang thấy mặt của Lăng Dạ đã đỏ bừng bừng, nói: “Dạ nhi, chúng ta làm một chút chuyện khác được không.” Nói xong, chuẩn bị hôn lần nữa.

Lăng Dạ nhìn Lăng Dạ dựa gần vào mình, một tay đẩy y ra, sau đó cuộn chần lên, cuộn thành một đồng trên giường, mơ mơ hồ hồ nói một tiếng: “Ta muốn ngủ rồi, người bảo người khác chơi cùng người đi.” Sau đó liền nhắm mắt lại.

Lăng Quang thấy Lăng Dạ đã nhắm mắt lại ngủ, trong lòng buồn bực và khó xử, Dạ nhi người ngủ rồi, vấn đề của ta phải giải quyết thế nào a.

Than một hơi, nhưng cũng không ngờ là Dạ nhi khi say rượu thế nhưng lại đáng yêu như thế, nghĩ đến lúc Dạ nhi chỉ vào môi của mình nói còn muốn, Lăng Quang không kìm được cảm thấy buồn cười, nhưng vấn đề của bản thân, xem ra phải tự mình giải quyết thôi a.

Sau khi tắm một cái, Lăng Quang lại trở về phòng của Lăng Dạ, nhìn thấy Lăng Dạ đã ngủ rất ngon, bèn trèo lên ôm chặt y, nhẹ nhàng nói câu ngủ ngon, rồi cũng nhắm mắt lại.

Ngày hôm sau.

Lăng Quang tỉnh lại nhìn Lăng Dạ vẫn đang ngủ rất say, đột nhiên nghĩ, không biết Dạ nhi tỉnh lại nhìn thấy chúng ta ngủ chung thì sẽ có phản ứng gì, đột nhiên có chút chờ đợi.

Tối qua y ngủ rất yên ổn, biết bản thân đã tìm được Lăng Dạ, nên hiếm thấy có được giấc mộng đẹp, lại lần nữa chặt chẽ ôm lấy người trong lòng, về sau ta sẽ không để cho người gặp phải bất cứ nguy hiểm nào nữa, sẽ không rời xa nhau nữa.

Một khắc sau, Lăng Dạ nhàn nhã tỉnh lại, kết quả vừa mở mắt đã thấy bộ mặt phóng đại của Lăng Quang, liền vội đẩy y ra, nói: “Ta không phải đã nói không muốn ngủ chung phòng với người rồi sao, người sao còn chạy lên giường của ta làm gì?”

Lăng Quang thấy Lăng Dạ tức phì phì, bèn ủy khuất đầy mặt, nói: “Còn không phải là do Dạ nhi người sao, tối qua say rượu, người kiên quyết muốn ta ngủ với người, ta muốn đi cũng không đi được.”

Lăng Dạ hồ nghi nhìn Lăng Quang, nói: “Thì ra là thế a, vậy hiện tại người có thể rời giường rồi, nếu như đã tỉnh, thì đừng nằm lười trên giường nữa, còn nữa buổi tối không cần người đến ngủ chung với ta, một mình ta có thể ngủ được rồi.

Nghe mấy lời của Lăng Dạ, Lăng Quang không nói ra lời, ai oán nhìn Lăng Dạ: “Dạ nhi, tối qua người còn nói về sau phải ngủ chung với người đó, hại ta hưng phấn cả tối không có ngủ được gì hết, hiện tại người lại nói không muốn cùng ta ngủ, vậy tối nay khẳng định lại không ngủ được rồi, sẽ mất ngủ, người nỡ lòng sao?”

Nhìn vào nhan sắc của Lăng Quang, Lăng Dạ một trận nổi da gà đầy người, trong lòng thì nghĩ, phụ hoàng khi nào thì biến thành bộ dáng này, người này không phải là giả mạo đi.

Sau đó, Lăng Dạ dùng ánh mắt giống như đang nhìn người ngoài hành tinh đánh giá Lăng Quang, rồi mới nói: “Thân thể của người rất tốt, một hai ngày không ngủ, cũng không ảnh hưởng gì.”

“Dạ nhi, người sao lại có thể nhẫn tâm như thế a, hơn nữa làm người phải giữ chữ tín chứ, Dạ nhi, lẽ nào người dự tính bội ước sao.” Lăng Quang lời ngay lý thẳng nói.

“Ta làm sao cũng không thể nhớ được, lại có phải là người lừa ta hay không, ta cũng không thể xác định, cho nên an toàn hơn hết, coi như chưa có đi.”

Nghe Lăng Dạ nói thế, Lăng Quang thất vọng đầy mặt, thấy Lăng Dạ lại mở miệng nói, liền dâng lên hy vọng, cho rằng Lăng Dạ đã thay đổi chủ ý, kết quả: “Người có phải là phụ hoàng của ta không a, hay là một kẻ giả trang lừa đảo vậy.”

Lăng Quang triệt để không nói nên lời.

Buổi sáng trên bàn ăn.

Lăng Dạ vui đầu ăn bữa sáng trước mặt, cảm thán có tiền thật là tốt, xem thử trên bàn là biết, không giống lúc trước nữa, khẩu vị cũng tốt hơn rồi.

Lăng Quang nhìn Lăng Dạ chỉ lo vui đầu vào đồ ăn, muốn mở miệng nói, cuối cùng vẫn là ngậm miệng lại, dự tính ăn xong rồi lại nói. ?

Lãnh thì chậm rãi từ tốn ngồi ăn, tuy rằng không khí xung quanh có chút kỳ quái, nhưng cũng không thêm để ý, bất quá chuyện tối qua phải ngủ một mình, đã khiến hắn mất ngủ, ngẩng đầu nhìn Lăng Dạ, ăn cơm xong có nên nói cách nghĩ của mình cho y hay không, tóm lại nhất định phải cho Dạ nhi biết trong lòng mình nghĩ gì.

Cuối cùng, Lăng Dạ cũng ăn xong, đánh một cái ợ thật đã, cảm thán cuộc sống tươi đẹp, rồi nhìn Lãnh và Lăng Quang: “Các người sao lại ăn ít như vậy a.”

“ Ta không đói.” Lãnh nhìn Lăng Dạ lạnh lẽo nói.

“ Ta không muốn ăn.” Lăng Quang nhìn Lăng Dạ, Dạ nhi không đáp ứng chuyện của y, sao y có thể ăn nổi chứ.

Lăng Dạ kỳ quái nhìn hai người, cuối cùng nói một câu: “Hai tên quái nhân.” Nói xong đi ra đường lớn.

Lãnh và Lăng Quang hai người nhìn nhau, cùng nói: “Người tên quái nhân.” Nói xong cũng đi theo phía sau Lăng Dạ, để lại mấy ám vệ trùng mắt há hốc.

.....Trên đường lớn.....

Lăng Dạ đang chậm rãi dạo chơi, đi đến chỗ nào, chỗ ấy liền có người thăm thì to nhỏ, kỳ quái nhìn hướng của y.

Mà Lăng Quang và Lãnh lại tựa như đang lâm đại địch, chặt chẽ canh chừng nhất cử nhất động của người xung quanh.

Lăng Dạ quay đầu vừa định hỏi, kết quả nhìn thấy Lãnh và Lăng Quang hai người đang có cử chỉ của kẻ thần kinh: “Hai người các người đang làm gì, không có phát sốt chứ.” Lại hỏi, “Những người đi đường này đều đang làm gì a.”

Lăng Quang vừa định trả lời, từ trước mặt đã có một người đi tới.

Lăng Dạ đang đợi Lăng Quang trả lời, kết quả có một người đi đường đi đến đứng ngay trước mặt.

“ Vị, vị công tử này, không, không biết ta có thể mời người đi du hồ hay không?” Một người nói năng lắp ba lắp bắp, lại thêm gương mặt đỏ bừng đến mức có thể nhỏ ra máu.

43. Chương 43

CHƯƠNG 43

Lăng Dạ tràn đầy khó hiểu nhìn người trước mắt này, trong đầu óc có chút ngưng trệ, du hồ?

Người đó cuối thấp đầu, mặt đã đỏ đến không thể đỏ hơn được nữa, trong lòng lại đang nguyên rửa, các người một đám thật là không có nghĩa khí, còn nói cái gì mà có phúc cùng hưởng có họa cùng chia, đến khi gặp chuyện thì đều rút cổ lại, lá gan chỉ có ta là lớn nhất, nhưng mà nhìn ở cự ly gần, lại càng thật sự xinh đẹp a.

Lăng Quang và Lãnh lại như đang lâm phải đại địch, hai người hung hăng trừng mắt nhìn người đó, giống như đang đụng phải địch nhân chân chính vậy, Lãnh và Lăng Quang hai người hiếm khi thống nhất đối phó bên ngoài, bất đầu hợp tác.

“ Người mời Dạ nhi đi du hồ là có âm mưu gì?” Lăng Quang hai mắt trừng trừng người kia, lạnh lùng hỏi.

Lăng Dạ vừa tỉnh nói: Phụ hoàng, người đừng lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử a.

Lãnh đã lập tức tiếp lời của Lăng Quang: “Nói, người có ý đồ gì?”

Thế là Lăng Dạ nhìn hai người trước mắt kẻ xuống người hô, không nói nên lời.

Người kia vốn dĩ cho rằng mời Lăng Dạ đi nhiều nhất cũng chỉ là bị cự tuyệt, không ngờ rằng bên cạnh còn có hai vị hộ hoa sứ giả này khí thế cực kỳ bức người, nói chuyện không hề lưu tình, căn bản là không biết phải trả lời thế nào.

Lăng Dạ nhìn những hành vi của Lăng Quang và Lãnh, có chút lúng túng, dù sao người ta mời mình đi du hồ, kết quả lại bị bọn họ nói đến mức như mang mình đi giết người phóng hỏa không bằng, thế là mở miệng nói: “Thật xin lỗi rồi, hai người bọn họ có hơi bị mất cảm thần kinh, người đừng để ý đến họ, người mời ta đi du hồ phải không, vậy chúng ta đi thôi.”

Lời của Lăng Dạ tựa như một bát nước cứu nạn trong sa mạc, người đó vội vàng gạt đầu, bản thân những lời bị chữ lúc này đều xứng đáng hết.

Người đó đi trước dẫn đường, Lăng Dạ chậm rãi theo sau, đi đến đầu đường, ở đó còn đứng vài người thư sinh, một người trong đó nhìn thấy tên vừa đi mời Lăng Dạ trở về kia lập tức hỏi: “Lục Viễn, sao rồi, đáp ứng rồi sao, thật không ngờ tiểu tử người cũng rất lợi hại đó.”

Lăng Quang và Lãnh hai người trên mặt toàn là băng sương, đứng ở phía sau Lăng Dạ, nghe được lời của tên kia nói, trong vô thức lại càng lạnh thêm mấy phần, tâm tình cũng càng không tốt.

Lăng Dạ nghe người đó nói, cũng không có phản ứng gì quá lớn, chỉ là cười cười, sau đó nói: “Thì ra người tên là Lục Viễn, rất vui được quen biết người, ta tên là Lăng Dạ.”

Lục Viễn nghe Lăng Dạ nói, trong lòng có chút lảng lảng, y nói tên của y với ta kia.

Những người đi cùng với Lục Viễn nghe thế, trong lòng nhất thời có chút hối hận, sớm biết vậy thì đã tự đi rồi, như vậy thì có thể kéo gần quan hệ, nên ghen tỵ nhìn Lục Viễn.

Lăng Quang nhìn đám người trước mắt, thật là chướng mắt, thiệt muốn làm cho bọn chúng biến mất khỏi tầm nhìn, nhưng lại nhìn nhìn Lăng Dạ, cuối cùng chỉ có thể từ bỏ, đợi sau này phải vạn phần chú ý mới được, sớm biết thế thì đã bảo Dạ nhi đeo mũ trùm rồi, như vậy sẽ không khiến cho kẻ khác chú ý, Lãnh và Lăng Quang nhìn nhau một cái, thế là hai người quyết định bắt tay đối địch, trước tiên giải quyết những kẻ khác đã, rồi sau đó mới giải quyết mâu thuẫn của hai người.

Vì vậy hai kẻ đứng trên cùng một chiến tuyến lập tức bắt đầu hợp tác lần đầu tiên.

“Dạ nhi, người muốn đi du hồ sao?” Lãnh nhìn Lăng Dạ, bộ mặt nghiêm túc, thay đổi biểu tình lạnh lẽo vừa này, trịnh trọng hỏi.

Lăng Dạ kỳ quái nhìn Lãnh, gạt đầu, có đi dạo hồ thôi, sao phải nói nghiêm túc trịnh trọng như vậy.

“Nhưng hôm nay người không phải là có việc sao, không có thời gian du hồ đâu, nếu không thì mai đi được không?” Lăng Quang tiếp lời.

“Đúng a, hôm nay người có việc rồi, ngày mai đi.” Lãnh phụ họa, sau đó nói với đám người kia: “Thật xin lỗi a, hôm nay chúng tôi còn có việc, không thể đi du hồ với các người, thật rất áy náy.”

Nói xong, Lãnh và Lăng Quang mỗi người kéo một tay của Lăng Dạ, đi như chạy về khách ***.

Lăng Dạ nhìn hai tên Lãnh và Lăng Quang đó kẻ tung người hứng, bản thân căn bản không kịp nói gì, đã bị kéo đi.

Trở về khách ***, Lăng Dạ nhìn hai kẻ trước mắt, nói: “Lãnh, hôm nay chúng ta có chuyện gì, người nói rõ ràng cho ta, ta đã đáp ứng bọn họ rồi, đột nhiên thay lời, đây là chuyện không có đạo đức.”

Lăng Quang thấy Lãnh bị chất vấn, trong lòng vô cùng thư thái, trên mặt lộ ra một nụ cười vui sướng trên tai họa của người khác, kết quả cũng không cười được quá lâu.

“Phụ hoàng, người cũng vậy, nói rõ ra cho ta.” Lăng Dạ khí thế bức người, hiện tại y là lão đại.

Nụ cười của Lăng Quang cứng ngắc trên miệng, ta cũng phải giải thích sao.

Lãnh một bộ muốn đồng cam cộng khổ, nhìn Lăng Quang chịu khổ, tâm tình khó chịu vừa rồi cũng lập tức tốt hơn rất nhiều.

“Dạ nhi, tối hôm qua người nói, hôm nay muốn đi ăn đặc sản ở đây, còn bảo muốn đi đến một vài nơi vui vẻ ở Huy Kí này nữa mà.” Lãnh mở to mắt nói dối, không chút chớp mắt, lại thêm một bộ mặt chân thành.

Có sao, Lăng Dạ gõ gõ đầu, sao ta lại không nhớ nhỉ, nhưng mà nhìn Lãnh chân thành như thế, lẽ nào bản thân thật sự đã quên mất, nhưng nói đi cũng phải nói lại, Lãnh và phụ hoàng lúc nào thì lại có nhiều biểu tình phong phú thế này a.

“Dạ nhi, người không quên mất chứ, tối hôm qua người nói mà, nhưng là lúc người say rượu, cho nên chắc quên mất đó.” Lăng Quang nhìn Lăng Dạ, trên mặt là biểu tình ‘chắc vậy đó’.

Hồ nghi nhìn nhìn hai người, cuối cùng bán tín bán nghi nói: “Các người không lừa ta?”

Hai người đồng thời gật đầu.

“Nếu đã như vậy, các người kéo ta trở về khách *** làm chi?” Lăng Dạ lại hỏi.

Lăng Quang và Lãnh nhìn nhau một cái, đều không biết nên nói thế nào, cuối cùng Lăng Quang mở miệng nói: “Chúng ta trở về lấy đồ ăn, sáng nay ra ngoài sớm, đã quên mang theo hạnh nhân tô mà Dạ nhi thích nhất.”

Lãnh gật đầu, biểu tình ‘đúng là như thế’.

“Vậy, nhanh đi lấy đồ ăn đi, lát nữa liền xuất phát, ta còn muốn đi du hồ.” Lăng Dạ hưng phấn nói.

Qua một lúc sau, ba người lại ra khỏi cửa.

Lần này đã có mục tiêu đến, nên không còn loạn chạy khắp nơi trên đường nữa, trực tiếp đi thẳng đến địa điểm.

Đến bờ hồ.

Lăng Dạ nhìn mỹ cảnh trước mắt, vươn người uống một cái, sau đó hít sâu một hơi.

“Phụ hoàng, Lãnh, chúng ta đi tìm một con thuyền đi, đứng ở đây không thoải mái bằng trên thuyền.”

“Vậy chúng ta đi đến bên kia tìm.” Lăng Quang kéo tay Lăng Dạ, đi đến một nơi cho thuê thuyền, thế là Lãnh chỉ có thể đi theo.

Đi đến chỗ thuê thuyền, Lăng Quang tùy tiện chọn một chiếc, sau đó ba người bắt đầu du hồ.

Lăng Dạ ngồi trên thuyền vừa thưởng thức mỹ cảnh, vừa ăn mỹ thực, ngày tháng thế này thật là thoải mái a.

Rất nhanh một buổi sáng đã trôi qua. Bạn đang ?

“Dạ nhi, chúng ta đi ăn cơm trưa trước đi, đợi lát nữa lại chèo thuyền.” Lãnh thấy Lăng Dạ vẫn tựa hồ đang chưa hết hứng khởi nói.

Gật gật đầu, ba người trở lại bờ, đi đến một lầu ở cạnh bờ hồ, tìm một vị trí ở gần cửa sổ, rồi ngồi xuống.

Kêu vài món, ba người tùy ý chuyện phiếm, bỗng nhiên một thanh âm truyền vào lỗ tai.

“Dạ nhi, là người sao?”

44. Chương 44

CHƯƠNG 44

Lăng Dạ nghe thấy có người gọi tên mình, vô thức quay đầu, nhìn bạch y nam tử trước mặt: “Diệp Phong, là người, sao lại trùng hợp như thế.”

“Đúng vậy, không nghĩ đến Dạ nhi người thế nhưng lại đến Huy Kí, mới đầu ta còn cho rằng đã nhìn lầm rồi, xem ra duyên phận của chúng ta cũng thật không tồi đi.” Viên Diệp Phong cười híp mắt nhìn Lăng Dạ, gật đầu với Lăng Quang và Lãnh: “Thật không ngờ Lăng hoàng thượng ngài lại có hưng trí như thế, dẫn Dạ nhi đến Huy Kí quốc dạo chơi, sao lại không nói với ta một tiếng, để ta có thể tận tình chiêu đãi khách quý.”

“Lần này chỉ là ra ngoài du ngoạn thôi, cho nên không muốn kinh động các người, nhưng cũng không thể ngờ a, Viên hoàng thượng lại cũng hưng trí như vậy, xuất cung đi dạo hồ.” Lăng Quang nhàn nhã nói.

Mà Lãnh nhìn người trước mắt này, tế bào toàn thân đều dựng ngược lên, người này không dễ đối phó đâu, hơn nữa hần hình như cũng thích Dạ nhi.”

Nghe thấy Lăng Quang nói thế, Lăng Dạ có chút mơ hồ: “Viên hoàng thượng.”

“Sao vậy, Dạ nhi không biết sao, hai năm trước, Diệp Phong đã đăng cơ làm hoàng thượng rồi.” Lăng Quang nhìn Lăng Dạ đang mê mang không hiểu, dịu dàng nói.

Lăng Dạ lắc đầu, lại quay ra nhìn Lãnh.

Lãnh thấy Lăng Dạ tràn đầy nghi hoặc nhìn mình, gật đầu nói: “Người chỉ biết ăn, sao còn đi quan tâm mấy chuyện này nổi.”

Nghe Lãnh nói, Lăng Dạ có chút lúng túng quay đầu, dường như hai năm trước bản thân vẫn không thể thoát khỏi ám ảnh của những lời nói của phụ hoàng, nên hóa bị thương thành ham muốn ăn uống, chỉ biết ăn, những chuyện khác một chút cũng không thêm quan tâm.

Viên Diệp Phong nhìn bộ dáng áy náy của Lăng Dạ, hơi mỉm cười, nói: “Dạ nhi vẫn xinh đẹp như thế a.”

Lãnh và Lăng Quang nghe vậy, trong lòng vô cùng không thoải mái, mà Lăng Dạ lại lúng túng cười, đồng thời trong lòng cũng nghĩ, người là đang khen ta hay đang chọc ghẹo ta vậy.

Thế là bữa cơm vốn dĩ có ba người lại biến thành bốn người, Lăng Quang và Lãnh nhìn tên tình địch bỗng dưng xuất hiện đó, thứ nghĩ tới đều là, xem ra phải nhanh chóng đưa Dạ nhi rời khỏi Huy Kí quốc sớm thôi.

Viên Diệp Phong nhìn Lãnh, hỏi: “Không biết vị này là?” Không nhớ rõ là bên người Lăng Dạ có một người thế này tồn tại a.

“Lãnh.” Không có lời thừa thãi, điển hình của tiết kiệm lời như vàng.

“Dạ nhi, thật không ngờ mị lực của người lại lớn đến thế a.” Ý vị thâm sâu nhìn ba người đó, nếu như bản thân lại can thiệp vào, thì sự việc nhất định sẽ càng thêm thú vị nha.

Lăng Dạ lúng túng cười, có ý gì a, ta vốn dĩ đã có mị lực rất lớn rồi, nhưng tại sao hấp dẫn toàn là nam nhân như thế, Lăng Dạ nhàm chán chuyện phiếm với Viên Diệp Phong, bởi vì, Lăng Quang không đem chuyện Lăng Dạ mất tích ra công bố rộng rãi, nên Viên Diệp Phong không hề biết chuyện ba năm qua Lăng Dạ không ở trong cung, mà trong khoảng thời gian này, Thừa tướng và Hoàng hậu bị nhốt vào đại lao, còn thêm một đại hoàng tử Lăng Thần, một chuyện đại sự như vậy, ngược lại đã hoàn toàn lu mờ tin tức thất tung của Lăng Dạ.

“Dạ nhi, người đến Huy Kí từ khi nào, nếu đã đến rồi, vậy thì để ta dẫn người dạo chơi một thời gian, ta sẽ đưa người đến những nơi rất vui.” Viên Diệp Phong nói.

“Ở đây có cái gì vui vậy?” Lăng Dạ nghi hoặc hỏi, cổ đại trừ mấy chỗ có phong cảnh đẹp, lại có thể có chỗ vui chơi nào vui vẻ được.

“ Ở thành Nam có một khe suối nhỏ, ở đây phong cảnh rất đẹp, hơn nữa trong khe suối còn có cua, cá khá nhiều, không bận rộn thì có thể đến chơi, ở thành Bắc thì có một ngọn núi, thành Đông thì có vườn trái cây, thành Tây thì có hồ ao, hiện tại là mùa xuân, đi những nơi đó dã ngoại thì rất không tồi đó.” Viên Diệp Phong từng cái từng cái giới thiệu.

Lăng Dạ chăm chỉ ngồi nghe Viên Diệp Phong giới thiệu từng nơi, mà Lăng Quang và Lãnh cũng nhàm chán ngồi nghe, đồng thời trong lòng nghĩ đến khi nào thì nên đưa Lăng Dạ rời khỏi Huy Kí quốc.

Viên Diệp Phong thao thao bất tuyệt nói, không chút để ý đến Lăng Quang và Lãnh hai người tràn đầy không vui.

Mà Lăng Dạ nhìn Viên Diệp Phong nói hứng thú đến thế, cũng không nỡ cắt lời của hắn, chỉ có thể căng da đầu làm như đang lắng nghe rất hứng thú, thật ra đã sắp muốn ngủ đến nơi rồi.

Viên Diệp Phong không biết tí gì về những gì Lăng Dạ đang nghĩ, cho rằng Lăng Dạ đang lắng nghe rất nhập thần, cho đến khi.

“ Bình.” Một tiếng, bởi vì quá mệt, đầu của Lăng Dạ trực tiếp gõ lên mặt bàn, thế là cuối cùng cũng tỉnh lại, ngáp một cái thật bự, hỏi: “Vừa rồi người nói đến đâu rồi?”

Viên Diệp Phong: “”

Lăng Quang nhẹ nhàng xoa xoa cái trán đã bị đập lên mặt bàn của Lăng Dạ, nhìn thấy điệu bộ mặt đầy hắc tuyến của Viên Diệp Phong, rất muốn cười, nhưng lại nghĩ phải giữ lại mặt mũi cho hắn, thế là rất lễ mạo nói: “Dạ nhi có thể là tối qua không ngủ đủ, thật sự xin lỗi, khiến người phải nói nhiều như thế.”

Lãnh cười như không cười nhìn Viên Diệp Phong, sau đó sững ái rờ rờ trán của Lăng Dạ, nói: “Hôm nay cứ nói đến đây thôi, chúng ta lần sau lại nói tiếp, Dạ nhi cũng khá mệt rồi, chúng tôi mang y về nghỉ ngơi trước.”

Không để cho Lăng Dạ có thời gian để nói gì, hai người trực tiếp kéo tay của y rời khỏi tử lâu, hoàn toàn không chừa mặt mũi cho Viên Diệp Phong.

Đi khỏi tử lâu, Lăng Dạ vô tội hỏi: “Chúng ta tại sao phải đi vậy.”

“ Chúng ta đi nơi khác dạo chơi, ở đây đã ngụ lại khá lâu rồi, sẽ nhàm chán.” Lăng Quang giải thích.

“ Vậy chúng ta đi đâu a?” Lăng Dạ hỏi.

“ Trước hết chúng ta trở lại khách ***, người ngủ một giấc cho đã đi rồi nói.” Lãnh nhàn nhã nói.

“ Ta đã không còn mệt nữa rồi.” Lăng Dạ cự tuyệt. Bạn đang ?

“ Vậy chúng ta đi đến khe suối ở thành Nam chơi thế nào.” Lăng Quang kiến nghị.

“ Bắt cua a, đều là trò chơi của tiểu hài tử.” Lăng Dạ buồn bực lắm bầm.

“ Dạ nhi hiện tại cũng còn trẻ mà, chúng ta cùng đi bắt là được, hiếm khi có dịp chơi một lần.” Thanh âm lẩm bầm của Lăng Dạ mặc dù nhỏ, nhưng Lăng Quang vẫn có thể nghe được.

“ Đúng vậy, Dạ nhi, hiếm khi đến một lần, đi dạo chơi cũng không tồi đâu, hơn nữa nghe nói nơi đó còn có thể nướng đồ ăn nữa, đến lúc đó chúng ta có thể cũng hưởng thụ một bữa.” Lãnh làm loạn nói.

Thế là, dưới sự khuyên nhủ của hai người đó, Lăng Dạ đi đến khe suối ở thành Nam bắt cua, nướng đồ ăn.

.....Khe suối thành Nam.....

Trong dòng sông một đoạn nước chảy không xiết, ba người chân trần đang lật một phiến đá, bắt hết mấy con cua dưới phiến đá lên, nhìn thấy cua trong thùng đã dần dần nhiều lên, Lăng Dạ thật sự có chút hoài nghi, nhiều người bắt như thế, loài cua này sẽ không bị tuyệt chủng chứ.

Thế là để phòng ngừa chúng bị tuyệt chủng, Lăng Dạ dứt khoát đem mấy con cua trong thùng thả hết trở lại, Lăng Quang và Lãnh thấy hành động kỳ quái của Lăng Dạ, không có hỏi y nguyên nhân, chỉ cần Lăng Dạ vui vẻ là được.

45. Chương 45

CHƯƠNG 45

Lăng Dạ đem tất cả cua bắt được thả hết, nhìn thấy trong dòng nước hoặc dưới phiến đá mấy con cua đồng đút bò ngổn ngang, trong lòng bất giác cũng cảm thấy hạnh phúc.

Lãnh và Lăng Quang nhìn Lăng Dạ đang mỉm cười hạnh phúc, trong lòng cũng vô cùng sung ái, nhìn lẫn nhau, khi ý thức được đối phương là tình địch của mình xong, lập tức hung hăng trừng đối phương một cái, rồi tiếp tục nhìn Lăng Dạ.

Thời gian vui vẻ luôn qua rất nhanh, buổi chiều nhanh chóng trôi qua, ở phía xa một mảng đỏ sẫm, ánh sáng chiều rực rỡ phủ đầy bầu trời vốn dĩ xanh lam, trên bãi cỏ, những dòng người đang dần dần tan ra, dưới một gốc cây to, ba người Lăng Dạ chậm rãi nướng xâu thịt trước mặt, hương thơm theo gió từ từ phiêu đảng tứ phía, ngẫu nhiên sẽ mang theo chút hương hoa, và mùi vị ngát thơm của bãi cỏ xanh.

Lăng Dạ chậm rãi ngồi ăn thức ăn mà hai người kia nướng cho mình, hương vị rất ngon, thấy hai người vội vàng bên ngọn lửa, cũng bèn bỏ đồ ăn trong tay xuống, chế đồ nướng cho họ, nhìn thấy xâu thịt trước mặt đang chín dần, sau đó tràn đầy hương thơm, liền phân hai xâu thịt ra đưa cho hai người, Lăng Quang và Lãnh nhìn xâu thịt mà Lăng Dạ đưa cho, kinh ngạc một lát, rồi vui mừng tiếp nhận, vui vẻ hứng khởi mà thưởng thức.

Lăng Dạ lấy thêm vài xâu rau củ, sau đó rưới dầu lên, rồi đặt lên giá nướng, có thể dầu bôi quá nhiều, nên mấy xâu rau củ này trực tiếp bốc cháy, thấy đồ ăn bị bốc cháy, Lăng Dạ tay chân luống cuống dập lửa cho chúng, cảm thán cũng may không gây ra nạn cháy rừng.

Lăng Quang và Lãnh nhìn Lăng Dạ chân tay luống cuống, liền bỏ xâu thịt trong tay xuống, chạy lại giúp đỡ.

Lăng Dạ nướng cho hai người bọn họ ăn, mà Lăng Quang và Lãnh lại nướng cho Lăng Dạ ăn, ba người vui vẻ hưởng thụ thời gian vui vẻ khó có được, trên đường trở về, Lăng Dạ đi chính giữa, không ai nói chuyện gì, bảo giữ tình trạng yên tĩnh, không khí cũng rất hài hòa, nhưng lại có chút dị thường.

Cuối cùng không khí tĩnh lặng này bị Lăng Quang phá vỡ.

“Dạ nhi.” Ngừng một lát, Lăng Quang suy nghĩ rất cuộc có nên nói hay không, cuối cùng hít một hơi thật sâu, nói: “Dạ nhi, ngày mai theo ta trở về Quang Diệp đi.”

Lăng Dạ nhìn Lăng Quang, sau đó quay đầu, tránh khỏi đường nhìn của y, hai mắt nhìn về phía thật xa, nói: “Ta muốn ở Huy Kí quốc thêm vài ngày.” Nói xong, cúi thấp đầu, như đang trầm tư, cũng giống như đang khẩn cầu Lăng Quang cho phép.

Thở dài một hơi, Lăng Quang nắm tay của Lăng Dạ, nói: “Vây ở chơi thêm vài ngày, trước hết dạo hết mọi nơi ở Huy Kí rồi trở về sau.” Trong lòng có chút hối hận đã đáp ứng yêu cầu của Lăng Dạ, dù sao thì ở bên ngoài càng lâu, tình địch cũng sẽ càng tăng nhiều, nhưng lại không nỡ cự tuyệt.

Lãnh từ đầu đến cuối bảo trì trầm mặc, bộ mặt băng lạnh, khiến người khác đoán không ra hắn đang nghĩ gì, nhìn đôi phụ tử trước mặt, hoặc có lẽ có thể gọi là người yêu, trong lòng của Lăng Dạ, bản thân đối với y là sự tồn tại ra sao, chỉ là một bằng hữu, một người có thể có thể không sao?

Lắc lắc đầu, xua tan nghi hoặc trong lòng, hiện tại thắng thua còn chưa có quyết định, sao lại có thể dễ dàng đưa ra kết luận như thế chứ, bản thân yêu thích người ta thì phải biết tranh giành chứ.

Nắm lấy tay còn lại của Lăng Dạ, nếu như về sau không thể làm người yêu của người, vậy hiện tại ta sẽ trân trọng từng ngày được bên người.

Lăng Dạ cảm thấy hai bàn tay nắm lấy mình, đều rất ấm áp, nhìn Lăng Quang, lại nhìn Lãnh, bên cạnh luôn có người yêu ta và có người ta yêu.

Khi trở về đình viện của Lăng Quang, thị tùng ở đây đã thay bọn họ sắp xếp phòng sạch sẽ, tùy ý đi vào trong một gian, ngồi lên giường, cuối cùng dứt khoát nằm xuống, nhẹ nhàng lăn lăn, đem chăn quấn thành một đồng, nhắm mắt lại, một mảng tối đen, trong đêm rất an tĩnh, trong đầu một mảng trắng xóa, cái gì cũng không cần nghĩ, hơn nữa cái gì cũng không muốn nghĩ, chỉ là lạng lẽ nằm nơi đó, thẳng đến khi chìm vào giấc mộng.

Lăng Quang và Lãnh hai người rất yên tĩnh ngồi ở tầng tháp ngắm sắc đêm, một vầng trăng tròn cao cao treo trên bầu trời, thỉnh thoảng sẽ có một làn gió nhẹ thổi qua, khiến cho lá cây bay xào xạt, đánh vỡ trời đêm yên tĩnh.

Hai người ai cũng không nói gì, chỉ là lạng lẽ ngồi ở đó, nhìn bầu trời sao.

Tựa hồ muốn sớm kết thúc cục diện này, Lãnh chuyển nhãn thần về phía Lăng Quang, hỏi: “Người rất yêu Dạ nhi!” Biết đó là một câu khẳng định, nhưng vẫn không thể nhịn được muốn hỏi thử, hy vọng không phải như trong lòng nghĩ.

Lăng Quang không có trả lời, chỉ là gật gật đầu, qua rất lâu sau, mới nói: “Rất yêu rất yêu.”

Câu trả lời như trong dự liệu, Lãnh nhìn Lăng Quang, cũng chỉ có khi nói đến Lăng Dạ, trên bộ mặt nghiêm túc bằng lạnh đó mới lộ ra nụ cười hạnh phúc sũng ái, “Ta cũng rất yêu y, y không thua kém người.”

Lăng Quang ngừng một chút, sau đó nói : “Ta biết, nhưng ta sẽ không để người giành mất Lăng Dạ.”

“ Nếu như, Dạ nhi y thích ta, không thích người nữa, vậy người sẽ làm gì.” Lãnh nhìn Lăng Quang, đáp án này đối với hắn rất quan trọng.

“ Đây là chuyện không có khả năng, nếu như Dạ nhi thật sự không thích ta nữa, vậy ta cũng sẽ vĩnh viễn giam y ở bên cạnh ta, không để y ly khai.” Khi nói những lời này, Lăng Quang có chút kích động, biết đó chỉ là giả thiết, , nhưng tại sao vẫn tức giận như thế, là đang sợ hãi sao?

Nghe thấy đáp án của Lăng Quang, Lãnh chớp chớp mắt nhìn y, cuối cùng thở dài một hơi: “Người đích thật là một nam nhân rất bá đạo, tuy rằng Dạ nhi thích người, nhưng trước khi nghe thấy y cự tuyệt ta, ta sẽ không từ bỏ.” Lãnh đứng lên, sau đó nhảy xuống dưới, động tác rất ưu mỹ.

?

Lăng Quang cũng nhảy xuống, đối lưng với Lãnh, và khẩu khí cũng giống như Lãnh, nói: “Ta sẽ không để cho người đạt được, Dạ nhi chỉ thuộc về ta.” Sau đó đi về hướng phòng của Lăng Dạ.

Mà Lãnh nhìn Lăng Quang đi về hướng phòng của Lăng Dạ, không nói gì, quay người đi, hướng về phía ngược lại.

Đi vào trong phòng, nhìn thấy Lăng Dạ cuộn chặt trong chăn thành một đồng, trong phòng chỉ còn tiếng hít thở của y, nhìn người đang gằn trong gang tấc, hung hăng hít lấy hương vị trên thân thể của Lăng Dạ, sau đó chui vào ổ chăn, chặt chẽ ôm lấy y, gương mặt ngủ say yên tĩnh đó, đột nhiên nghĩ đến ngày mai khi Lăng Dạ nhìn thấy ta lại ngủ chung với y, không biết sẽ có phản ứng thể nào, vì thế có chút chờ đợi, tóm lại bất kể phản ứng ra sao, bản thân vĩnh viễn đều sẽ không buông tay.

46. Chương 46

CHƯƠNG 46

Buổi sáng hôm sau, đúng như kỳ vọng của Lăng Quang, sau khi Lăng Dạ mở mắt ra, thấy Lăng Quang đang ôm y, cười rạng rỡ. Thì bắt đầu nổi bão.

“ Không phải ta đã nói, ta muốn ngủ một mình hay sao, người sao lại trèo lên giường của ta nữa rồi, đừng nói ta lại uống say, rồi kiên quyết kéo người lên, không cho người đi nha?” Lăng Dạ nộ khí ngập trời nhìn Lăng Quang trước mặt, thật sự là tự tìm chửi mả.

“Dạ nhi, hiện tại vẫn là mùa xuân, trời tối ngủ một mình sẽ lạnh, ta sợ người nhiễm lạnh, cho nên mới..... ta cũng là một lòng hảo tâm thôi.” Trong lòng nói tràn đầy ủy khuất, nhưng nụ cười gian tà trên mặt lại khiến cho người ta cảm thấy lời nói đó giống y dè xòm.

Nhìn cái tên mặt dày vô sỉ đó, Lăng Dạ không muốn để ý nữa, mặc xong y phục thì đi thẳng ra ngoài, khi ra khỏi phòng, thấy hôm nay trời âm u, thời tiết thật là nói dối là dối, hôm qua còn trong xanh không gợn mây, hôm nay đã mây đen dày đặc, rõ ràng tối hôm qua không phải là sao đầy trời sao, thật sự là thời tiết đặc thù a.

Cảm khái lại cảm khái, hôm nay chắc cũng sẽ trôi qua bình thường, thấy Lãnh đã dậy rồi, đang ở trong vườn luyện võ, liền đi lại tìm một cái ghế ngồi xuống, chậm rãi thưởng thức, nhìn theo những quyền đánh ra, tư duy cũng dần dần phiêu lãng thật xa.

Từ lúc nào nhỉ, bản thân thích nhất chính là mỗi buổi sáng nhìn Lâm thúc thúc luyện võ trong vườn, thỉnh thoảng cũng sẽ học một chút, đã từng có lúc, bản thân cũng ngồi trên ghế đá trong vườn, sau đó đợi mẫu thân làm hạnh nhân tô cho mình, đã từng có lúc, có một sân vườn tràn đầy tiếng cười vui vẻ, nhưng hiện tại, sân vườn đó chắc đã mọc đầy cỏ dại rồi, trong nhà chắc chắn cũng bụi bặm che kín, ở đó có kỷ ức mà ta vui vẻ, đột nhiên nhớ tới nó, lại muốn quay về nơi đó, nhìn thử xem cây đại thụ mình từng leo lên có cao lớn hơn không, đã chết khô rồi, hay vẫn còn tươi tốt.....

Lăng Quang ra khỏi phòng nhìn thấy Lăng Dạ đang trầm tư, thân thể đơn bạc đó, phản phát như ngay cả gió thổi cũng có thể ngã, lại phản phát như sẽ phiêu theo làn gió, trong lòng liền có chút khẩn trương, sợ Lăng Dạ lại ly khai lần nữa, nên nhanh chóng chạy qua, ôm y vào trong lòng, hỏi: “Sao vậy, nghĩ đến chuyện gì vậy?”

“Không có gì cả, phụ hoàng, khi trở về, chúng ta có thể trước tiên dừng ở Lục Diệp trấn một chút không, ta muốn đến căn nhà lúc trước xem thử.” Lăng Dạ chớp chớp mắt nhìn Lăng Quang, hy vọng có thể đạt được sự đồng ý của y.

“Ân, Dạ nhi muốn đi đâu phụ hoàng đều dẫn người đi.” Lăng Quang nghe Lăng Dạ nói, trong lòng hiểu rõ vừa rồi Lăng Dạ đang nghĩ cái gì, sáu năm đó y trải qua ở căn nhà đó, nhìn thấy nơi này, hoài niệm là đúng rồi.

Lãnh đánh quyền xong thấy Lăng Dạ đang bị Lăng Quang ôm trong lòng, nói: “Dạ nhi, sao hôm nay hiếm được người có hứng thú nhìn ta luyện võ, trước đây đều chưa từng có mà.” Biểu tình trên mặt không vì lời nói châm chọc mà thay đổi, vẫn như trước một bộ mặt băng sơn.

Thoát ra khỏi vòng ôm của Lăng Quang, đi tới trước, cười nói: “Hiếm khi hôm nay ta nhìn người đánh quyền, sao không đánh lâu một chút, để ta nhìn cho đã chứ.” Thấy trên gương mặt có chút mồ hôi, Lăng Dạ đột nhiên đưa tay ra, dùng ống tay áo lau cho hắn, trước đây mẫu thân cũng lau mồ hôi cho mình và thúc thúc như vậy.

Tư duy phiêu lãng về quá khứ, không hề phát giác hành động vừa rồi của mình có bao nhiêu ái muội.

Trong lòng Lãnh có chút bất ngờ, đây là lần đầu tiên Lăng Dạ lau mồ hôi cho hắn, còn là trước mặt của người kia nữa, khóe môi nhẹ nhàng cong lên, giống như là đang thị uy.

Khi Lăng Dạ thoát ra khỏi vòng tay Lăng Quang, trong lòng y đã có chút nổi giận, nhưng lại không thể biểu hiện ra, chỉ có thể bày ra một bộ mặt nhăn nhó, biểu thị trong lòng đang cảm thấy không vui và thất vọng, khi Lăng Dạ dùng ống tay áo lau mồ hôi cho Lãnh, xém chút thì y đã bạo phát rồi.

“Khụ, khụ, khụ.” Lăng Quang chỉ có thể dùng phương pháp này để biểu đạt sự tồn tại của bản thân, nhìn tên Lãnh đang vô cùng đắc ý, bộ mặt âm trầm của Lăng Quang càng thêm cùng cực, rất muốn đánh cho tên Lãnh đó một trận, nhưng lại sợ Lăng Dạ nói gì, sau đó lại giận y, không dễ gì mới đoàn tụ, được Lăng Dạ tha thứ, sao có thể làm ra những chuyện không được phép, khiến Lăng Dạ tức giận chứ.

Lăng Dạ nghe tiếng ho của Lăng Quang, quay đầu lại nhìn, phát hiện không có gì không đúng cả, lại quay đầu về, lúc này mới nhớ tới hành vi ái muội vừa rồi của mình, có chút quần bách và lúng túng, bản thân chỉ là nghĩ tới những việc mẫu thân hay làm mà thôi, không nghĩ rằng lại tự động mô phỏng theo như thế.

Thấy Lãnh và Lăng Quang đang trừng mắt nhìn lẫn nhau, không thèm để ý, hiện tại bản thân chỉ cảm thấy áy náy, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi tầm nhìn của hai người, thế là chậm chậm đi vào trong phòng.

Bữa sáng sớm đã được chuẩn bị xong, cũng như lúc ở chung với Lãnh trước đây, rất phong phú đa dạng, Lăng Dạ ăn luôn mồm, bởi vì chuyện vừa mới xảy ra, Lăng Dạ có phần quần bách, nên không có nói chuyện, chỉ cúi thấp đầu, không ngừng ăn.

Lăng Quang và Lãnh thấy Lăng Dạ không nói chuyện, hai người cũng không có cái gì để nói với nhau, hơn nữa cả hai vốn dĩ là tình địch, thế là bữa sáng trôi qua trong bầu không khí dị thường và an tĩnh. Bọn đang ?

Bởi vì đã đáp ứng Lăng Dạ, phải đưa y đi dạo chơi khắp Huy Kí, thế là dùng bữa xong, ba người liền đi ra thành Tây, bởi vì trời âm u, nên thời tiết có chút chán nản.

Khi đến thành Tây, trên mặt Lăng Dạ đã xuất hiện một chút mồ hôi, Lăng Quang học theo động tác sáng nay của Lăng Dạ, giúp y lau đi, không thèm để ý đến Lãnh bởi vì chậm chân mà đang bực bội, trong lòng chỉ cầu nguyện, ngàn vạn lần đừng gặp Viên Diệp Phong.

Nhưng sự thật chứng minh, việc tốt không linh việc xấu lại linh, vừa mới đi đến thành Tây không bao lâu, đã thấy Viên Diệp Phong hưng phấn bồng bồng đi về phía bọn họ, thấy bộ dáng Lăng Dạ vẫy tay biểu thị hoan nghênh, trong lòng có chút khổ não đã đáp ứng yêu cầu của Lăng Dạ, chỉ mong ngóng có thể nhanh chóng dạo xong Huy Kí, sau đó ly khai, như vậy sẽ bớt đi một sự uy hiếp.

Lãnh thấy Lăng Quang một bộ dáng chuẩn bị nghênh chiến, trong lòng cười nhạo một tiếng, tự mình nói, tự mình giải quyết đi, rồi không nhìn Lăng Quang nữa. Dù sao thì nếu y giải quyết mọi chuyện thì cũng đã giúp ta giải quyết bớt phiền toái, bản thân chỉ cần ngồi trên núi nhìn hổ đánh nhau là được, chờ y có không trụ nổi thì xuống giúp một tay là được.

Viên Diệp Phong đến trước mặt Lăng Dạ, nhìn Lăng Quang đang vô cùng cảnh giác, và Lãnh thì bộ dáng chuyện không liên quan đến mình, mỉm cười chào hỏi.

Sau đó trực tiếp kéo tay Lăng Dạ, nói: “Dạ nhi, chúng ta lại gặp mặt, thật là trùng hợp, các người là muốn đi dạo chơi thành Tây đi, nói cho người biết, thành Tây có một nơi rất vui đó, ta dẫn người đi.” Sau đó không để ý đến hai đạo mục quang đang bắn tới, đi về phía trước.

47. Chương 47

CHƯƠNG 47

Lăng Quang và Lãnh hai người trừng mắt nhìn cánh tay Viên Diệp Phong đang chạm vào Lăng Dạ, thấy ánh mắt đặc ý tự mãn của hắn.

Lăng Quang tiến tới, ôm Lăng Dạ đang bị Viên Diệp Phong kéo lấy vào lòng, khiến cho tay của Lăng Dạ rời khỏi Viên Diệp Phong, sau đó nói: “Vậy thì cùng nhau đi thôi.”

Mà Lãnh lúc này cũng tiến lên kéo tay còn lại của Lăng Dạ, hai người kẹp Lăng Dạ ở chính giữa, để tránh y và Viên Diệp Phong tiếp xúc.

Mà Viên Diệp Phong khi thấy bộ dáng bá đạo cường thế của Lãnh và Lăng Quang, trên mặt là biểu tình vô hại, thỉnh thoảng liếc mắt cùng Lăng Dạ, rồi cho hai người bọn họ ánh mắt khiêu chiến.

Thế là trong suốt một ngày đi dạo thành Tây, đã trôi qua trong sự chiến đấu của ba người.

Những ngày tiếp theo, Viên Diệp Phong luôn đứng giữ có mặt, sau đó cùng Lăng Quang, Lãnh hai người mất to trừng mắt nhỏ, mỗi lần khi Lăng Dạ nhìn bọn họ, ba người luôn là bộ mặt vô tội.

Một tuần rất nhanh trôi qua, Lăng Quang thấy Lăng Dạ đang nằm ngủ ở cạnh bên người y, trong lòng đang suy tính phải làm sao mới có thể dụ y rời khỏi Huy Kí, như vậy mới có thể bớt đi một tình địch, mấy ngày nay cứ luôn cùng với Viên Diệp Phong trừng mắt qua lại, đôi mắt đã muốn ầm ầm đau nhức rồi.

Nhẹ nhàng rời khỏi giường, đi ra ngoài cửa, trên trời là một mảng đầy sao, vàng trắng mỹ lệ, y phi thân lên nóc nhà, thấy Lãnh đang ngồi một mình ở đó uống rượu ngắm trăng.

Thấy Lăng Quang cũng lên nóc nhà, Lãnh dùng nhãn thần tỏ ý bảo y ngồi bên cạnh, sau đó hai người tự uống rượu, ai cũng không muốn đánh vỡ bầu trời đêm yên tĩnh.

Hai người giống như đã biết trong lòng đối phương đang muốn gì, uống xong rượu, bèn đi về phòng của mình.

Ngày hôm sau, Lăng Dạ mở mắt ra nhìn thấy Lăng Quang nằm bên cạnh, có chút cảm khái độ dày da mặt của y, đuối thế nào cũng không chịu đi.

Đang muốn rời giường, Lăng Quang lại ôm lấy y, nhẹ nhàng nói nhỏ bên tai y: “Dạ nhi, hôm nay chúng ta trở về đi, ở đây chơi cũng đã lâu lắm rồi, hơn nữa phụ hoàng xuất cung cũng đã sắp hai tháng rồi, nước không thể một ngày không có vua, theo phụ hoàng về đi, hơn nữa Huy nhi và Thanh Cang đều rất nhớ người.” Lăng Quang dùng đến tình cảm, giảng thêm đạo lý, nói đến mức Lăng Dạ cảm thấy bản thân rất có lỗi với y vậy.

Nhìn nhãn thần kỳ vọng của Lăng Quang, không thể làm gì hơn là gật đầu, đáp ứng.

Thấy Lăng Dạ gật đầu, đáp ứng yêu cầu của mình, trong lòng Lăng Quang vô cùng hưng phấn, lần này Viên Diệp Phong không thể cùng y tranh giành Lăng Dạ nữa.

Rời giường, ăn xong bữa sáng, Lăng Quang liền bảo tùy tùng đi thu xếp hành lý, sau đó chuẩn bị rời khỏi Huy Kí.

Lãnh thấy Lăng Dạ thông dong ngồi trong vườn, tiến tới nói: “Chuẩn bị trở về rồi.” Nguồn :

“ Ân, phụ hoàng không thể xuất cung ra ngoài quá lâu, quốc gia cần phải có một người lãnh đạo.” Lăng Dạ nhìn từng cành cây ngọn cỏ trong vườn, ở đây ngụ cũng hơn một tuần, có chút tiếc nuối.

Lãnh nhìn Lăng Dạ, cắn cắn môi, muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng vẫn là ngậm chặt miệng.

Viên Diệp Phong vẫn như bình thường đứng giờ có mặt, thấy người trong viện vội vàng vàng, đi đến trước mặt Lăng Dạ, nhíu mày nói: “Dạ nhi, các người là đang chuẩn bị làm gì, muốn đi sao?”

Gật gật đầu, nhẹ nhàng ân một tiếng, sau đó nhìn Viên Diệp Phong nói: “Những ngày qua cảm tạ người đã hướng dẫn cho chúng ta, không biết sau lần này phải đến khi nào mới có thể gặp mặt.”

Viên Diệp Phong than một hơi, nhìn Lãnh, lại nhìn Lăng Dạ, sau đó nhẹ nhàng vuốt tóc của y, nói: “Rảnh thì nhớ đến Huy Kí thăm ta, ta cũng không có nhiều thời gian để đi thăm người.”

Lăng Quang thấy Viên Diệp Phong, liền cho hấn một nhãn thần đặc ý, từ nay về sau người đừng mơ tưởng được gặp Dạ nhi nữa.

Sau khi cáo biệt với Viên Diệp Phong, Lăng Dạ ngồi lên xe ngựa, nhìn phong cảnh bên ngoài, phải trở về rồi sao, ra đi hơn ba năm, hiện lại phải trở về thật sao? Quang Diệp, dù sao cũng là nhà của mình.

Một đường đi rất yên tĩnh, không có xảy ra chuyện gì, Lãnh cười ngựa, nghĩ lại ba năm này khoảng thời gian bên nhau, rất vui vẻ, bất tri bất giác đã yêu y, nhưng trong tim y lại đã có tồn tại của một người khác, bản thân xuất hiện quá muộn rồi chẳng? Trở về rồi thì có còn cơ hội nữa không?

Lăng Quang nhìn Lăng Dạ, trong lòng suy tính cuộc sống hạnh phúc của hai người từ nay về sau, ba người ai cũng đang suy tư chuyện riêng của mình, nên trên đường đều rất an tĩnh, chỉ có âm thanh móng ngựa, và khi gió thổi qua, lá cây đong đưa xào xạc.

48. Chương 48

CHƯƠNG 48

Cả quãng đường yên ả, Lăng Dạ ngồi trong xe ngựa, nhìn phong cảnh bên ngoài, chậm rãi tiêu thất trước mắt.

Mùa hạ sắp tới rồi, một cơn gió thoảng vào trong xe ngựa, thổi một vài sợi tóc của y bay bay, híp mắt lại, buông rèm cửa xe xuống. Vốn dĩ là chuẩn bị đến Lục Diệp trấn trước, nhưng vì chuyện trong cung, không thể không quay về đó trước, ba năm rồi, hiện lại sắp đến Quang Diệp, trong lòng có chút kích động, có vui vẻ, cũng có bàng hoàng và do dự, ở nơi đó bản thân tìm được một nửa của mình, tuy rằng chỉ ở đó trong thời gian một tháng ngắn ngủi, nhưng bản thân đã xem nơi đó là nhà của mình, rất ấm áp. Chỉ có điều nơi đó cũng có những ký ức không đẹp đẽ, tuy rằng là một sự hiểu lầm mỹ lệ, nhưng cũng vì hiểu lầm đó mà bản thân rời đi ba năm.

Một tháng sau, xe ngựa tiến vào thành Quang Diệp, đường phố vẫn như cũ, không có quá nhiều thay đổi, những tiếng sạp bên đường vẫn lớn tiếng rao hàng, hy vọng có thể giành được sự chú ý của người đi đường.

Không mất bao lâu, xe ngựa đã đến trước cửa cung, nhìn tòa kiến trúc quen thuộc trước mắt, có thương cảm, cũng có hoài niệm.

Xuống xe, hít sâu một hơi, chậm rãi đi vào bên trong, cây cỏ bên trong cũng không có thay đổi, vẫn xanh biếc, nhẹ nhàng sờ vào sợi dây trên cổ tay, nương theo ký ức trong đầu từ từ đi về phía tấm cung.

Lăng Quang thấy Lăng Dạ trầm mặc yên lặng, nhẹ nhàng kéo tay của y, tựa như biết trong lòng y đang nghĩ gì, y không nói gì, chỉ lặng lẽ đi bên cạnh Lăng Dạ.

Lãnh nhìn bóng lưng của hai người, rất hài hòa, nhìn đến sẽ khiến người ta cảm thấy ấm cúm, thoáng qua một nụ cười lạc lõng, đây là lần thứ hai hần đến hoàng cung, vì thế đối với bố cục của nơi này vẫn rất quen thuộc.

Nhìn hai người đang đi trước mặt, nhìn hai cánh tay đang nắm lấy nhau, thật hy vọng bản thân cũng là một phần trong đó, nhưng mà, hiện tại tất cả đều đã muộn rồi.

Đi không được bao lâu, từ trước mặt đã tiến tới một đám người, trong đó có một người thân mặc long bào hoàng sắc, trong nhân thần là sự chờ đợi và hưng phấn.

“Lăng Huy, người.” Ngừng một lát, trong lòng có chút nghi hoặc, nhìn người trước mặt này, lại ngẩng đầu nhìn Lăng Quang, biết bản thân lại bị lừa rồi. “Người đã lên làm hoàng thượng rồi a.” Trang phục mặc trên người của hần, cho kẻ khác có một cảm giác bất nộ tự uy, nhưng gương mặt không nghiêm chỉnh đó lại cứng rắn phá vỡ cảm giác hài hòa kia, khiến người có một sự quái dị không nói nổi.

“Dạ nhi.” Lăng Huy tiến tới, nhẹ nhàng ôm chặt người trước mặt, ba năm tưởng niệm, vốn có rất nhiều điều muốn nói, nhưng ngay lúc này lại không nói nên lời, toàn bộ tình cảm đều đã bao hàm trong một tiếng gọi Dạ nhi kia.

Lăng Quang tránh khỏi đường nhìn của Lăng Dạ, nhưng thấy biểu tình chấp vấn đó, chỉ có thể do dự nói: “Khi ta xuất cung đã truyền lại hoàng vị cho Huy nhi rồi.

Hung ác trừng mắt nhìn Lăng Quang, hình như chỉ có bản thân là không biết gì hết, còn gốc gác tin tưởng lời nói của y.

“Dạ nhi, trước hết đừng nói những cái này, ta đã bảo ngự thiện phòng chuẩn bị rất nhiều điểm tâm và đồ ăn rồi, chúng ta đã ba năm không gặp mặt, ta và Thanh Cang đều rất nhớ ngươi, chúng ta qua đó đi, rồi vừa ăn vừa nói chuyện.” Lăng Huy nhìn biểu tình của Lăng Dạ, biết là Lăng Quang lừa Lăng Dạ trở về, nên đúng lúc thay y giải nguy.

Lăng Dạ buồn bực gật đầu, theo sau Lăng Huy, vẫn không quên nhìn về phía sau, phát hiện Lãnh vẫn luôn ở sau lưng mình, không nói gì hết, nghi hoặc hỏi: “Lãnh, sao vậy, không thoải mái sao?”

Nghe câu hỏi đầy quan tâm của Lăng Dạ, trong lòng Lãnh thoáng qua một chút hơi ấm, cho Lăng Dạ một nhãn thần yên lòng, nói: “Ta không có chuyện gì.” Nói xong liền quay đầu nhìn bên cạnh, một bộ dáng đang thưởng thức mỹ cảnh.

Lăng Dạ nhìn Lãnh, vốn muốn nói tiếp, lại phát hiện hai tay của mình đều bị nắm chặt, nghi hoặc nhìn Lăng Quang, thấy biểu tình y không mấy vui vẻ, mới bưng tỉnh đại ngộ, thì ra là y đang ăn dấm chua a.

Đi đến ngự hoa viên, trong đó đã bày sẵn tiệc rượu, không có nhiều người, nhưng tất cả những người ở đó đều đã từng giúp đỡ mình, quan tâm mình, trong lòng rất cảm động, nghĩ đến bọn Lăng Huy nhất định đã chuẩn bị rất lâu rồi.

Những người đang ngồi ở đó, khi nhìn thấy Lăng Dạ đi đến, đều rầm rộ tiến lên nghênh tiếp bọn họ, có mẫu thân của Lăng Huy, phụ thân của Thanh Cang, còn có bọn Trúc Tâm nữa. Hiện tại ở đây không ai để tâm đến thân phận, giống như đang cùng ăn năm mới, một đoàn người ngồi ở đó chậm rãi ăn thức ăn trên bàn, thỉnh thoảng tán dóc vài câu.

Mọi người đều không hỏi ba năm qua Lăng Dạ đã trải qua thế nào, chỉ nói một vài biến đổi trong cung, và sự nhớ nhung của mọi người đối với y.

Lãnh nhìn bộ dạng của tất cả đều vui vẻ, trong lòng chỉ cảm thấy rất lạc lõng, cảm giác như hắn là một người dư thừa, nhìn nụ cười vui vẻ trên mặt của Lăng Dạ, trong lòng cũng có chút an ủi, biết y đã tìm lại được hạnh phúc của mình, cuộc sống sau này cũng nhất định rất đẹp đẽ, có lẽ bản thân nên thoái lui, rời khỏi đây thôi.

Trên mặt Lăng Dạ luôn bảo trì nụ cười, lắng nghe mọi người kể lại những chuyện xảy ra sau khi y rời đi, mà khiến cho người khác kinh ngạc nhất chính là chuyện Lăng Huy và Thanh Cang hai người thế nhưng đã đến với nhau.

Thời gian vui vẻ luôn ngắn ngủi, rất nhanh yến tiệc đã kết thúc, mọi người ai nấy đi về chỗ của mình.

Lăng Dạ nhìn bóng lưng của Lăng Huy và Thanh Cang, không nghĩ là hai người họ thật sự ở bên nhau, vậy nhất định sẽ hạnh phúc đi, vừa định đi về tẩm cung với Lăng Quang, lúc này Lãnh lại đi qua, gọi Lăng Dạ: “Dạ nhi, có thể cùng ta nói chuyện riêng không?”

Gật đầu, rồi đi về một hướng với Lãnh.

Lăng Quang nhìn bóng lưng hai người, nhú nhú mày, không biết để hai người bọn họ đơn độc ở bên nhau như thế là tốt hay xấu, nắm chặt quyền, cuối cùng buông xuống, đi về tẩm cung.

Trên đường, Lãnh từ tốn nhìn phong cảnh xung quanh, hiện tại trời đã tối rồi, nhìn những cây cỏ dưới ánh trăng sáng, khiến người ta có cảm giác mông lung, lại có cảm giác thần bí.

“Dạ nhi, ngày mai ta quyết định rời đi.” Lãnh ngẩng đầu nhìn trời sao, ánh trăng soi lên người hắn, lúc này biểu tình lãnh đạm lại vô cùng thu hút, khiến Lăng Dạ ngây ra một thoáng.

“Ngươi phải rời đi, đi đâu?” Lăng Dạ nhìn bóng lưng của Lãnh, cảm thấy hắn rất cô độc, khiến người ta chưa sót, nhẹ nhàng đi về phía trước, đối mặt với Lãnh, bốn mắt nhìn nhau.

“Tại sao phải rời đi?” Trong thanh âm có chút không nữ.

“Chúng ta dù sao cũng là người thuộc hai thế giới, hiện tại ngươi cũng đã tìm được hạnh phúc của mình, ta nghĩ ta cũng có thể yên tâm rồi, hiện tại ta nghĩ cũng đã đến lúc ta nên đi tìm kiếm hạnh phúc của mình rồi.” Trong thanh âm của Lãnh không còn lãnh mạc như trước đây nữa, mà trong đó bao hàm rất nhiều khổ sở, còn có bi thương.

“Vậy ngươi chuẩn bị khi nào thì đi?” Lăng Dạ rất không đành lòng, nhẹ nhàng ôm hắn, có lẽ đây là lần cuối cùng ôm hắn rồi.

“Ta sẽ trở lại thăm ngươi.” Biết Lăng Dạ không nữ, cảm giác trong lòng lại không còn buồn như thế nữa, thật ra y cũng có chút để ý đến ta mà.

Lăng Dạ không hỏi hắn nữa, chỉ là nhẹ nhàng ôm hắn, trời đêm rất yên tĩnh, chỉ có tiếng trùng kêu và gió thổi. Ngày hôm sau, Lãnh ly khai từ rất sớm, không để bất cứ ai đưa tiễn hắn, cũng không muốn bất cứ

ai tiền hân, khi đứng ở trước cổng thành Quang Diệp, quay đầu lại nhìn, sau đó bước nhanh về phía trước, cuối cùng bản thân vẫn không nói cho y biết cảm giác của mình đối với y.

Trên đường lớn, Lãnh lộ ra một nụ cười, bất kể nói thế nào thì bản thân cũng đã từng yêu, tuy rằng người đó không yêu mình, nhưng được trải qua cũng là một điều tốt đẹp.

Hiện tại bản thân nên đi nơi nào để tìm kiếm hạnh phúc của mình lần nữa.

Trong hoàng cung, Lăng Dạ nhìn căn phòng trống rỗng mà Lãnh đã ngụ tối qua, trong lòng có chút thương tâm và thất vọng, người bầu bạn với mình hơn ba năm cứ thế vô thanh vô tức rời đi.

Một tháng sau, Lăng Dạ và Lăng Quang lại một lần nữa ngồi lên xe ngựa lên đường, lần này, mục đích của bọn họ là Lục Diệp trấn, đường đi không chút nhàm chán, Lăng Dạ nhìn Lăng Quang trước mặt, trên mặt lộ ra một nụ cười hạnh phúc, bọn họ chuẩn bị đến Lục Diệp trấn sinh sống, trải qua nửa đời còn lại trong sự ấm áp ngọt ngào.

49. Chương 49

CHƯƠNG 49 PN1

Nghe nói, từ sau khi Lăng Dạ lại một lần nữa bị bắt đi mất, thập tử nhất sinh, Lăng Huy nghe xong lời nói của Lăng Quang, chỉ cảm thấy bản thân ngu ngu ngơ ngơ đi, không biết nên làm cái gì, trong đầu óc chỉ nghĩ đến việc Lăng Dạ bị rơi xuống sông, không biết trôi về phương nào, lẽ nào bản thân sẽ không bao giờ còn có thể thấy y nữa. Thế là, Lăng Huy bèn đi tìm Thanh Cang nói chuyện, đem toàn bộ sự việc kể lại cho hắn, bởi vì đây chỉ là vấn đề sớm muộn, Ngạo Thanh Cang nghe được tin tức xong, phản ứng y hết như Lăng Huy, người bản thân thâm yêu lâu như thế, lại lần nữa không thấy, hơn nữa còn có khả năng vĩnh viễn không thể thấy nữa.

Thế là hai người bèn đến tửu lâu mua rượu, người ta nói, những ai đồng thời thất tình rất dễ dàng hòa hợp, khi đến tửu lâu, hai người đều không còn cần mạng nữa, một ly lại một ly, trong những tình huống bình thường thì khi muốn say ngược lại sẽ càng khó say, nhìn những bình rượu chất đầy bàn kia, hai người đều không biết phải làm sao.

Thất vọng trở về, Lăng Huy trở lại hoàng cung trốn trong tấm cung của hắn, ai cũng không muốn gặp, khiến cho mẫu phi của hắn khấn trương loạn lên, vẫn luôn biết Lăng Huy đối với Lăng Dạ có tình cảm, nhưng không ngờ địa vị của Lăng Dạ trong lòng hắn lại quan trọng như vậy, an ủi vài câu, cũng không có quá nhiều hiệu quả, chỉ có thể thất vọng quay về.

Ngạo Thanh Cang cũng giống như Lăng Huy, mỗi ngày đều trốn trong nhà, đâu cũng không đi, cả người hao gầy đi một vòng, khiến cho Ngạo Nỗ Liệt ở bên cạnh gấp gáp, mỗi ngày đều mua thuốc bổ về cho hắn uống.

Lăng Quang không nói lại những tin tức mà ám vệ truyền về cho họ, chỉ nói khi nào tìm được, sẽ bảo người thông báo cho họ biết, mỗi ngày đều ngồi trong ngự thư phòng chờ đợi tin tức.

Một tháng trôi qua, vẫn như cũ không tìm được, Lăng Huy và Ngạo Thanh Cang vẫn còn tồn tại một chút hy vọng.

Ba tháng trôi qua, vẫn không chút tin tức, bất an và sợ hãi dâng đầy hai người.

Một năm trôi qua, Lăng Huy và Ngạo Thanh Cang đã hoàn toàn thất vọng, nhưng ở chỗ sâu thẳm trong nội tâm hai người, đều đồng thời vô cùng hy vọng sự trở về của Lăng Dạ, bất luận bao lâu.

Hai người vì muốn làm cho bản thân tề liệt, đều chọn lựa cố gắng làm việc, Lăng Huy làm những nhiệm vụ mà Lăng Quang bố trí cho hắn, mỗi ngày đều tận hết chức trách hoàn thành, không có chút lơ là.

Ngạo Thanh Cang thì chăm chỉ đi theo phụ thân học tập, nỗ lực trở thành một đại thần vì quốc vì dân.

Đồng thời, hai người cũng cười một thê tử, không quan tâm quá nhiều, chẳng qua là để nối dõi tông đường cho gia đình, một năm sau mỗi người đều có một nhi tử mập mạp.

Thời gian hai năm, gương mặt vốn dĩ có chút cuồng ngạo không an phận đã trở nên rất thành thực, tràn đầy mị lực, không còn sự thanh thuần lúc trước.

Mỗi tháng, hai người đều tụ lại bên nhau, để hồi ức lại những ngày lúc trước, cũng nghĩ rất lâu rồi không gặp mặt bằng hữu, tán chuyện trên trời dưới đất, không có bất cứ phiền não nào.

Hôm đó là ngày mà hai người ra ngoài để gặp nhau, vẫn như lúc bình thường, Ngao Thanh Cang và Lăng Huy rất sớm đã đến nơi hẹn gặp, sau đó ôm nhau chào hỏi, rồi kể lại hững chuyện phát sinh gần đây của từng người.

Trong tửu lâu, hai người không ai đề cập, nhưng đồng thời đều tránh nhắc đến chuyện của Lăng Dạ, để không khiến cho những ký ức thương tâm nổi dậy.

Uống rượu nồng nhiệt không ngừng, cũng chỉ có ngày này, hai người sẽ vui vẻ, không chút cố kỵ mà tận hưởng, trước đây muốn say cũng không say được, nhưng hôm nay không biết vì sao, uống không bao lâu, hai người đều cảm thấy chút choáng váng, đầu óc hơi mông lung.

Biết bản thân đã say, hai người trực tiếp đi về Ngao phủ, ở bên ngoài uống rượu gây chuyện là một việc không hay ho gì, huống hồ tửu lượng của hai người cũng không tốt lắm.

Lắc lư nghiêng ngả, trên đường không biết đụng phải bao nhiêu thứ, cuối cùng đi đến trước phòng của Thanh Cang, không nói hai lời, trực tiếp đi đến giường, mơ hồ ngã xuống rất nhanh liền ngủ. Trong giấc mơ, hai người giống như cảm thấy hơi lạnh, liền dựa gần vào nhau, san sẻ hơi ấm của đối phương, một đêm ngon giấc, khi tỉnh lại đã là buổi chiều.

Lăng Huy nhu nhu đầu đau nhức của mình, hậu di chứng của chuyện uống nhiều đây mà. Thấy Thanh Cang vẫn là bộ dạng còn chưa tỉnh, liền lấy chăn trên giường đắp cho hắn, Thanh Cang giống như cảm thấy được chiếc chăn mềm mại, trực tiếp cuộn lại lăn, kết quả lăn đến bên ngoài giường, “bình” một tiếng ngã xuống đất.

Rất nhanh liền tỉnh lại, nhu nhu chỗ bị ngã, có hơi buồn bực bản thân lại lăn xuống giường, ngẩng đầu lên mới phát hiện Lăng Huy đang trần đây ý cười nhìn hắn, có chút quần bách, bản thân khi ngủ là cực kỳ không ổn định.

“Thì ra Thanh Cang còn giống như tiểu hài tử lăn xuống giường nha.” Giống như vừa phát hiện được đại lục mới, Lăng Huy hai mắt phát sáng, nhìn đến khiến cho Thanh Cang lông tơ dựng đứng, hơi run rẩy một chút, lại leo lên giường, nằm xuống tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Cảm thấy được Lăng Huy vẫn ở bên cạnh không chịu biến mất, có chút không kiên nhẫn, mở tròng mắt ra ngồi dậy vừa định nói cái gì, kết quả thấy bộ mặt phóng đại của Lăng Huy ngay trước mắt, bởi vì muốn trở dậy, đầu ngẩng cao, nên trực tiếp hôn lên môi của hắn.

Hai người đồng thời kinh ngạc, sau đó rất hiểu ý cùng quay sang hướng khác, nâng một tay lên liềm mạng chùi lau miệng.

Bầu không khí có chút quái dị, ai cũng không nói lời nào, không biết phải làm sao mới có thể đánh vỡ sự yên tĩnh này, cuối cùng Lăng Huy bình tĩnh nói: “Ta hồi cung đây.” Nói xong giống như chạy trốn nhanh chóng ra khỏi phòng của Thanh Cang.

Mấy ngày sau hai người đều rất ăn ý không hề đề cập tới chuyện xảy ra hôm đó, chẳng qua chỉ là tăng thêm chú ý về đối phương, thỉnh thoảng sẽ nhìn trộm mắt đối phương, nếu như đường nhìn của hai người chạm nhau, cũng chỉ lúng túng cười cười, sau đó lại làm như chưa có gì xảy ra.

Rất nhanh một tháng trôi qua, lại một lần nữa đến kỳ hẹn của cả hai, lần này hai người đều không uống rượu, sợ say rượu rồi lại làm bậy, chỉ là lơ đãng ăn thức ăn trước mặt.

“Người.”

“Người.”

Hai người đồng thời mở miệng, nhưng lại ngậm lại.

“ Có chuyện gì, người nói trước đi.” Thanh Cang gấp một miếng thịt, trước khi bỏ vào mồm nói.

Giống như đã hạ một quyết tâm rất lớn, cổ vũ đầy dũng khí, muốn uống một ly để tăng thêm can đảm cho mình, mới phát hiện đó là trà, thôi thì uống một ngụm, sau đó giống như đang bước lên đoạn đầu đài, một bộ biểu tình liều chết nói: “Thanh Cang, ta phát hiện bản thân hình như đã thích người rồi.”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Sau đó lại giống như chờ bị chém, đợi câu trả lời của Ngạo Thanh Cang, rất lâu không có nghe thấy đáp án của hắn, trong lòng có chút thất vọng, nhưng không biểu hiện ra ngoài, vừa định nói bảo hắn đừng để ý, Thanh Cang lại nói: “Ta hình như cũng có cảm giác này.”

Có chút bất ngờ câu trả lời của Ngạo Thanh Cang, có vui mừng, trực tiếp nắm lấy tay của Ngạo Thanh Cang nói: “Vậy chúng ta bên nhau thử xem thế nào.”

Ngạo Thanh Cang nhìn ánh mắt nhiệt tình đó, có chút không chịu được, trên mặt hiếm thấy xuất hiện một mảnh hồng hồng.

Thế là hai người bắt đầu cuộc sống tình lữ.

Lần đầu tiên hẹn hò, hai người hẹn bên bờ hồ, không phải nói muốn lãng mạn sao, thế là hai người liền du hồ, vui vẻ hưởng thụ thế giới riêng tư của họ.

Sau đó, lại hẹn thêm rất nhiều lần, chậm rãi từ thích dần bắt đầu biến thành yêu.

Lần đầu tiên của hai người, vấn đề trên dưới đã thảo luận rất lâu, cuối cùng vẫn là dùng võ lực để giải quyết, đánh hết ba bốn canh giờ cuối cùng Thanh Cang vì thể lực không bằng mà bị rơi xuống thế hạ phong, hôm đó Lăng Huy vô cùng hưng phấn, không chút khách khí đem Thanh Cang ăn sạch.

Chuyện của hai người, Lăng Quang và Ngạo Nỗ Liệt đều biết, nhưng cũng không phản đối gì, Lăng Quang bởi vì chuyện của Lăng Dạ, đã không muốn quản đến chuyện của họ, nếu hai người đã thương yêu đối phương, vậy cũng không có cái gì phải nói.

Mà Ngạo Nỗ Liệt thấy hoàng đế không phản đối, bản thân cũng không cần phản đối, dù sao thì bản thân đã có một tôn tử rồi, trừ có chút áy náy đối với con dâu ra, cũng không có cảm khái gì nhiều.

[Toàn văn hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-quang>